

ТЕРИ БРУКС

ХУК

Превод от английски: Анелия Димитрова, 1992

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В тази история се разказва за Питър Пан. Тя не е познатата на всички история — написана от Дж. М. Бари и четена от умни деца и любопитни възрастни вече осемдесет години. Не е дори и една от по-малко известните истории за Пан. Твърде нова е, защото се случи съвсем неотдавна, дълго след времето на Дж. М. Бари. За първи път се разказва официално.

Не е и само за Питър Пан — не повече от която и да е друга история. Тя е за много други неща освен за самия Питър, макар той никога да не би признал, че съществуват приказки, които си струва да бъдат разказвани, въпреки че не се занимават с него. Заглавието например ясно показва, че историята е и за някой друг, а не просто за Питър. Джеймс Хук е от съществено значение за всеки истински разказ за Питър, защото всеки герой има нужда от своя негодник. А и проникателните читатели с основание биха могли да възразят, че „Питър Пан“ вече е използвано като заглавие и не бива да бъде принуждавано да служи за втори път само за да са доволни пуристите.

Тази история започва много години след първата, дълго след като Уенди, Джон и Майкъл се върнаха от първото си приключение в Небивала земя. Тя не се занимава с момчето Питър Пан, защото всички приказки за него отдавна са разказани. Напротив, в нея се говори за това, какво стана, когато се случи немислимото — когато Питър Пан порасна.

Разказвам ви тази история така, както ми я разказаха, и правя всичко възможно да не объркам подробностите. Поукрасявам тук-там и коментирам, когато не мога да се сдържа. Страхувам се, че всички писатели имат този порок.

Поднасям извиненията си на Дж. М. Бари, че си позволих волности с плодовете на неговото въображение, както и на всички останали, които успешно са правили същото преди мен.

В тази история се разказва за деца и за възрастни. И за опасностите, които възникват, когато децата се превърнат във

възрастни.

Тя започва на едно училищно представление.

Т. Брукс

ВСИЧКИ ДЕЦА ПОРАСТВАТ, БЕЗ ЕДНО

— Шшт!

Когато лампите угаснаха, от няколко места се разнесоха шъткания и приглушената глъчка на безцелните разговори бързо утихна. Цялата публика — и млади, и стари — се облегна на столовете си и впери поглед в сцената. Зад завесата нещо ставаше, чуваха се писукания и кикот. После тя бавно се вдигна, но декорите останаха в мрак. Единствената светлина в претъпканата многофункционална зала на начално училище „Франклин“ идваше от зелената неонова лампичка над вратата.

Мойра Банинг, елегантна и свежа, с всеки кичур на късата ѝ кестенява коса точно на мястото му, погледна над главата на единадесетгодишния Джек към дъното на залата и в зелените ѝ очи блесна раздразнение. Все още никаква следа от Питър!

До нея Джек Банинг седеше с поглед, вперен напред, и търпеливо чакаше да започне пиесата. Беше дребно момче с личице на елф, с шоколадовокафяви коси и очи и с колеблива усмивка, сякаш изпитваше някакво лекичко съмнение.

На сцената светна и зад публиката запалиха прожектор. Тънкият му лъч освети картонен модел на Биг Бен с доста накриво заледени римски цифри. Зад кулисите пуснаха издраскана плоча и се разнесе дълбок, мелодичен камбанен звън.

Бим-бам-бом...

Мойра се усмихна и смушка сина си с лакът, но той се дръпна.

Ударите спряха и се чу тиктакане. Тик-так, тик-так. На сцената се запалиха още светлини и слабо осветиха спалня, в която спяха деца. Завивките на двете легла скриваха броя на спящите от малцината сред публиката, които още не знаеха историята за Питър Пан. Шкаф за играчки, няколко лавици с книги и бюро допълваха декорите.

Изад кулисите долетя Питър Пан, окачен на тънко въже, което трептеше като мокра паяжина в блясъка на прожектора. Мойра още веднъж погледна над главата на Джек и се взря в дъното на залата.

Джек нямаше нужда да я пита за кого се оглежда или какви са шансовете татко му да е там.

На сцената второкласникът, спечелил благоволенieto на режисьора и получил жадуваната роля на Питър, се приземи с препъване, коленете му се подгънаха и той се плъосна на пода. От публиката се надигна смях. Момчето бързо се изправи на крака, хвърли огорчен поглед в посоката на смеха и се обърна към бюрото.

Изад кулисите лъч на прожектор хаотично се спусна след него. Джек имаше самодоволен вид. Менче-Звънче, разбира се. Питър порови из чекмеджетата на бюрото и измъкна парче черен плат, изрязано във формата на момче. Той го протегна към публиката, за да не пропусне някой значението на откритието му. После затвори чекмеджето, докато лъчът още трепкаше около него, и светлинната изгасна. Джек тържествено кимна. Менче-Звънче беше хваната в капана. Също като в книгата.

Питър седна със сянката си, поигра си с нея, сякаш искаше да си я залепи, после я хвърли доста драматично и избухна в престорени сълзи.

Джек примигна. Беше ред на Маги.

Сестра му не се забави и миг. Отметна завивките, червеникаворусата ѝ коса се разлюля, очите ѝ широко се отвориха. Беше облечена в любимата си кремава нощница на виолетови сърчица.

— Момче, защо плачеш? — извика тя толкова силно, че да я чуят и в съседния окръг. Нищо че беше само на седем години, тази вечер нямаше да позволи на никого да я пренебрегва!

— Не плача — отрече Питър.

Маги, в ролята на Уенди, скочи от леглото, втурна се към захвърлената сянка и я вдигна. Коленичи и се престори, че я зашива на мястото ѝ. Щом свърши, се изправи и нетърпеливо зачака.

Питър стана и вежливо се поклони, едната ръка свита отпред, другата зад гърба му. Вълшебният поздрав. Уенди тутакси отвърна на поклона му.

— Как се казваш? — попита той.

— Уенди Мойра Анджела Дарлинг. А ти?

— Питър Пан.

— Къде живееш?

— Втората вдясно и после все направо до сутринта. Живея в Небивала земя с изгубените момчета. Това са децата, които са паднали от количката, когато бавачката им се е заляпала. Аз съм техният капитан.

Уенди засия и запляска с ръце:

— Колко забавно! А няма ли момичета?

— О, не — отвърна Питър и усърдно заклати глава. — Момичетата са твърде умни, за да падат от количките си.

Отстъпи назад, разкрачи се и сложи ръце на кръста си. Проекторът го освети. Той отметна глава и изкукурига.

Джек сви лице. „Братче! Доведи пиратите!“

Внезапно на светлината се изпречи огромна сянка, падна върху сцената и засенчи стреснатия Питър. Някои глави се завъртяха любопитно, други притеснено. По пътеката вървеше човек, полуприведен, за да не пречи на прожектора, като се препъваше в столове и зрители.

— Съжалявам... извинете... простете... — шепнеше той, изправяше се, пак се навеждаше и мигаше в мрака.

Адвокатът Питър Банинг се спъна в крака на един стол и без малко да се просне на пода. „Тихо! Шшт!“, шепнеха му от всеки ред. Момчешкото му лице се усмихваше извинително, кичури непокорна кестенява коса падаха над челото му, а кожата в тъгълчетата на изненадващо сините му очи се набръчкваше. Към гърдите си притискаше лъскаво дипломатическо куфарче и сгънат светлокафяв шлифер. Като се дърпаше от лъча на прожектора, той спря за секунда, за да свикне с тъмнината, после видя Мойра да му маха от предните редове. Приглади пешовете на тъмносиния си костюм, придърпа любимата си жълта официална връзка, промъкна се край още няколко раздразнени зрители, настъпи доста крака и се добра до Мойра.

Джек му се усмихна с надежда и потупа празния стол до себе си. Питър отвърна на усмивката му, после му направи знак да смени мястото си с Мойра. Джек изгледа баща си втренчено, сърдито мина покрай майка си и се тръшна на стола.

— Седнете най-после, ако обичате! — изсъска някой зад тях.

Питър се настани до Мойра, сложи куфарчето и шлифера в скута си и се наведе към нея за бърза целувка. Тя му я даде и го поздрави с тих мелодичен глас.

— Съжалявам. Съвещанието беше безкрайно. Нали знаеш как се проточват. А и движението беше ужасно. — Питър се ухили и се наведе пред жена си към Джек. — Ей, как беше тренировката, Джек? Упражни ли въртяната топка за голямата игра утре? Ей, оправи си ризата.

Джек трепна и нацупено се обърна на другата страна. Питър въпросително погледна Мойра:

— Какво му е?

Мойра поклати глава, после посочи към Сцената:

— Дъщеря ти е звездата на представлението.

На сцената Маги, в ролята на Уенди Дарлинг — със стиснати ръце; със светнало лице, — гледаше как другата звезда сякаш лети, увиснала на въженцето. Зад гърба ѝ, все още в леглото, второкласниците, които играеха Джон и Майкъл, вече също бяха будни ѝ гледаха изпълнението.

— О, ти можеш да летиш! — силно възкликна тя. — Прекрасно е! Но как го правиш?

— Просто си мислиш прекрасни, чудесни мисли и те те издигат във въздуха отговори Питър Пан и успя да се приземи малко по-грациозно от предишния път. — Но първо трябва да те поръся с пращец от крилцата на феите.

Появи се Менче-Звънче — лъчът на прожектора затанцува по сцената. Зад кулисите се чу звън, а Уенди и момчетата потънаха в блясък. Майкъл полетя пръв, после Джон и накрая Уенди. Заряха се над сцената като гонени от вятъра хвърчила. Избухнаха аплодисменти.

Питър Банинг изглеждаше шокиран.

— Мойра! — Той се опита да стане — без малко да получи апоплектичен удар, като видя Маги да се люлее на въжетото, но Мойра бързо го дръпна обратно на стола.

— Но тя може да падне, Мойра — трескаво ѝ зашепна той. — Как им позволяват учителите да правят такива неща? Много е опасно! Свят ми се завива само като гледам!

— Уф, татко! — изпъшка Джек, но ръкоплясканията го заглушиха. Мойра просто се усмихна на съпруга си, успокоително потупа ръката му и се присъедини към аплодисментите. Джек подсвирна. Беше поразен, че Маги се справя толкова добре, и мъничко ѝ завиждаше за летенето.

Зад кулисите звукът на звънчетата се смеси с плътното дрънчане на ксилофон и Питър Пан изведе Менче-Звънче, Джон и Майкъл през прозореца. Маги, като Уенди, хвърли поглед и помахна на родителите си, после ги последва. Завесата се спусна.

Докато децата подготвяха сцената за следващото действие, от публиката се чуваха приглушени разговори и смях. Питър се размърда на стола си и реши, че е определено неудобен, след като беше седял на него вече повече от пет минути. Гласовете и смехът утихнаха в очакване.

Внезапно се чу пронизителен звън — високият, дразнещ писък на клетъчен телефон. Заобръщаха се глави. Питър забързано се зарови в шлифера си и измъкна телефона от единия джоб. До него Мойра се сви и прошепна: „Питър, моля те!“ Джек, чувстващ погледите, отправени към тях, запуши ушите си с пръсти и се престори, че не е с тях.

— Брад, казвай бързо — прошепна Питър в телефона. — Аз съм със семейството си.

Пред него завесата се вдигна и откри проспект на Небивала земя със седем ярко боядисани картонени дървета отпред. Във всяко от тях се отвори врата и се появиха седем изгубени момчета, облечени в седем разновидности на стари пижами. Те се хванаха за ръце, обърнаха се с лице към публиката и с цяло гърло запяха „Не искаме никога да пораснем“.

„Детски му работи“ — мислеше си Питър, докато се опитваше да се вслуша в гласа в слушалката.

Изгубените момчета завършиха песента и детето, което играеше Свирчо, се обърна към другите и издекламира: „Иска ми се Питър да се върне по-скоро. Винаги ме е страх от пиратите, когато него го няма да ни защитава.“

Отдясно на сцената се появиха банда пирати, влачещи сал. Върху сала се бе настанило едрото момче, на което бяха поверили ролята на капитан Джеймс Хук.

Вниманието на Питър Банинг беше приковано върху клетъчния телефон. Той повиши глас: „Брад, именно затова държим щатен еколог! Именно затова му плащаме толкова много! Напомни му, че вече не работи за клуб «Сиера»!“

Около него се разнесоха дюдюкания и съскания. Той се свлече надолу на стола си и долепи телефона до устата си.

На сцената едно изгубено момче тичаше трескаво насам-натам и се опитваше да избяга от пиратите. Смий, с очила и раирана риза, с възглавница за корем, заплашително размахваше камата си.

— Да го погна ли, капитане, и да го погъделичкам с Джони Тирбушона?

Момчето, което играеше Хук, стоеше сковано:

— Не, трябва ми техният капитан, Питър Пан. Той ми отрязва ръката и я хвърли на онзи крокодил.

Джек чу баща си да шепне в телефона: „Виж какво, Брад, утре вечер заминавам със семейството си за Лондон. Така че свикай съвещание за сутринта.“ Джек се опита да протестира и заръкомаха като обезумял. „Мачът, татко!“ Питър го видя. „Не забравяй големия мач на сина ми. Трябва да присъствам. Така че кратко съвещание. Бързо и делово. Измъкни ги от леглата.“

Той изключи телефона и го напъха в джоба си. Джек го гледаше отчаяно.

От сцената се чу тиктакане. Смий и Хук наостриха уши с престорен страх.

— Крокодилът! — възкликна Хук. — Облизва се и за другата ми ръка! За щастие глътна будилник, иначе нямаше да чуя приближаването му.

Децата от публиката се включиха в тиктакането. Джек не правеше изключение. Питър Банинг се намръщи и сложи ръце на ушите си. Един крокодил, направен от старо зелено одеяло и две гърчещи се деца, се плъзна на сцената сред виковете на зрителите. Хук и Смий побягнаха.

Питър Банинг въздъхна, намуси се, скръсти ръце над шлифера и куфарчето си и дълбоко пое дъх. В тази пиеса имаше нещо обезпокоително.

Действието продължаваше и на Джек неусетно му стана интересно. Вече беше напълно погълнат, когато дойде моментът Хук и Пан да се изправят един срещу друг за решителната битка. Противниците се дуелираха пред такелажата на пиратския кораб и удряха дървените си мечове.

— Пан, кой си ти, какъв си ти? — ужасено възкликна Хук.

— Аз съм младостта. Аз съм радостта. Аз летя, бия се и кукуригам! — отвърна Питър Пан и изкукурига в потвърждение.

Битката завърши с поражението на Хук. Капитанът падна в отворените челюсти на крокодила, който го прогони зад кулисите. Декорите се смениха за последен път и отново представиха детската стая, където бе започнало всичко. Когато запалиха светлините, момчето в стар кожен анорак, което играеше Нана, лаеше яростно, а мистър Дарлинг маршируваше по сцената с изгубените момчета, висящи по пешовете му заедно с Джон и Майкъл. Уенди и мисис Дарлинг ги следваха, но се спряха, щом видяха Питър Пан да се навърта край прозореца.

— Питър, искаш ли да осиновя и теб? — попита мисис Дарлинг.

Питър я удостои с най-доброто си сценично смръщване.

— Ще ме пращате ли на училище?

— Да, разбира се.

— И после в някоя кантора?

— Мисля, че да.

— И скоро ще стана мъж?

— Да, много скоро.

Питър Пан поклати глава:

— Не искам да ходя на училище и да уча сериозни неща. Никой не може да ме хване и да ме направи мъж. Искam винаги да си остана малко момче и да се забавлявам.

Наду дървената си свирка, завързаното за кръста му въженце го повдигна и той отлетя. Светлината се смекчи и сцената се изпразни. Пуснаха издрасканата плоча с ударите на Биг Бен.

На стола си Питър Банинг примигваше уморено и се чудеше кога най-после ще свърши пиесата. Поне Маги не се мятеше вече във въздуха. На кой идиот му бе хрумнала тази идея? Той пристегна връзката си и смутено оправи копчетата на ръкавелите си. Костюмът му беше вече неспасяемо измачкан. Имаше нужда от сън и от един душ. Имаше нужда от тишина и спокойствие.

„Какво имаше в тази пиеса?...“

Решително впери поглед в сцената ѝ се намръщи.

Светлината на сцената беше съвсем слаба, едва омекотяваше мрака и хвърляше странни сенки. Една по-възрастна Уенди, облечена в басмена рокля и с очила на носа, седеше на пода в детската стая край

огън, направен от цветни светлилки и станиол. Отстрани имаше легло със спящо дете. Уенди шиеше на светлината на огъня. Някъде навън се чу кукуригане и тя вдигна глава в очакване.

Капаците на прозорците се отвориха и Питър Пан се спусна на пода.

— Питър — каза Уенди, — да не би да мислиш, че ще отлетя с теб?

Питър се ухили:

— Разбира се. Затова съм дошъл. Забрави ли, че е време за пролетното чистене?

Уенди тъжно поклати глава:

— Не мога да дойда, Питър. Забравила съм как се лети.

— Много бързо пак ще те науча.

— О, Питър, не си хаби напразно прашеца от крилцата на феите.

Тя се изправи срещу него.

— Какво е станало? — попита той.

— Ще запаля лампата и сам ще видиш.

— Не — каза той. — Не пали лампата. Не искам да виждам.

Но тя, разбира се, я запали и Питър Пан наистина видя. Уенди вече не беше малка. Тя бе възрастна жена. Вик на болка се изтръгна от гърдите му. Тя се опита да го утеши, но той рязко се дръпна.

— Какво е това? Какво е станало с тебе?

— Аз съм възрастна, Питър. Отдавна пораснах.

— Но ти ми обеща да не растеш.

— Не можех да не раста. Вече съм омъжена жена, Питър.

Той яростно заклати глава:

— Не, не е вярно!

— Вярно е. А момиченцето в леглото е моята дъщеричка.

— Не, не е вярно!

Той бързо пристъпи към спящото дете със заплашително вдигната кама. Но не го прободеше, а седна на пода и зариде. Уенди се вгледа в него за миг, после избяга от стаята. Детето на Уенди, Джейн, се събуди от хълцанията му и седна в леглото.

— Момче, защо плачеш? — попита тя.

Питър Пан скочи и ѝ се поклони. Тя се изправи и също му се поклони.

— Здравей — каза той.

— Здравей.

— Името ми е Питър Пан.

Тя се усмихна:

— Да, знам.

Те се втурнаха към прозореца, готови да полетят, Уенди изтича след тях с протегнати ръце. Светлините загаснаха, завесата се спусна и всички деца излязоха отпред и запяха „Не искаме никога да пораснем“. Цялата публика заръкопляска, а децата се засмях и се поклониха.

„Ау!“ — помисли си Джек. Изпълнен с радостта и вълнението на пиесата, той се усмихна ослепително на баща си.

„Свърши най-последно, слава Богу!“ — въздъхна Питър Банинг и изобщо не видя усмивката.

МАЧЪТ

Между клоните на дърветата се процеждаха слънчеви лъчи, ярки и топли, пълни с обещания. В подножието бяха скупчени смърчове и канадски ели, зелени и гъсти, после те се изкачваха нагоре към високите върхове на планината, където блестеше бял сняг. Надолу се спускаха реки и потоци, лъкатушеха между дърветата и стигаха до няколко езера. Отдясно между скалите се лееше водопад. А отляво диви цветя боядисваха склона в цветовете на дъгата.

„Изглежда почти като истинско“ — помисли си Питър Банинг и се почувства доволен от себе си.

Извърна се за миг да погледне през прозореца на кабинета си към мъглата, надвиснала като покров над градския пейзаж на Сан Франциско. После пак сведе очи към макета.

— Ще се отървем от екологическите движения, като ги убедим, че клиентите ни няма да застрояват целия район наведнъж, че проектът е разделен на етапи, че ни интересува запазването на дивия живот. — Очите му блеснаха. — Ти ли се занимаваш с това, Брад?

— Рон се занимава с това — отговори високият, блед Брад.

— Аз се занимавам с това — потвърди Рон. Нисък, закръглен, с Калифорнийски загар, на вид той беше пълна противоположност на Брад. Но това, което спасяваше и двамата от корпоративна смърт, бе фактът, че мислеха еднакво и, още по-важно, мислеха като Питър Банинг.

Питър го изгледа остро.

— Надявам се. Във връзка с това бих предложил да започнем с площадката ето там. — Той посочи ливадата. — Открито пространство, за да се отървем от зелените и от контролните органи от самото начало, преди да са вдигнали пара да замразяват обекта.

Той се пресегна през масата към кутия с пластмасови модели и започна да ги забива върху макета. Блокове, ски-писти, магазини и еднофамилни жилища. Колко пари щяха да бъдат спечелени! Бързо запълни ливадата, поколеба се, после изтръгна няколко десетки

пластмасови дървета. Замести ги с курортен комплекс и в средата остана мъничък пластмасов природен резерват — парк с няколко пътеки.

— Добре! — Питър Банинг напъха ръце в джобовете на самото си, но след миг се сети, че го мачка, и ги извади. — След като одобрят зоните и всичко си дойде на мястото, след като момчетата и момичетата от клуб „Сиера“ се отдадат на друга кауза, ще започнем да застрояваме. Малко по малко, докато тази пустош се превърне в курорта мечта на нашия клиент.

Той погледна Брад и Рон.

— Това е... — поде единият.

— ... блестяща идея — довърши другият.

Питър се усмихна:

— Знам. Да се надяваме, че никой няма да ни прати силна въртяна топка, преди да застроим този имот. — Очите му се спряха на стенния часовник и в него се надигна паника. — Хиляди дяволи! Закъснявам за мача на Джек.

Отблъсна стола си от масата и излетя през вратата на заседателната зала.

Беше свеж, ясен декемврийски ден и лекият вятър развяваше редицата вимпели, представящи всеки отбор от Лигата. Те висяха от таблото за отбелязване на резултатите, а отгоре имаше знаме с надпис в червено: КОЛЕДНА СЕРИЯ НА ТРЕТИЯ ГОДИШЕН ЗИМЕН ТУРНИР НА ЛИГАТА „ДЕЙТНЪТ“.

А по-надолу, където се брояха точките, на таблото пишеше: ШЕСТИ ИНИНГ, ДОМАКИНИ 2, ГОСТИ 5.

Приклекнал в средата на игрището, с ръце на коленете, нащрек и готов за следващия батер, Джек се взираше в трибуните. Това бяха просто дървени пейки върху железни подпорни и изобщо не бяха много, така че търсенето не му отне много време. Повечето места бяха заети. Виждаше майка си и Маги на третия ред — викаха и аплодираха. Червената седалка между тях още беше празна.

„Да му мисли, ако не дойде“ — решително си каза Джек.

Тревата под краката му беше зелена и свежа от неотдавна падналия дъжд. Джек потропа с крака, изправи се и видя как

следващият батер застава на мястото за удряне. Беше Кендол. Добър удар, стигна до първа база. Според правилата.

Пак хвърли поглед към резултатите: 5 на 2, и времето изтичаше.

Удари юмрук в ръкавицата и си повтори: „Да му мисли!“

Внезапно задуха вятър, вдигна прах на игрището и попречи на играта. Главният съдия вдигна ръце да даде сигнал за прекъсване. Джек въздъхна. Всички съдии бяха облечени като Дядо Мраз. Изглеждаха нелепо.

Вятърът утихна и играта продължи. След едно добро и две лоши хвърляния Кендол би топката нависоко. Джек заслони очи, видя топката да се издига и да пада, мушна се под нея, протегна се и я хвана без усилие. Съотборниците и запалянковците го поздравиха с одобрителни възгласи. Той върна топката, отиде на позицията и отново зае същата поза.

Рискува и хвърли бърз поглед към трибуните. Маги и майка му с празното място между тях. Той се изплю.

„Да му мисли!“

Питър Банинг препускаше из лабиринта от коридори, край бюрата на секретарки, край кабинети и складове, край врати, които водеха кой знае къде — поне не помнеше къде. „Познър, Нейл и Банинг“ заемаха цял етаж от сградата. Зад него се влачеше антуражът му: Брад и Рон; младият сътрудник Джим Пейдж; доктор Фийлдс — екологът, назначен, за да съветва фирмата относно предстоящото строителство; специалист по градоустройство, чието име не можеше да си спомни; и една секретарка, на която никога не бе знаел името.

Питър трескаво ровеше в паметта си. „Джери, Джек, Джим.“ Не можеше да си спомни първото име на Пейдж. Висока спортна фигура, май беше някакъв лекоатлет от „Йейл“.

— Стийв! Вземи видеокамерата. Бягай на мача. Снимай, докато дойда.

— Може ли да кажа нещо? — намеси се доктор Фийлдс, но никой не му обърна внимание.

Джим Пейдж вървеше до него и му показваше някаква хартия, подобна на юридически документ, и дискета.

— Речта ви за тържеството в чест на баба ви...

Питър го погледна, без да спира, вземайки завоя като индийско кули в последната отсечка. — Давай. Прочети ми я.

Пейдж се прокашля:

— Лорд Уайтхол, уважаеми гости и т.н., в продължение на седемдесет години Уенди, на която отдаваме почит тази вечер, е дарявала с надежда и се е грижила за стотици бездомни деца, сирачета...

— Чудесно, много е персонално — прекъсна го Питър.

— Може ли да кажа нещо? — пак опита доктор Фийлдс.

Секретарката си проби път напред, останала без дъх:

— Мистър Банинг, сър, моля ви предайте почитанията ми на вашата изключителна баба. Трябва да се гордеете с нея.

Питър ѝ се усмихна, сякаш бе кандидатка за шокова терапия.

Той взе още един завой и почти събори личната си секретарка, втурнала се към него от противоположната посока. Тя ахна, запази равновесие и напъха в ръцете му горещо капучино и няколко самолетни билета.

— Аманда... билетите ми, билетите ми. — Той пресуши капучиното на една глътка, мушна празната чаша обратно в ръцете ѝ и продължи спринта си по служебните коридори. — Бързо, бързо, бързо.

— Сър, станала е ужасна грешка — заяви Аманда, като се мъчеше да не изостава. — Билетите са за втори салон.

— Точно така. Четиринадесети и петнадесети ред до страничните изходи — според статистиката те са най-сигурни.

Взеха още един завой. „Тази сграда няма край“ — тайничко си мислеше Питър.

— Рон, четири-нула-четири да е готово, когато се върна.

— Дадено — обеща Рон.

— Брад, докладите за лонгозите.

— Дадено. — Брад едва дишаше.

— Докладът за клуб „Сиера“?

Брад и Рон се спогледаха.

— Почти е готов — измънкаха в един глас.

— Ами, готово! Нищо не е готово. — Доктор Фийлдс си проби път напред. Беше дребен, съсухрен човек на неопределена възраст с дебели очила и посивяла коса, стърчаща във всички посоки. Потупа

Питър по рамото. — Вие ме назначихте за експерт по екология, а не обръщате никакво внимание на докладите ми.

Питър се обърна към Джим Пейдж:

— Каква е речта по-нататък?

Младият сътрудник се взра в жълтеникавите страници, като внимаваше да не се препъне в Рон.

— Пристрояването на крило в сиропиталището „Уенди Дарлинг“ е гаранция, че нейното дело никога няма да бъде забравено, и свидетелства за съпричастност към бъдещето...

— Вие не ме слушате — раздразнено ги прекъсна Фийлдс. — Трябва да отделите площ за размножителен район.

— Доктор Фийлдс, определили сме размножителния район, зад ски-хижата — изписука Брад.

— Двеста акра — допълни Рон.

— Определили сте размножителен район? Вие шегувате ли се? Фийлдс беше вбесен. — Нямате никакво право да застроявате участък, без да прецените какво ще бъде въздействието върху живите същества в него. Ами ако има застрашени видове? Като например...

Питър се пресегна, без да спира, и обгърна костеливите му рамене:

— Като например, доктор Фийлдс?

— Трипръстата петниста жаба, белокракият елен, ред птици...

Питър внимателно потупа еколога по гърба и проговори с меден глас:

— Ние всички сме възрастни хора, доктор Фийлдс. Кажете ми от какво пространство имат нужда тези същества, за да се размножават? За повечето от нас това е въпрос на сантиметри.

Всички избухнаха в смях, а Фийлдс отново изостана с пламнало лице.

Питър хвърли поглед към Пейдж:

— Стийв, още ли си тук? Хайде тръгвай с това видео! — Асансьорите вече се виждаха. — Слез по стълбите! Нали си атлет!

Пейдж тикна жълтите листа и дискетата в ръцете на Аманда и отпраши.

— Какво беше спортувал в „Йейл“? — промърмори си Питър. — Хиляда и петстотин метра, щафета, троен скок?

Стигнаха до асансьорите останали без дъх. Питър внезапно осъзна колко е натежал. Погледна надолу към закръгленото си коремче и не можа да види обувките си. Бавно, като се опитваше да не показва какво нрави, стегна мускулите си. Не помогна особено.

Брад натисна копчето.

— Поръчах цветя за баба ви — обяви Аманда и сви пръст за първата изпълнена поръчка. — Взех дрехите от химическото чистене и ги сложих в колата. Чантата ви е в багажника...

— Мистър Банинг — пак опита доктор Фийлдс, — просто има хора на този свят, които вярват, точно както вие вярвате в нещо в своя живот, че всички ние все още не сме отишли по дяволите само, заради трипръстите жаби.

— Да, хора на този свят, от който трябва да се пазим — измърмори Брад над рамото му.

— А, ето ги и витамините ви — продължаваше Аманда. — И досието на Оуенс, което търсехте. — Тя напъха някакви малки листчета в ръцете му. — Това са телефонните номера, които трябва да наберете в колата по пътя към мача на Джек.

— Мачът на Джек — напомни си Питър.

Левият асансьор пристигна и вратата се отвори. Питър направи крачка.

— Чакайте, шефе! — извика безименният сътрудник. — Ще го хванете ли?

Калъфът с телефона на Питър полетя във въздуха. Той протегна ръка и сръчно го улови. Не е зле за стар човек! Затиснал с крак вратата на асансьора, той прибра калъфа. Брад се изпъчи пред него, дръпна пеша на самото си, показва подобен телефон в калъф и зае поза за стрелба. Питър го гледаше и пръстите му потръпваха. Едновременно посегнаха към телефоните си, извадиха ги и ги долепиха до ушите си.

— Моят набира по-бързо, Брад — обяви Питър. — Не важиш!

Всички се смееха, докато те прибираха оръжията си.

Питър махна с ръка:

— Трябва да отлитам.

— Не се тревожи — повече хора катастрофират с кола, отколкото със самолет — извика му Брад.

— По-безопасно е от пресичането на улицата — добави Рон.

— Само не гледай надолу! — посъветва го някой друг.

— И внимавай да не ти се уморят ръцете! — развикаха се всички и размахаха ръце. Доктор Фийлдс поклати глава и се отдалечи.

— Когато стане време да тръгваш, значи, е време да тръгваш — тържествено произнесе Питър, усмихна им се с най-хубавата си момчешка усмивка, докато те охкаха в един глас, и влезе в асансьора. Вратите изсвистяха и се затвориха.

За миг всички останаха неподвижни, вперили очи в асансьора.

— Така — каза накрая Брад и се обърна към сътрудника. — Франк, изпрати по факса дневния ред за утрешното съвещание на всички, които трябва да дойдат. — Приблужи се към секретарката. — Джули, телефонирай на Тед. Трябва да разровим този доклад на клуб „Сиера“. Аманда, провери...

Прекъсна го звън. Всички се огледаха. Най-сетне Брад се сети, че звъни телефонът му в калъфа. Извади го и натисна копчето.

— Питър, защо дишаш толкова тежко? Сякаш си бягал в маратон или нещо такова. Какво се е случило?

Вратата към стълбището в края на коридора се отвори и Питър влетя. Групата пред асансьора изумено се обърна към него.

— Остави телефона! — задъхано изрече Питър и напъха своя в калъфа. Едва си поемаше дъх. „Ако продължавам така, ще си докарам някой инфаркт“, помисли си той. — Трябва да прегледам периодичните отчети, преди да тръгна за Лондон. Няма да ми отнеме повече от минутка.

Той се втурна обратно по коридора. Брад изравни крачка с него:

— Питър, закъсняваш за мача на детето си!

— Не се тревожи! — успокои го Питър. — Знам пряк път до игрището. Има време.

Останалите се понесоха след него безмълвни. Асансьорите останаха зад гърба им.

— Ей, чували ли сте този виц? — попита Питър, докато се мъчеше да си поеме дъх и се усмихваше с момчешката си усмивка. — Скоро четох, че вече се употребяват адвокати в образа на майката. Знаете ли защо?

Никой не знаеше.

Джек беше на ред да удря, стиснал бухалката, долепил брадичка до рамото си. Пропусна поредното хвърляне — две и две. Пое дълбоко дъх и отстъпи назад. Вдигна поглед към таблото с резултатите. ДЕВЕТИ ИНИНГ. ДОМАКИНИ 8. ГОСТИ 9.

— На теб разчитаме, Банинг! — изкрещя треньорът. — Хайде, давай!

Съотборниците му викаха, даваха му съвети, окуражаваха го, молеха се. На гърдите им емблемите на спонсорите, осигурили екипировката, подскачаха като механични играчки. Джек сведе очи към обувките си, после потри пети в земята. Вече почти два ининга не беше поглеждал към трибуните, защото се страхуваше от това, което щеше да види. Или нямаше да види. Играта беше към края си. Успял ли бе баща му да дойде?

— Хайде, момче, не задържай играта — сърдито каза един от дядомразовците зад гърба му.

Джек отново пое дълбоко дъх и зае мястото за удряне. Направи няколко загряващи замахвания и въпреки решението си погледна към трибуните.

Майка му и Маги стояха една до друга и ръкопляскаха. До тях, точно над червената седалка, имаше човек с видеокамера. „Татко?“ Сърцето на Джек подскочи. После видя, че е някой друг — виждал го бе един-два пъти, работеше в кантората на баща му.

Стоеше там, където трябваше да е баща му, и го снимаше с камера.

Джек се вцепени. Обърна се с лице към питчера, стисна бухалката и вкопа пети в земята — без да съзнава какво прави. Усети, че кетчърът се приготвя зад него, видя питчера да кима, да се стяга и да хвърля. Бързо, високо и въртяно хвърляне. Като че ли летеше цяла вечност. Джек замахна без всякаква надежда.

— Ти си аут! — изрева съдията.

Гостуващият отбор нададе възторжени викове, а съотборниците му изстенаха отвратено. За миг той не можеше да помръдне. После механично, отчаяно, като се мъчеше да задържи напиралите сълзи, Джек отпусна бухалката и пое по дългия път към пейката.

Слънцето бе превалило на запад и следобедният хлад щипеше бузите на Питър, когато излезе от затопленото купе на беемвето си и се втурна към игрището. Шлиферът бе праметнат на ръката му, а калъфът с телефона го удряше в хълбока. Вдигна очи към таблото с резултатите: ДЕВЕТИ. ИНИНГ. ДОМАКИНИ 8. ГОСТИ 9. Помисли се, че има още време, и се затича. Чувстваше се по-тежък, по-бавен и по-стар от всякога. „Трябва да започна да спортувам.“

Стигна до игрището и спря като вцепенен.

Трибуните бяха празни, на терена нямаше никой. Дори базите ги нямаше. Виждаха се само няколко обвивки от бонбони и захвърлени чаши. Питър чакаше дишането му да се успокои и потърси къде да се подпре. Пак погледна таблото с резултатите и поклати глава.

„Джеки.“

Чувстваше се глупав и засрамен.

Накрая се обърна и си тръгна. Чак сега тишината му направи впечатление.

Беше почти до колата, когато телефонът в калъфа иззвъня. Той го извади, щракна копчето и се заслуша.

— О, здрасти, Брад — поздрави сковано. — Да, радвам се, че се обади.

КЪМ АНГЛИЯ

Приглушеният рев на боинга беше като фон от постоянен шум за непрекъснатия плач на бебето няколко реда назад. Питър ги чуваше, но не им обръщаше внимание. Умът му беше прикован към блестящия екран на портативния компютър, поставен на сгъваемата масичка пред него. На екрана с големи печатни букви пишеше: БАБА УЕНДИ МЕ НАРИЧА ЛЮБИМОТО СИ СИРАЧЕ. НЕ ЗНАМ ЗАЩО.

Питър се взираше в екрана, в думите, които бе напирал, и се мъчеше да разгадае тази гатанка. Това беше тайна от преди много време, от едно далечно, изгубено минало, което вече не си спомняше ясно. Баба Уенди. Уенди Дарлинг. Неговата баба.

Защо му се натрапваха тези думи? Защо витаеха като шепот за нещо, което би трябвало да разбира, а не разбираше?

Внимателно сложи пръст на клавиша за изтриване. Светещият курсор тръгна назад по екрана, поглъщайки загадъчните букви. Изчезваха една по една, докато не остана нищо — само празният екран.

Боингът попадна във въздушна яма и компютърът се свлече върху коленете на Питър. Той трескаво сграбчи страничните облегалки на стола си, като с коленете си се опитваше да задържи компютъра. Сътресенията продължиха — резки и неумолими тласъци, които го караха да се чувства като на шейна, плъзгаща се по неравен склон.

От мястото до него, най-близо до прозореца, му се усмихна Маги:

— Искам да друсам по-силно.

Питър седеше скован.

— Това е достатъчно силно за татко ти.

Тя се ухили:

— Само си представи, че е голям раздрънкан автобус, и няма да те е страх.

„Съмнявам се“ — помисли си Питър мрачно и му се искаше да е на всяко друго място, само не затворен в този самолет. Мразеше

самолетите. Мразеше да лети. Всъщност мразеше всичко, свързано с височини. Обичаше земята — добрата, стара, солидна земна твърд. Ако Господ е искал човекът да лети, щеше да му даде...

Маги го смушка с лакът и той я погледна отстъпчиво. Сините очи на дъщеря му се впериха в неговите. Целите ѝ ръце и лице бяха надраскани с маркер. Пред нея лежеше лист хартия с нарисувани със същия маркер неразгадаеми черти и завъртулки.

Взе рисунката и му я връчи.

— Това е картата на моя ум — обясни му тя. — За да не се загубя в мислите си. Виждаш ли? Това е къщата ни в Сан Франциско, Калифорния. Това е къщата на прабаба Уенди в Лондон, Англия. Това е сиропиталището, което ще нарекат на името на баба.

Питър пусна едната странична облегалка само колкото да поеме рисунката. Престори се, че я изучава, но не преставаше да усеща вибрациите на самолета. Следващият силен тласък запрати компютъра на пода. Той пусна рисунката на Маги и отново се вкопчи в облегалката.

— Татко, погледни какво нарисува Джек — настояваше Маги и тикаше втора рисунка на баща си.

Питър неохотно я пое. На картината един самолет в пламъци шеметно летеше към земята. Мойра, Джек и Маги безопасно се спускаха с парашути. Питър падаше с главата надолу.

— А къде е моят парашут? — възкликна той.

Обърна се назад, където през един ред седяха Джек и Мойра. Мойра изучаваше гърба на една бейзболна картичка. От мястото си до прозореца Джек я наблюдаваше, закрил с ръце голяма купчина такива картички на масичката пред него. Ако забележа погледа на баща си, е нищо не го показва.

Добре, мамо, питай ме нещо друго. Питай ме нещо друго.

Мойра разглежда гърба на картичката в ръцете си още миг, после каза:

— Кажи ми кой е най-добрият батер на Американската лига за 1985 година.

— Това е много лесно. Уейд Богс. Той е сигурно най-добрият трети бейзмен на всички времена. Защо? Защото след седем сезона в професионалната лига по коефициент на батиране е трети в класирането. Гледала ли си негови мачове, мамо?

Мойра поклати глава и погледна към Питър.

— Не, не съм. Но се обзалагам, че баща ти го е гледал. Питай го за Уейд Богс.

Джек за миг като че ли обмисляше идеята с напрегнато вперен в картичките поглед, после каза:

— Питай ме нещо друго.

Разочарованието на Мойра от реакцията му бе очевидно. Тя отметна кестенявата си коса и върна картичката на Джек:

— След малко.

Джек си взе картичката без коментар, без да вдигне поглед, и се зарови в останалите с преднамерен, насилен интерес.

Трусовете бяха спрели и знакът „Затегнете предпазните колани“ изгасна. Мойра стана, поприглади дрехите си, излезе на пътеката и клекна до мястото на Питър. Зелените ѝ очи бяха напрегнати.

— Питър...

— Мойра, трябва да ми помогнеш за речта за баба Уенди. Просто не звучи както трябва.

Тя докосна ръката му.

— Първо, ми направи една услуга, Питър. Моля те, оправете се с Джек за тази история с бейзбола, преди да пристигнем. Той все още е много, много разстроен.

Както винаги в говора ѝ се усещаше лек английски акцент, останал ѝ от дните преди да се омъжи за него и да дойде да живее в Съединените щати. Той обичаше гласа ѝ, приятната му интонация — различна от всички други, характерна и мелодична.

Кимна покорно:

— Добре. Искаш ли да чуеш какво съм написал дотук?

Ръката ѝ го притисна по-силно.

— Трябваше да дойдеш на мача, Питър.

Той я гледаше безмълвно, осъзнаваше провала си и му беше неудобно. Знаеше, че бе разочаровал Джек, че беше разочаровал и двамата, като не отиде на мача. Имаше намерение някак си да зарадва Джек, но още не бе измислил как.

Мойра го изглежда втренчено, после му посочи Джек. Наведе се и вдигна портативния компютър. Все още чакаше. Питър въздъхна, стана и се премести на нейното място до сина си.

Джек беше прибрал бейзболните картички, хвърляше топката си във въздуха и я улавяше.

— Слушай, Джеки...

— Джек — поправи го синът му и хвърли топката още по-високо.

Питър дълбоко пое дъх и пак потърси страничните облегалки, защото самолетът отново се разтърси. Знакът „Затегнете предпазните колани“ пак светна. Джек продължаваше да подхвърля топката си.

— Ще удариш някой прозорец — предупреди го Питър, вече сприхав.

Джек не сваляше очи от топката си.

— Ами да, сигурно сега е единственият път, когато изобщо можеш да ме видиш да играя с топка.

— Като пристигнем в Лондон, ще видим видеофилма на мача, какво ще кажеш?

— О, всичките двадесет минути? Или онази част, когато хвърлям лоша топка и губим мача ли?

Устните на Питър се свиха:

— Ще ти дам няколко съвета за това въртяно хвърляне.

Нямаше отговор. Джек хвърли топката още по-високо. Тя се удари в тавана. Пътниците около тях вдигнаха глави от списанията и книгите си. Бебето заплака още по-силно. Джек понечи пак да хвърли топката, но този път Питър протегна ръка и я взе.

— Престани да се държиш като дете! — озъби се той.

Джек си прибра топката.

— Но аз съм дете!

Питър видя гнева в очите му и забележимо се сви:

— Ще идвам да те гледам как играеш другия сезон — обещавам!

Синът му го погледна отчаяно.

— Татко, не давай повече обещания, наистина недей!

— Шест мача, гарантирам ти!

— Татко, казах ти, недей да обещаваш!

— Казана дума — хвърлен камък — настоя Питър и се прекръсти.

Джек погледна някъде встрани.

— И дума да няма. — Гневът на лицето му сякаш можеше да се пипне. — Голям камък, няма що!

Той подхвърли топката към тавана и го удари толкова силно, че шкафчето за кислородните маски се отвори и пред лицето на Питър се посипаха маски и въжета. Ръцете му се вкопчиха в облегалките и той стисна очи.

БАБА УЕНДИ

На „Кенсингтън Гардънс“ имаше редици къщи от епохата на Тюдорите — с фронтони и кулички, построени от потъмнели трупи, камъни и тухли. Дворовете им бяха закътани зад порти и стени, неравните им морави потънали в преспи, градините им пълни с циклами и чемшир. Край пътеките и плетовете се издигаха дървета като древни стройни колони, а клоните им хвърляха сенки като паяжини над къщите. В тъмните алкови и ниши като мокри светулки в следобедната мъгла блещукаха светлинни. На вратите, прозорците и стрехите висяха коледни украшения.

Някъде в далечината Биг Бен отмери половин час и заглъхна.

Таксито спря на алеята пред номер 14 и Банингови, изморени и изнервени, един по един слязоха. Шофьорът мина отзад, за да извади чантите им от багажника, докато кихаше от настинката, с която се бореше вече почти цял месец. Джек, с овлажнели коси и светнали очи, заприпка към входа на къщата на прабаба си Уенди, но Мойра бързо протегна ръка й го спря. Маги, с измити от маркера ръце и лице, нетърпеливо задърпа майка си.

— Мамо! — повтаряше тя. — Искам да видя прабаба Уенди.

Застанал до предната врата на таксито, Питър съсредоточено пренавиваше часовниците. Държеше своя джобен часовник, Мойриния „Ролекс“ и малкия „Суоч“ на Маги.

— Един момент, един момент — промърмори той, без да уточни към кого се обръща.

— Готово, сър — каза шофьорът, след като занесе чантите до вратата. Питър му плати, като внимателно броеше английските пари, за да не прекали с бакшиша, и не си направи труда да вдигне глава, когато колата потегли.

— Мамо, вярно ли е, че прабаба Уенди е истинската Уенди — Уенди от „Питър Пан“? — внезапно попита Маги.

— Не — отегчено отвърна Питър. — Не е вярно.

— Да, в известен смисъл — отговори Мойра в същия миг.

Спогледаха се неловко. После Питър протегна ръка и подаде часовника на жена си.

— Сега всички да слушат — обяви той бодро и потри ръце, за да си вдъхне ентусиазъм. — Трябва да се представим в най-добрия си вид. Първите впечатления са най-важните. — Подреди децата в индийска нишка зад Мойра — първо Джек, после Маги. — Чорапите опънати, ризите закопчани, застанете мирно. Ние сме в Англия — страната на добрите маниери.

Той ги поведе към вратата с маршова стъпка, огледа ги за последен път и удари чукчето — тежко месингово нещо, прикрепено към метална плочка. Зачакаха търпеливо. Най-сетне ключалката изщрака и вратата се отвори. На светлината видяха белокос старец, облечен в карирано яке с безброй джобове, натъпкани до пръсване. Лицето му бе отпуснато и безизразно, а очите му насълзени. Сякаш гледаше право през тях към нещо в далечината.

— Чичо Свирчо — тихо каза Питър. — Здравей...

Старият човек впери воднистите си очи в него, като че ли го виждаше за първи път, и тресна вратата.

Джек и Маги ликуваха, вкопчили се един в друг.

Питър почервения.

— Джек, изплювай си дъвката, преди да се смееш.

Вратата се откряхна и зад нея надникна червенокоса жена с остри черти. После се отвори широко и от нея изскочи голямо, рошаво английско куче овчарска порода. То подмина Питър, сякаш той не съществуваше, заобиколи го и се втурна към децата. Питър нададе предупредителен вик, но хлапетата вече прегръщаха огромния звяр, галеха го и викаха: „Нана, Нана!“

На вратата пак се появи мършавото лице на Лиза, прислужницата ирландка, която се смееше и изговаряше по хиляда думи в минута:

— Мис Мойра! Здравсти, здрасти! Я ги глей тия чудесни дечица! Истински сладурчета! Добре дошли вкъщи, добре дошли вкъщи!

Мойра топло я прегърна:

— Лиза, радвам се да те видя.

— Ааа, мистър Питър. — Лиза го гледаше почти със съжаление. — Горкият чичо Свирчо. Не е на себе си днеска — се си е така тия дни. — Тя въздъхна. — Е, хайде, влизайте, влизайте де.

И те прекрачиха от студа, от мъгливия мрак в ярката светлина на къщата. Първо Лиза и Мойра, после Джек и Маги с Нана. Питър остана навън още един миг и се опита да изтупа панталоните си от полепналите кучешки косми. Чувстваше се някак излишен, поради някаква причина, която в момента не можеше да посочи. Спря на прага и вдигна очи нагоре — видя редиците прозорци на старата къща, повечето тъмни, а още по-нагоре стрехите и куличките. „Много е високо — помисли си той смутен. — А от горе на долу още повече.“ Стоеше там и не можеше да откъсне поглед. Зави му се свят.

Внезапно се появи Мойра, здраво го хвана за ръка и го дръпна вътре.

Вратата се затвори зад тях. Стояха в антрето — отпред беше всекидневната, отдясно, трапезарията, а отляво библиотеката. Навсякъде блестеше полиран дъб, — подове, корнизи, шкафове и лавици, ламперии и врати. Мебели от преди три века си съперничеха за пространство. Имаше странни дреболийки и находки от антикварните магазини и колекционерските разпродажби — красиви и удивителни или грозни и прости, в зависимост от гледната точка. Тук-таме на светлината на старинните лампи и полилеи блясваше месинг или желязо. Книгите по лавиците също бяха стари и очевидно много прелиствани. В библиотеката горяха свещите на коледната елха.

Мойра взе шлифера на Питър и го сложи на закачалка във формата на глава на еднорог. Тръгнаха към всекидневната след Лиза и Нана. Вита стълба водеше нагоре към балкон и коридор. А във всекидневната имаше няколко сводести арки към други помещения. Питър се оглеждаше и си спомняше.

През арката към трапезарията виждаше чичо Свирчо да лази на четири крака и да търси нещо.

— Изгубих си топчетата — мърмореше си старецът. — Трябва да ги намеря. Изгубени, изгубени, изгубени.

Свирчо внезапно вдигна глава и видя, че другите го гледат. Изпълзя изпод масата, изправи се на колене и бодро се усмихна на Мойра. Тя отвърна на усмивката му. Той я повика и Мойра се приближи. Старецът бръкна в джоба си, извади смачкано хартиено цвете и ѝ го поднесе рязко, сякаш го бе направил с магия. Връчи ѝ го и Мойра се засмя. Той стана и скромно се поклони на Джек.

Джек се дръпна назад и се престори, че разглежда тигрите, нарисувани на една керамична ваза.

— Мислех, че се е върнал в приюта — прошепна Питър на ухото на Лиза.

Прислужницата поклати глава:

— Това щеше да разбие сърцето на мис Уенди. Нямахте да го понесе. Та той беше първото й сираче в края на краищата.

Мойра повика Питър. Стоеше пред стар, запазен салонен часовник. Циферблатът му приличаше на усмихната луна.

— Човечето на луната, Питър — каза тя. — Помниш ли? То ме гледаше високо от небето.

Питър се втренчи в часовника, но мислеше за чичо Свирчо и не забеляза нежния поглед на Мойра.

По стълбите зад тях се чува стъпки и те се обърнаха. Баба Уенди слизаше бавно, царствено и очите ѝ се плъзнаха над всички, за да се взрат в Питър. Той се изправи, без да усеща, погледът му стана озадачен, по лицето му пробягна усмивка или може би смръщване. Баба Уенди бе висока и стройна, в ъгълчетата на очите и устата ѝ имаше ситни бръчици, косата ѝ беше посивяла, но очите ѝ бяха толкова жизнени, че можеше да бъде на всякаква възраст, но не и на деветдесет и две години, колкото бе живяла в действителност. Беше облечена в удобен бял пенъоар с виолетови къдрички на ръкавите и около врата, с мъничко дантела отпред.

Джек, Маги и Лиза стояха безмълвно и я гледаха. Тя знаеше, че са там, усещаше и присъствието на Мойра, но не отклоняваше поглед от Питър.

— Здравей, момче — прошепна тя.

Питър пристъпи крачка напред, като се опитваше да изглежда по-висок, по-изправен, по-млад за нея — да бъде нещо, което отдавна се бе отказал да бъде за когото и да било.

— Здравей, Уенди — отвърна ѝ той с шепот.

После изведнъж сякаш се опомни.

— Съжалявам, че пристигаме толкова късно. Потънал съм до уши в работа по новата сделка и все изниква по нещо, нали знаеш... — Бе толкова смутен, че не можеше да спре да говори. Усети погледите на децата върху себе си.

Уенди протегна ръце.

— О, остави тези работи. Ела да ме прегърнеш, Питър.

Питър веднага се приближи към нея и те се прегърнаха. Ръцете ѝ го притиснаха със сила, която не очакваше от нея. Неговата прегръдка бе колеблива, несигурна.

— О, бабо, миличка бабо. Толкова се радвам да те видя — поздрави Мойра и също я прегърна.

— Моята Мойра. — Уенди потупа стройния гръб на внучката си. После отстъпи назад и погледна децата. — Я, да не би тази прекрасна млада дама да е Маги?

Маги засия.

— Точно така! И знаеш ли какво, бабо? Играх те в пиесата в училище.

Питър се намръщи, но Уенди окуражително се усмихна.

— Ами да, изглеждаш точно като за тази роля. — Тя се обърна към Джек и леко наклони глава. — А нима този великан е Джек?

Джек почервения, едновременно смутен и доволен.

— Аз... аз... трябва да те поздравя за сиропиталището, бабо. — Думите се препъваха в устата му, после се изляха наведнъж.

Уенди нежно разроши косата му.

— Благодаря ти, Джек. — Притегли децата към себе си и сложи ръце на раменете им. — Сега слушайте. Има едно правило, което настоявам да спазвате, докато сте в моя дом. Никакво порастване! Ако някой сега расте, да спре моментално!

Джек и Маги се засмяха и се отпуснаха очаровани. Уенди също се засмя, наведе се и ги прегърна. Изведнъж вдигна очи към Питър.

— Това се отнася и за тебе, господин председателю на Директорския съвет Банинг.

Питър се усмихна неловко.

— За съжаление за мен е много късно.

Уенди пусна децата, пристъпи към него, хвана го здраво под ръка и го поведе към всекидневната.

— Важен делови човек, така значи! И с какво точно се занимаваш тези дни, Питър, та нямаш време за нищо?

Блестящите ѝ очи се впериха в него и го хипнотизираха, бездънни. Питър осъзна, че трескаво се опитва да намери отговор.

— Ами, разбираш ли... аз... аз... — Накрая отчаяно изтърси: — Оформям юридически сливания и поглъщания на предприятия, а

напоследък навлизам в застрояването на нови участъци, тъъ, и...

Зад гърба му Джек издаде звук като топовен гърмеж.

— Да, татко наистина ги кара да се размърдат.

Уенди погледна момчето, после се усмихна на Питър.

— Така значи, Питър — каза тя тихо, а очите ѝ бяха почти тъжни. — Станал си пират.

В ДЕТСКАТА СТАЯ

Нощта се спусна над „Кенсингтън“ номер 14. Следобедният здрач постепенно се превърна в мрак, звуците заглъхваха, за да настъпи тишина, денят чезнеше, за да дойде началото на новия ден, Питър спря на площадката и през прозореца видя едри снежинки да светят като късчета сребро под мъждукащите улични лампи.

Повлече крака по износения килим и замислено се загледа в лъснатите си обувки. Откри, че може да ги види, ако се наведе малко. Притисна корема си и въздъхна.

Тръгна по коридора към спалнята на Уенди, откъдето долиташе смях. Надникна и видя Уенди в елегантна копринена рокля в розово и виолетово, с дантелени ръкави и яка. Тя седеше пред тоалетката си и спокойно се усмихваше, а Мойра наведена се мъчеше да закопчае ръкавите ѝ. Със закачлив блясък в очите тя лекичко си мърдаше ръцете и осуetyаваше опитите на Мойра. Внучката ѝ на шега я пляскаше през ръцете и двете се смееха. Сякаш не беше изминал и ден, откакто се бяха видели за последен път, сякаш връзката между тях бе така силна днес, както в детството на Мойра.

Зад гърба му се чу шум — Джек и Маги препускаха по коридора. Нана беше по петите им. Профучаха покрай баща си, влетяха в стаята на Уенди и заподскачаха от леглото на отоманката и обратно. Нана, твърде едра, за да се побере в леглото, тичаше около резбованите му дървени стълбове и лаеше.

Маги се обърна към баща си и извика:

— Татко, татко, ела да си поиграеш с нас!

Питър се усмихна и пооправи връзката си.

— По-късно, миличка. — Пристъпи в стаята и улови погледа на Мойра. — Пързаят ми се обувките. — Посочи към тях и потри подметки в пода. — Да си виждала златното ми копче за ръкавели?

Мойра го изглежда.

— Тук?

— Мисля, че може да съм го изтървал по-рано.

Той тръгна из стаята, оглеждаше се, после запълзя на четири крака, за да потърси под леглото. Маги моментално се метна на гърба му и закрещя:

— Давай, конче! Дий, дий!

Питър стоически вдигна глава.

— Маги, помогни ми, ако обичаш.

Маги скочи от гърба му и затича нанякъде. Питър продължи да търси, но не намери нищо под дългата покривка на леглото — нямаше дори прах. Запълзя към едно кресло от другата страна на леглото.

Надникна зад креслото и се изправи лице в лице със Свирчо, който също търсеше нещо на четири крака. И двамата едва успяха да се дръпнат, за да не блъснат главите си.

Свирчо зяпна Питър. Очите му приличаха на стъклени.

— Изгубих си топчетата — измърмори той.

Питър кимна.

— Изгубих си копчето за ръкавели. Все едно не съм облечен без тези копчета.

Взираха се един в друг още миг, после се разделиха и продължиха да търсят.

След минута Питър изведнъж се почувства в глупаво положение и се изправи. Изгупа панталоните си и излезе от стаята. „Ще трябва да сложа перлените копчета. Ама че досадно — да не мога да намеря другите. Какъв отворителен ден!“

Тръгна по коридора към собствената си стая. През прозорците виждаше, че все още вали сняг — огромни мокри снежинки, — беше тихо като в полунощ.

Стигна до детската стая. Там бяха настанили Джек и Маги. Забави крачка. Вратата беше открената и той надникна вътре. Стаята се осветяваше само от огъня в камината, който хвърляше призрачни сенки. Багажът на децата бе натрупан върху две от трите богато украсени викториански легла. Питър се загледа в багажа за миг, после се озърна и се взря в сенките. Стоеше нерешително на вратата — нещо едновременно го привличаше и отблъскваше.

Какво го вълнуваше толкова в тази стая?

В тъмния ъгъл от часовника изскочи кукувичка и изкука шест пъти. Питър свали ръка от вратата и влезе. Една крачка, две, три.

И внезапно замръзна.

Стаята беше точно както някога — далече в миналото, което той като че ли почти не си спомняше. Както я бе оставила майката на Уенди, мисис Дарлинг — плод на „любещо сърце и много икономии“, Леглата с дебели юргани бяха две отляво (на Джон и Майкъл) и едно отдясно (на Уенди). Белите им сатенени покривки проблясваха на слабата светлина. Над всяко легло върху малка поличка имаше по една китайска къщичка, голяма колкото птиче гнездо — нощните лампи. Огънят в камината гореше кротко, дървата лекичко прасяха в тишината. Полицата над камината се крепеше на двама гордо изправени дървени войници. Бяха грубо издялани някога ги бе започнал мистър Дарлинг, довърши ги мисис Дарлинг и накрая мистър Дарлинг ги боядиса (не много умело).

Спомените се мярваха в главата на Питър, после изчезваха. В един миг разпознаваше всичко, в следващия не. Влезе по-навътре в стаята, докосваше предметите, спираше се в тази чужда страна, която все пак бе някак си позната.

Над камината имаше рошаво мече, подпряло гръб на овехтял цилиндър. Питър се приближи до него и перна поизлъскания мъх на носа му.

Видя къщичката за кукли на Уенди и надзърна вътре, за да види дали някой я обитава. До едната стена стоеше бюро и той застана пред него. Подръпна чекмеджетата и се зачуди какво ли може да има вътре.

Накрая пристъпи към френските прозорци с ромбовидни стъкла, сега затворени, и със спуснати пердета. Колебливо протегна ръка, дръпна пердетата и отвори прозореца. По лицето му западаха едри снежинки и той ги облизваше. Предпазливо излезе на балкончето, сложи ръце на парапета от ковано желязо и се огледа — нагоре към заснеженото небе, надолу към улиците и покривите. Усети земята да се завърта и се вкопчи в парапета. Затвори очи, за да прогони обезпокоителното усещане, и се мушна вътре.

Нощният вятър раздвижи дантелените пердета, те погалиха бузата му и той отново отвори очи. В дантелата бяха вплетени някакви фигури — изправяха се една срещу друга като картини на стената. Задържа веещите се пердета с ръце и се наведе да ги разгледа.

Видя момче, което лети в нощно небе сред много звезди, после същото момче застанало с ръце на кръста и с отметната назад глава,

готово да закукурига, и после пак момчето и битка с пиратски капитан, чиято липсваща ръка бе заменена с кука.

Питър Пан.

Мойра внезапно застана на прага и светна лампата.

— Питър, Брад е на телефона. Казва, че е спешно.

Питър рязко се обърна и излетя от стаята.

Стаята остана празна и притихнала. Но прозорците бяха отворени и изведнъж вятърът се усили и раздвижи пердетата. Луната за миг проби облаците и озари всичко. Светлината ѝ беше странна, тайнствена, хвърляше нови сенки, които трептяха и се движеха като призраци. После запълзя по пода и се спря върху двойните огледални врати на масивен старинен гардероб в ъгъла — шкаф от тъмно дърво, който можеше да съдържа и хубави сънища, и кошмари.

* * *

Питър препускаше по коридора, вече готов за най-лошото. Беше си донесъл калъфа с телефона за всеки случай. Просто не можеше да се разчита на английските телефони.

Баба Уенди мина покрай него и се завъртя като момиченце.

— Харесва ли ти роклята ми, Питър?

Питър кимна механично и не забави крачка. Втурна се в спалнята за гости, където бяха настанени той и Мойра, и сграбчи телефона от леглото. „Да? Брад? Какво значи това — докладът на клуб «Сиера»? Мислех, че този въпрос е уреден. Какво? Синя кукумявка? — Лицето му бе почервенияло като цвекло. — Ами да, щом са застрашен вид, сигурно са си го изпросили!“

Появи се Маги, преследвана от Джек. Профучаха покрай него и изчезнаха зад леглото. След миг Маги отново се показва и весело закрепця:

— Татко, помощ! Помощ!

Зад леглото Джек издаваше чудовищни звуци. Питър не им обръщаше внимание, само запуши ухото си с пръст, за да не му пречи шумът. „Още от началото на света е имало жертви на еволюционния процес! — изсъска той. — Да не би на някого да му липсва тиранозавърът?“

— На мен ми липсва! — изкрещя Джек и заръмжа страховито. Питър се завъртя.

— По дяволите, Джек, няма ли да пораснеш? Маги, изчезвай оттук! Мойра! — Пак се обърна към телефона. — „Висока десет инча и има петдесет мили радиус на размножаване? Хубава работа, какви са тези истории!“

Маги се затича около леглото, като пицеше от удоволствие, и се опита да се покатери по гърба на баща си. Джек я гонеше, ръмжеше и размахваше ръце.

— Млъкнете най-после и двамата! — озъби се Питър. — Млъкнете поне за една минута! Мойра, за Бога, изкарай ги оттук — това е най-важният телефонен разговор в живота ми!

Най-сетне се появи Мойра, хвана Джек и Маги кротко, но здраво за ръцете, тихо повика Нана и изведе всички в коридора. Там ги чакаше баба Уенди, протегнала ръце, за да прегърне децата, но блестящите ѝ очи гледаха над тях към спалнята и Питър.

— Знаете ли — каза меко тя, — когато баща ви беше малко момче, често стояхме на прозореца и духахме, за да загасим звездите.

Джек изсумтя.

— Ами!

Когато Мойра се върна в спалнята, Питър беше свършил разговора и седеше безутешно на леглото с празен поглед.

— Сделката може да се провали. — Прокара ръце през гъстата си кестенява коса. — Изобщо не трябваше да заминавам.

Мойра стоеше и не казваше нищо. След миг той вдигна глава и я погледна. В очите ѝ видя гняв и разочарование. Тя преглъщаше напрегнато, за да сдържи сълзите си. Гледаха се мълчаливо. После той стана, тръгна към нея, но размисли и спря. Разпери безпомощно ръце, опита се да продума, но не можа. Поклати глава.

— Мойра, съжалявам, просто... просто не мога... — Обяснението, което търсеше, му се изплъзваше. — Много ми се струпа, някак си така се получи.

Гласът на Мойра беше нисък и тих, но погледът ѝ изведнъж стана твърд.

— Не си идвал на „Кенсингтън Гардънс“ от десет години, въпреки че баба те кани всяка година. Питър, спомняш ли си колко неизпълнени обещания... — Тя замълча. Мъчеше се да остане

спокойна. — Обеща на децата да се занимаваш с тях тук. А изобщо не ги поглеждаш, освен за да им направиш забележка или да им изкрещиш...

Телефонът върху леглото иззвъня рязко, пронизително. Питър се поколеба, после протегна ръка да го вземе.

— Дай ми това нещо — нареди жена му.

Той зяпна.

— Хайде, Мойра, недей така.

— Просто ми дай телефона, Питър.

— Мойра, моля те.

Мойра пристъпи и взе телефона. Решително се приближи до прозореца и го изхвърли навън. Питър я гледаше, загубил ума и дума.

Мойра се обърна към него.

— Съжалявам за сделката ти.

— Ти мразеше тази сделка — промърмори той.

Тя кимна и отметна тъмните си коси.

— Мразех сделката, но съжалявам, че ти се чувстваш толкова зле. Питър, децата ти те обичат, искат да си играят с теб. Колко мислиш, че ще продължава това? Цял живот? След три години Джек няма да иска дори да влизаш в стаята му. Имаме само няколко хубави години с децата си, когато те искат да са с нас. След това ти ще тичаш след тях за малко внимание. Слушай, Питър. Аз стоя вкъщи с децата. Аз ги виждам, аз играя с тях. Знам какво изпускаш, но не мога да ти го опиша, защото сам трябва да седнеш на пода и да поиграеш с тях, за да разбереш. Знаеш ли колко пъти са казвали: „Къде е татко? Кога ще се прибере татко?“

Тя дълбоко пое дъх.

— По дяволите, Питър, просто ти казвам да бъдеш щастлив. Порадвай им се, преди да е станало твърде късно!

Сви устни, втренчи очи в него и зачака отговора му. Той стоеше, гледаше я и не можеше да продума. Накрая тя се приближи до прозореца и погледна навън с развълнувано лице и насълзени очи. Толкова ѝ беше мъчно за него!

— Не исках да изхвърлям телефона ти през прозореца — каза Мойра.

В гласа на Питър се почувства надежда.

— Не искаше ли?

Тя се обърна към него и очите им се срещнаха.
— Напротив, исках — прошепна.

Нана се промуши през изрязаната дупка с подвижна дъсчица в задната врата, здраво захапала торбата с боклука. Огромното овчарско куче затича по снега към оградата до уличката и пусна торбата в кофата. Връщаше се по същия път, когато забеляза телефона в калъфа. Спря за миг, за да го подуши, после го взе, занесе го в цветната градина, пусна го на земята и започна да рови. Разхвърчаха се сняг и пръст. За секунди направи големичка дупка. Пак вдигна телефона и го пусна вътре.

После го зарина.

Детската стая бе потънала в сенки. Дървата в камината бяха изгорели, имаше само нажежени въглени, които хвърляха светлина с цвета на кръвта. Джек стоеше на отворения прозорец, подпрял лакти на парапета. Навеждаше се навън в нощта и едната му ръка въртеше копчетата на уокмена. Вече не валеше сняг и въздухът бе чист и свеж. Джек беше облечен в пижама като бейзболен екип, а лицето му изглеждаше отегчено.

— Всички деца порастват, освен едно.

Гласът на Уенди бе нисък и вълнуващ. Тя и Маги седяха сгъшени на пода под един чаршаф, който служеше за палатка, и четяха на фенерче поразкъсана книжка — „Питър и Уенди“. Ако Уенди си спомняше, че е с вечерна рокля, явно не я беше грижа. Маги напрегнато слушаше и пришиваше панделки към ръба на чаршафа.

— Знаеш откъде са се появили феите, нали, Маргарет? — четеше Уенди. После гласът на Маги се сля с нейния. — Когато първото бебе се засмяло за първи път, смехът се счупил на хиляди парчета и те се разлетели — такъв е произходът на феите. — Уенди насочи лъча на прожектора към една илюстрация — момиченцето Уенди по нощница на прозореца на детската стая. — Ето ме — прошепна тя, — това съм аз преди много години.

Маги погледна рисунката, после Уенди.

— Но Джек казва, че ти не си истинската Уенди.

Уенди изсумтя и дръпна чаршафа. И двете надзърнаха към Джек, който се престори, че не ги вижда.

В очите на Уенди блесна пламъче.

— А виждаш ли къде е застанал Джек? Това е същият прозорец. — Двете с Маги си размениха многозначителни погледи. Нито една от тях не видя, че Питър влезе в стаята, много елегантен в смокинга си, нервно стиснал листчетата с речта. — А ние сме в същата стая, където си говорехме за Питър Пан и Небивала земя, и ужасния стар капитан Хук. Мистър Бари, сър Джеймс, нашият съсед, много хареса разказите ни и ги записа — Боже мой, преди повече от осемдесет години.

Тя млъкна и шумоленето на бележките на Питър привлече вниманието им. Маги видя баща си и веднага скочи. Тя сграбчи чаршафа и затича да му го поднесе.

— Татко! — извика. — Направих нещо за тебе. Това е пара... парашу... прегръдка! Другия път, като летиш, няма да те е страх!

Питър я погали по главата, прие саморъчния парашут и го закачи над леглото ѝ. После помогна на баба Уенди да стане. Уенди се усмихна. Прегърна Маги, изпрати въздушна целувка на Джек и отиде да запали нощните лампи.

Преди да излезе, каза тихо:

— Мили нощни, лампички, пазете ми дечицата и грейте тихо и вярно тази нощ и винаги.

Спря за миг на прага, обърна се да ги погледне и изчезна по коридора.

Чак сега Питър видя, че Джек е на балкона. Забърза разтревожен, сграбчи сина си и го дръпна вътре. Затвори прозореца и здраво го залости.

В бързината беше оставил речта си на тоалетната масичка до прозореца.

— Джек, какво правиш навън? — попита той. — Не стой до прозореца. Не може да се играе близо до отворени прозорци. Вкъщи имаме ли отворени прозорци?

Джек се дръпна.

— Не, нашите прозорци са с решетки.

Повлече се към детското легълце и се метна на него, явно недоволен. Мушна ръка под възглавницата и извади бейзболната си

ръкавица. Сложи си я, потупа я, после пак зарови под възглавницата. Намръщи се, вдигна възглавницата и се огледа.

— Ей, къде ми е топката? Тук я оставих!

Маги тържествено обърна очи към прозореца. Погледът ѝ бе унесен, втренчен, а гласът сигурен.

— Онзи ужасен човек я е откраднал — каза тихо тя.

Питър отиде и седна до нея.

— Няма никакъв ужасен човек. Така, а прозорците ще си стоят залостени, докато сме тук.

Маги го погледна колебливо, после порови из съкровищата си и извади хартиеното цвете. Връчи го на Питър, който го забодде в косите ѝ.

— Свирчо ми го направи — рече тя. — Хубаво мирише.

Той се усмихна.

— То е от хартия, миличка. — Лицето му се отпусна и го обзе странно спокойствие. — Сега влез в чаршафите — те са пощенски плик — и се изпрати на сънищата.

Маги се мушна в леглото и дръпна чаршафите до брадичката си.

— Залепете ми марки, господин пощаджия.

Питър се наведе и я целуна по двете бузи.

— Препоръчана поща.

После стана и се приближи до Джек, пхна ръка в джоба си, извади часовника си и му го подаде.

— Оставаш дежурен, нали, Джек? — попита той. — Няма да се забавим много — два, най-много три часа, обещавам.

Джек взе часовника, без да отговори. На прага се появи Мойра. Очите ѝ за миг срещнаха погледа на Питър, после се плъзнаха встрани.

— Мамо — тихичко я повика Маги. — Недейте да излизате. Моля ти се.

Мойра седна на ръба на леглото ѝ и я погали по главата. Вдигна тъмните си очи към Питър с някаква молба в погледа.

— Защо не могат завинаги да останат такива? — попита, сякаш отговорът би могъл да реши всички въпроси на света.

После запя приспивна лесен. Джек и Маги се отпуснаха и очите им се затвориха.

МИНАЛОТО СЕ ВРЪЩА

От подиума полираният дървен под на „Ройъл хол“ изглеждаше потънал в морето от маси с бели покривки. Сякаш между стените не беше останал и сантиметър място, цялата зала бе претъпкана от маса до маса. На тях седяха доброжелателни хора, доста от тях пряко ползвали плодовете на тежкия труд и непрестанните усилия на жената, на която тази вечер отдаваха почит. Рамо до рамо те седяха с лице към предната част на залата и към подиума, където Питър Банинг стоеше и говореше.

— И смутеният пътник попитал: „А къде мога да намеря такова нещо?“

Кулминацията на шегата предизвика смеха на публиката, който се разля из голямата зала и отекна в стените, Питър се ухили и погледна за миг надясно, където Мойра седеше с баба Уенди. На масата на подиума имаше над двадесет души. Бяха го запознали с всички, но не беше запомнил нито един. Лорд еди-кой-си, лейди еди-кой-си. Повечето бяха членове на Настоятелството на болницата на улица „Грейт Ормънд“. Погледът на Питър се плъзна наоколо. От гипсовия таван като големи праисторически птици висяха кристални полилеи, проблясваха и обливаха вдигнатите нагоре лица в златиста светлина. Кожи и смокинги допираха рамене. Костюми, вратовръзки и вечерни рокли се надпреварваха по яркост на цветовете.

В отсрещния край на залата имаше голям надпис: **ФОНДАЦИЯТА „СЪР ДЖЕЙМС БАРИ“ И ДЕТСКАТА БОЛНИЦА НА УЛИЦА „ГРЕЙТ ОРМЪНД“ ОТДАВАТ ПОЧИТ НА УЕНДИ.**

Пищната вечеря бе свършила и започнаха речите. Питър беше гвоздеят на вечерта.

Смехът утихна: Питър се съсредоточи.

— Така че моля ви, дами и господа, бъдете снисходителни към мен, не забравяйте, че съм свикнал да се обръщам към акционери.

Пак се чу учтив смях.

Питър бръкна във вътрешния си джоб, за да извади речта си, и не я намери. Ръката му трескаво затърси в другия вътрешен джоб, после в страничните джобове и накрая в джобовете на панталоните. Обзе го паника. Къде беше речта му? Не беше помислял за нея, откакто излязоха от къщи, решен да я прочете, както я бе написал, и да става каквото ще. Тогава беше у него, спомняше си. Къде бе изчезнала?

Бързо погледна Мойра, която вече ровеше в чантата си. Тя вдигна глава и отрицателно я поклати.

Питър дълбоко пое дъх.

— Извинявам се, изглежда съм си загубил речта.

Съобщението му бе посрещнато с мълчание. Той се прокашля.

— Лорд Уайтхол, уважаеми гости, дами и господа. Повече от седемдесет години Уенди Дарлинг дарява с надежда стотици бездомни деца...

По-нататък не помнеше нищо. Пак се прокашля.

— Тя е най-ценният актив на болницата на улица „Грейт Ормънд“...

После как беше? Как беше по-нататък?

Видя хората под подиума да се размърдват неловко, столовете заскърцаха, чу се шепот. Той продължи да говори, защото нямаше друг избор, не знаеше какво казва, знаеше само, че започва да губи вниманието на слушателите си.

Не смееше да погледне към Мойра и Уенди.

* * *

Тъмнината беше надвиснала като черна завеса над „Кенсингтън“ номер 14, дълбока и непроницаема. Падаха само редки снежинки, но облаците плътно бяха скрили луната и звездите и единствената светлина идваше от две улични лампи, които едва мъждукаха в пълзящата мъгла. Върховете и куличките на старите покриви по „Кенсингтън“ се извисяваха призрачно в тъмното небе, острите им ръбове се връзваха в пелената на нощта.

В задния двор Нана повдигна глава от лапите си и подаде мокрия си нос изпод верандата. Лиза я беше изгонила преди час, докачена от някаква въображаема обида, и вярното куче чакаше завръщането на

истинската си господарка, за да оправи нещата. Беше завързано с дълга верига за дървен стълб.

Някакво неестествено движение в небето привлече вниманието му — облаците смениха формата си, защото се отместиха, за да направят път на някого. Блесна зловеща зелена светлина. После се изгуби.

Нана с ръмжене се изправи на крака.

В детската стая Джек и Маги спяха. Джек бе заплел ръце и крака в завивките. Маги беше свита на кълбо, завита презглава с одеялото. Над тях нощните лампи в китайските къщички равно светеха, изтласкваха мрака, държаха сенките надалеч. Огънят в камината бе изгаснал отдавна, въглените се бяха превърнали в сива пепел.

Пердетата на прозорците висяха неподвижното, с образите на Питър Пан и неговите приключения скрити в гънките им.

После изведнъж нощните лампи светнаха ярко, сякаш електрическата енергия се беше увеличила двойно, примигнаха и изгаснаха. Нощта незабавно скочи — като животно, надушило следа. В тъмнината в ъгъла на стаята двойните огледала на големия гардероб заблестяха — първо мътно, после по-силно — зловещата зелена светлина. Появиха се образи, неясни, все още далечни, но с всяка секунда все по-определени, приближаващи се.

Джек се размърда и промърмори нещо насън.

По стените запълзяха сенки, появили се от нищото, пръсти се превръщаха в лапи, озъбваха се муцуни. Някакъв огромен неравен силует се надигна от дъските на пода към ламперията — дървета в джунгла от клони, преплетени като паяжина, остри скали на островен бряг, заливани от вълните на океана.

Образите в огледалата на гардероба придобиха форма — череп с големи празни очи, с оголени в страховито хилене зъби, и старинен кораб с платна, който скърцаше и стенеше, опъвайки веригата на котвата си.

Светкавица блесна в стъкленницата над камината, в която имаше корабче — сякаш го бе изненадала буря. Джек пак се размърда. Перките на въртолетчето, закачено над леглото му, диво се завъртяха. Старото люлеещо се конче до шкафа с играчки заподскача, гривата и опашката му се развяха, като че ли от нищото бе задухал силен вятър...

Долу в градината Нана се мятеше на веригата, мъчеше се да се освободи и лаеше нещо, което звучеше като „Хуф, Хуф!“

В библиотеката Свирчо стоеше пред моделите на корабчета на лавицата и гледаше омагьосан как мъничките мачти започнаха да потреперват, а платната се издуха от невидим вятър. Влажните му, унесени очи се взираха в полюляващите се кораби и той се полюляваше с тях. Когато чу Нана да лае, веднага отстъпи назад, наклони глава и прошепна: „Опасност.“

Лиза дремеше в кухнята, опряла глава на кръстосаните си ръце. Събуди я драскане по предната врата.

В детската стая повя вятър, подхвана листчетата със забравената реч на Питър и ги разпиля. Светлината от гардероба стана по-ярка, образите по-ясни. Чуха се викове, плачове от сънищата и мечтите и остър стържещ звук — стърженето на желязо върху дърво.

Одеялата на децата се вдигнаха и отлетяха.

Стаята потъна в дълбок мрак.

* * *

В банкетната зала Питър храбро се бореше:

Но загиваше. Без речта си беше като моряк, изгубен в морето. Слушателите му очевидно се разсейваха. Обзе го отчаяние. Цялата вечер бе на път да се провали. Тържеството в чест на Уенди да пропадне! И то само заради него!

Спря на средата на изречението, захвърли всякаква предпазливост и се изпъна. Публиката поутихна.

— Дами и господа, поднесох ви достатъчно реторика за една вечер. Искам да ви кажа само още едно нещо за Уенди Дарлинг. Преди много години Уенди ме прибра от улицата — бях подхвърлено дете. Научи ме да чета и да пиша, защото аз не знаех. Намери хора, готови да ме осиновят, да ми станат родители, каквито няха, и дори и след това не престана да се безпокои за мен, да се грижи за мен, да ме обича.

Настанала беше мъртва тишина. Всички слушаха.

— Тя направи толкова много! Ожених се за внучката ѝ — за моята съпруга Мойра. Децата ми я обичат. Вярват, че тя може да

направи всичко. Искат дори да ги научи да летят. Тя ми даде живот. Господи, тя даде живот на много деца. Това е истинското й постижение — постижението, за което й отдаваме почит тази вечер.

Той спря за миг.

— Така че ако Уенди означава толкова много за вас, колкото за мен, ако ви е помогнала в живота толкова, колкото на мен, станете, моля! Станете, ако тази изключителна жена е променила живота ви! — Той ги подкани с ръце. — Станете заедно с мен и да я поздравим!

Те колебливо се изправиха, по един и по двама, после на цели групи, докато накрая всички бяха на крака и бурно ръкопляскаха. Залата оживя от овациите, а Питър гордо стоеше в центъра им с широка усмивка на момчешкото си лице. Погледът му за миг срещна Мойриния и той бе зашеметен от дълбочината на чувството, което съзря.

Уенди бавно се изправи със сълзи в очите. Поклони се на публиката с кратко кимване и сплете ръце.

Изкараха отпред количка, досега скрита до стената зад подиума. На нея имаше макет на бъдещата пристройка към болницата на улица „Грейт Ормънд“, на фасадата беше опъната лента с надпис: СИРОПИТАЛИЩЕ „УЕНДИ ДАРЛИНГ“. Протегнаха се ръце и вдигнаха лентата над макета, а Питър се приближи до Уенди, за да я заведе до количката за тържественото прерязване на лентичката. Ръкоплясканията станаха по-силни.

После порив на вятъра отвори широките прозорци с ромбовидни стъкла и връхлетя над подиума. Толкова мощен бе, че Уенди се олюля, но Питър протегна ръка й я задържа. Дойде и Мойра с ножиците. Лентата бурно плющеше на вятъра. Полилеите се клатеха.

Уенди хвърли неспокоен поглед през рамо към прозорците, после пристъпи напред и преряза лентата на две. Публиката нададе приветствени възгласи и пак заръкопляска. Питър се усмихна и прегърна баба си, после се обърна и притисна Мойра към себе си.

Затова не видя пламъчето на страха, промъкнал се в очите на Уенди.

РАЗКАЗЪТ НА УЕНДИ

Ролс-ройсът се движеше бавно и равномерно в нощта, а снегът под колелата му се превръщаше в киша. Питър облегна глава върху меката кожа и затвори очи. Вечерта бе минала добре. Беше доволен от произнесената реч — думите се бяха надигнали някъде отвътре, от място, където отдавна не беше ходил. Изненада се, че все още го има.

— У дома — прошепна Мойра на ухото му.

Той отвори очи и се изправи. Вече бяха сред къщите на „Кенсингтън Гардънс“, купичките на покривите им и обраслите им с бръшлян стени бяха заслонени под старите дървета, през капациите на прозорците се процеждаха светлинки. Ролсът спря пред номер 14, по предното стъкло се топяха снежинки. Питър отвори задната врата и се протегна. Мойра го последва, дъхът ѝ замръзваше на студа, лицето ѝ сияеше и бе много красиво. Усмихна се на Питър и докосна бузата му с ръка.

Питър мина край нея и помогна на баба Уенди да слезе. Лицето ѝ вече бе изпито изморено, вълнението тази вечер все пак ѝ се беше отразило. Въпреки това се усмихна като младо момиче.

— Никак не беше лошо, Уенди Мойра Анджела Дарлинг — тихо каза Питър.

— Като за стара жена — отвърна тя.

Питър поклати глава и се ухили.

— Изобщо не си стара. Беше чудесна.

— И ти не се справи зле... момче.

Той я погледна сепнато, но тя замислено гледаше в друга посока. Взе ръката ѝ и двамата тръгнаха в мъглата с леко наведени глави. Краката им поскърцваха в навалелия сняг.

Мойра се наведе към него от другата му страна.

— Радвам се, че най-послед се забавляваш...

Внезапно спря и притихна.

— Питър?

Питър вдигна поглед. Пред тях вратата зееше широко отворена. В коридора пред прага бе навалял сняг. В мъждивата светлина на верандата Питър видя дълбока драскотина в солидното дърво — сякаш някой бе дълбал с отвертка.

Баба Уенди погледна, сепна се и притаи дъх.

— Децата! — прошепна тя.

Питър пусна ръката ѝ и се втурна през вратата. Къщата беше потънала в мрак, студена и като че ли празна. Зад гърба си чу как Мойра безуспешно превърта ключа на лампата. Нямаше ток.

— На свещника на стената до тебе има свещ — насочи го баба Уенди.

Питър заопипва стената, намери го, извади запалка от джоба си и я щракна. Доближи пламъчето до фитила и го запали.

— Джек! Маги! — викаше Мойра.

Светлината на свещта прогони тъмнината достатъчно, за да се види, че драскотината от вратата продължава през целия коридор и нагоре по стълбите, дълбока и крива.

— Какво става тук? — промърмори си Питър.

Заизкачваха се по стълбите, Питър отпред със свещта, Мойра и баба Уенди след него. Някъде отгоре чуваха стържене, после Нана залая.

Питър забърза и почти се спъна в Лиза, която лежеше в безсъзнание на площадката. Той се наведе над прислужницата и видя на челото ѝ мораво петно — била е ударена. Клепачите ѝ трепнаха и тя тихо изстена.

— Извикайте линейка — нареди Питър през рамо и се втурна нагоре по стълбите, после по коридора. Сърцето му биеше до пръсване. Какво се беше случило? Къде бяха децата?

Пред себе си видя Нана трескаво да драска вратата на детската стая, да лае и да се задъхва обезумяла. От врата ѝ висеше счупена верига, а козината ѝ бе влажна и разрешена.

Драскотината, започнала на входната врата, свършваше на вратата на детската стая. Без да спира, Питър влетя вътре.

Стаята изглеждаше, сякаш бе минал ураган. Леглата прекатурени, завивките разхвърляни. Люлеещото се конче легнало на една страна, прозорците широко отворени, дантелените пердета плющящи.

Нямаше и следа от Джек и Маги.

Вятърът духна и загаси свещта. Питър стоеше неподвижен, вперил поглед в тъмнината, и се опитваше да възприеме случилото се. Нана изтопурка край него, като неспокойно душеше и гърлено скимтеше. Притича до банята и вкопчи огромните си лапи в дръжката на вратата.

Дойде и Мойра и очите ѝ се плъзнаха от драскотината към празната стая. Чу ахването ѝ и първото ридание. После профуча покрай него и се спусна към отворените прозорци.

— Джек! Маги! Отговорете ми! — извика тя.

Питър я последва вдървено, излезе на балкона и се наведе над парапета. Дворът долу бе бял и притихнал. Внимателно разглеждаше всеки метър, после уличката, като се мъчеше да потисне страха си, надигащото се отчаяние.

— Джееееек! Магииии! — изкрещя той.

— Питър!

Това бе приглушен вик. Баба Уенди стоеше на прага и се взираше в нещо. Тя бавно протегна ръка и взе някаква бележка, забодена със зловещ кинжал. Мрачно подаде бележката на Питър.

Той я взе и я разгледа. Почеркът бе сложен и елегантен — някаква калиграфия, излязла изпод сигурна и опитна ръка.

Тя гласеше:

Скъпи Питър,

Присъствието ти е наложително по молба на децата ти. Приеми най-сърдечните ми лични поздрави.

Дж. А. С. Хук, капитан

Питър повтори думите на глас, после объркано и недоверчиво се загледа в хартията. Какво, по дяволите, беше това?

Зад гърба му внезапно изкудкудяка писклив, стържещ глас и той подскочи уплашен. Обърна се и блъсна главата си в черчевето на прозореца.

Свирчо се бе свил зад къщичката за кукли с наелектризирана рядка коса и ръце, сгърчени като нокти на птица. В светналите му очи гореше трескав пламък и отпуснатото му лице бе присвито.

— Трябва да полетиш! — изсъска той. — Трябва да спасиш Джек и Маги! — Той затаи дъх. — Хуки пак е тук!

Изведнъж Уенди протегна ръка към Питър, очите ѝ се изцъклиха и тя рухна на пода.

След половин час полицията вече беше пристигнала и пак имаше ток. Лиза седеше в кухнята със студен компрес на челото и за стотен път обясняваше на двама далеч не ентусиазирани полицаи, че не е видяла нищо и че до смъртта си ще съжалява за това. Линейката все още бе паркирана навън, а санитарите я чакаха, за да я закарат в болницата.

— Малките ще имат нужда от мене тука и тука ще ме намерят. Какво, да се разкарвам само заради една цицина на чутурата? Няма да стане!

Питър чуваше гласа ѝ от мястото, където бе застанал, до предната врата, прегърнал Мойра и взирац се в светлините на полицейските коли и в прозорците на съседите. Вече всички се бяха събудили и надничаха любопитно. На къщата на Дарлингви беше опряна стълба — един полицаи се бе покатерил до стрехите, за да огледа прозорците на детската стая.

До него застана инспектор Гуд и подръпна палтото си. Беше пълничък, кръглолик човек с кротки очи и уморен глас. Усмихна им се измъчено.

— Ами това е, мистър и мисис Банинг, направихме каквото можахме. Ще подслушваме телефоните — може да се обадят. Двама от най-добрите ми хора ще стоят наблизо, в случай че ви потрѣбват. — Намести палтото на прегърбените си рамене. — Няма признаци за взлом. Всички ключалки са си на местата. Не открихме нищо необичайно освен тази странна драскотина и следите от ноктите на кучето. Дори горните прозорци са чисти. Трябва да са били отворени отвътре.

Питър упорито поклати глава.

— Сам залостих прозорците, преди да изляза.

— Е, сър, може и така да е. — Гуд бръкна в джоба си и извади найлоновия плик, в който бе прибрал бележката и кинжала. — Колегите в Скотланд Ярд ще се занимаят с това. Може ли да попитам

дали някога сте били във Въоръжените сили? Да си спомняте Дж. А. С. Хук оттам, а?

Питър отрицателно поклати глава.

— Господин инспектор — каза колебливо Мойра, — това може би е свързано с историята на моето семейство. Баба ми е тази Уенди, за която сър Джеймс Бари е писал книгите си.

Гуд я зяпна.

— Сър кой? Я ми го повторете, гос'жа.

— Сър Джеймс Бари, господин инспектор. Той е написал „Питър Пан“. Бил е стар приятел на семейството. Когато баба ми била малко момиченце, той писал приказки за въображаемите ѝ приключения.

Кимването на Гуд беше подчертано снизходително.

— Е, тогава в бележката може да става дума за това, нали? Хубаво би било да приемем, че цялата тази работа е шега, че някой си играе глупави игрички, споменава историята на семейството ви и така нататък. Но не мисля, че трябва да разчитаме само на този шанс.

Зад него светлинките на коледната елха в библиотеката блеснаха внезапно. И тримата се обърнаха и мълчаливо зяпнаха.

Инспектор Гуд се прокашля.

— Зимата идва все по-рано всяка година, нали? — промърмори той и за миг се замисли. После се усмихна и докосна ръба на бомбето си. — Опитайте се да поспите. Сутринта пак ще трябва да поговорим. Не се тревожете. Ще направим всичко възможно.

Той кимна леко и излезе. Униформените полицаи тръгнаха след него. Затръскаха се врати и въртящите се буркани потеглиха. Питър затвори вратата срещу нощта и бавно поведе Мойра към библиотеката.

Свирчо стоеше на прозореца до елхата и се взираше във въздуха.

— Забравил съм да летя — прошепна той. Гласът му бе сух като увехнали листа. — Всички сме забравили. Нямаме вече радостни мисли. Всички сме изгубени, изгубени, изгубени.

Мойра вдървено се освободи от прегръдката на Питър и започна да подрежда стаята, вдигаше това-онова, изправяше подаръци, избърсваше нещо.

— Мойра — тихо я повика Питър.

Тя не се обърна, продължаваше да се занимава с безсмислената си задача с решително вдигната глава. Подреждаше книгите на лавиците, когато внезапно събори нещо и то се стовари на пода с

оглушителен шум. Всички подскочиха, Питър се приближи към нея, но тя рухна на един стол и заплака безутешно.

— Питър, о, Питър! — ридаше Мойра.

Той погали косите ѝ. Мъчеше се да потисне сълзите си, собственото си чувство за безпомощност. Погледна надолу. В краката му лежеше напукана стъкленица с кораб в нея. Омагьосан, той се наведе и я вдигна.

Беше бригантина. На мачтата имаше мъничък черен флаг с черепа и кръстосаните кости на пиратски кораб.

След известно време Питър и Мойра се качиха в стаята на баба Уенди, за да видят как е. След припадъка я бяха настанили в леглото и казаха на инспектор Гуд, че ще трябва да почака до сутринта, за да говори с нея. Вървяха мълчаливо, всеки потънал в мислите си. Питър още се опитваше да възприеме факта, че нещо наистина се е случило с децата му. Просто беше немислимо. През целия им живот, докато растяха, той бе правил всичко, което можеше, за да ги закриля. А сега това — тази история с Питър Пан. Някакъв откачен. И то тук, в къщата на баба Уенди — най-безопасното място на света. Как можеше да предполага, че ще се случи такова нещо?

Вътре в себе си се чувстваше като умрял и това бе най-ужасяващото усещане, което беше изпитвал.

Отвори вратата на спалнята на баба Уенди и надникна вътре. Старата дама седеше в леглото си и вдигна поглед към тях.

— Отиде ли си полицията? — спокойно попита тя.

Мойра кимна.

— Да — прошепна Питър.

Настъпи неловко мълчание.

— Влезте, поседнете при мен — покани ги тя.

Пристъпиха в стаята. Светеше само нощната лампа с приглушена от платнения абажур светлина. Питър седна на леглото до Уенди. Мойра внимателно зави старицата с одеялата, преди да седне до него.

— Това очакване е много неприятно — обяви баба Уенди и втренчи остър поглед в Питър.

— Знам, бабо. Опитай се да не... — не успя да намери подходящата дума и млъкна. — Тази вечер не можем да направим нищо повече, освен да... — Не искаше да каже „чакаме“. — Полицията прави всичко, което е по силите ѝ.

— Което значи нищо — каза направо Уенди. — Те не могат да направят нищо.

— Бабо, нали не мислиш...

— Мойра — извърна поглед от него Уенди. — По време на криза на нас, англичаните, най-много ни помага чаша чай. Би ли се погрижила?

Съпругата на Питър се усмихна, сълзите ѝ вече бяха засъхнали и лицето ѝ беше спокойно.

— Да, разбира се, бабо.

— Първо затопли чайника. Ти, Питър, остани при мен, ако обичаш.

Питър гледаше как Мойра излиза от стаята — стройна, красива, в походката ѝ се усещаше нещо от обичайната ѝ сигурност. Той вдигна ръце и ги прокара през гъстата си кестенява коса, момчешкото му лице се сви от умора.

— Не се безпокой, Уенди, мила бабо. Няма да те оставя.

Тя впи в него ожесточен поглед. Очите ѝ бяха будни и проникателни.

— Ех, Питър, винаги си ме оставял. Не си спомняш, нали? Ти ме оставяше всяка година. А когато се връщаше, не помнеше нищо. Накрая изобщо забрави да се връщаш.

Думите ѝ звучаха толкова сурово, че Питър незабавно мина в отбранителна позиция.

— Не се тревожи, бабо, може би трябва да се помъчиш да не говориш.

Тя стисна тънките си ръце.

— Не бълнувам, както би го казал ти. — Протегна ръце и сграбчи неговите. — Слушай ме внимателно. Това, което се случи с децата ти, има нещо общо с това, което беше някога и което си сега.

Пусна ръката му и посочи към поразкъсания екземпляр от „Питър и Уенди“ на нощната масичка.

— Подай ми книгата, ако обичаш.

Питър се поколеба.

— Не мисля, че... По-добре е да си починеш сега, бабо.

Устните ѝ се свиха и тя го погледна.

— Прави това, което ти казвам, Питър. Време е да ти разкажа нещо, време е да знаеш.

— Да знам какво? Кажи ми какво?

Тя мълчаливо го чакаше да ѝ подаде книгата. После я отвори и зачете:

— „Всички деца порастват, освен едно.“ — Вдигна очи към него.

— Така започна сър Джеймс Бари приказката, която написа за мен... преди много години. Беше Коледа, да, 1910, и аз бях почти единадесетгодишна. Момиче, което става жена между две глави от книгата. Ти докъде си спомняш?

Питър се почувства неловко, отмести се по-далеч от нея на леглото и се вгледа в сенките на стаята, сякаш там можеше да намери отговора. Каза раздразнено!

— Не знам. Спомням се болницата на улица „Грейт Ормънд“...

— Но тогава вече беше дванадесетгодишен, почти тринадесет. А преди това?

На Питър му се искаше Мойра да се върне. Погледна Уенди, после пак настрани. Мъчеше се да си спомни, но не можеше.

— Преди това няма нищо.

Ръката на баба Уенди пак се сви около неговата — здраво, неумолимо, пръстите ѝ имаха невероятна сила. Въпреки нежеланието си той се обърна към нея.

— Хайде, помисли — настоя тя.

Питър преглътна.

— Беше ми студено, бях сам... — Млъкна вече ядосан.

— Не мога да си спомня! Никой не знае откъде съм! Ти ми каза, че съм бил подхвърлено дете...

— Аз те намерих — прекъсна го Уенди. — Аз те намерих. — Тя дълбоко пое дъх за това, което предстоеше.

— Питър, сега трябва да ме изслушаш. И да ми повярваш. Играехме си заедно като деца. Имахме чудесни приключения. Смеяхме се, плачехме. — Уенди поспря. — И летяхме. Но аз не исках завинаги да остана дете. Нямах търпение да порасна и да стана част от действителния свят. И толкова исках и ти да пораснеш с мен! Но ти не искаше. Защото се страхуваше. А когато най-сетне реши, че си готов

— след петдесет години, за мен... за нас бе твърде късно. — Лицето ѝ се сви в тъжна, измъчена усмивка. — Аз бях стара, Питър. А ти, ти тъкмо започваше да се превръщаш в мъж.

Питър се взираше в нея, като че ли си е загубила ума — точно това си мислеше.

— Добре, само се отпусни, бабо. Ще намеря валиум...

Но Уенди не го пускаше.

— Когато бях малка, ти не харесваше никое друго момиче колкото мен. О, аз почти очаквах да кацнеш на покрива на църквата и да ми забраниш да положа брачната клетва в деня, в който се омъжих. Носех пояс от розов сатен. Но ти не дойде. Не можех да те имам.

Питър неуспешно се опитваше да се отскубне. В него се размърда нещо неприятно — нещо току отвъд паметта му. Той се бореше с него, но не беше съвсем сигурен дали дърпа или блъска.

— Когато се върна за последен път, бях вече стара жена и те увих в одеяла. Аз бях баба Уенди, а в детската стая спеше тринадесетгодишната ми внучка. Твоята Мойра. И именно когато я видя, ти реши да не се връщаш в Небивала земя.

Очите на Питър се разшириха.

— Какво? Къде да не се връщам?

— В Небивала земя, Питър.

Питър бързо кимна, усмихна се насила и прекалено бързо.

— Отивам да доведа Мойра. Мойра! — силно извика той.

Баба Уенди се наведе към него, лицето ѝ беше само на няколко сантиметра от неговото.

— Питър, толкова пъти се опитвах да ти кажа! Но виждах, че си забравил. Щеше да помислиш, че съм старица, оглупяла от възрастта. Но сега вече трябва да узнаеш.

Тя взе книгата и решително я напъха в ръцете му.

— Приказките са верни. Кълна ти се. Кълна ти се във всичко, което обичам. А сега той, той се е върнал, за да търси отмъщение. За него борбата не е свършила, Питър — той иска ти да се върнеш. Знае, че ще последваш Джек и Маги накрай света и още по-нататък и, за Бога, трябва да намериш начин да го направиш! Само ти можеш да спасиш децата си. Не полицията. Никой друг. Само ти! Трябва да намериш някакъв начин да се върнеш. Трябва да си спомниш. Питър... не разбираш ли кой си?

Тогава го пусна и изтръгна книгата от ръцете му. Отчаяно я заразливства, после спря. Потупа страницата.

Питър Банинг погледна. Книгата беше отворена на една рисунка на Питър Пан — разкрачил крака, с ръце на кръста, с отметната назад глава, готов да закукурига.

Уенди чакаше и напразно търсеше в очите му някакъв знак. Не го намери.

МЕНЧЕ

Мойра се върна с чашата чай за Уенди и Питър веднага стана и излезе от стаята. Втурна се навън, промърморвайки, че трябва да огледа къщата още веднъж — толкова отчаяно искаше да избяга, че изхвърча без дори да погледне жените. Настойчивостта на желанието му изненада и самия него. Имаше чувството, че не може да диша, че се задушава. Едва се сдържаше да не се затича надолу по коридора, да се отдалечи от светлината навътре в мрака.

Всички ли бяха полудели?

Достатъчно неприятно беше, че този, който бе отвлякъл децата му — вече беше убеден, че е отвличане, — бе обсебен от тази нелепа приказка за Питър Пан. Но и баба Уенди да вярва в нея и да се опитва да скалъпи нещо от семейната история и детските приказки — е, това вече му идваше твърде много. Вероятно през последните няколко години разсъдъкът на Уенди й изневеряваше повече, отколкото му се бе струвало. Или пък всичко се дължеше просто на тревогата от случилото се.

Питър забави крачка, прокара ръце през косата си, по лицето си, отри ги в бедрата си. После спря, облегна се на дървената ламперия на стената и кръстоса ръце на раменете си, сякаш това щеше да му попречи да се разпадне.

Какво точно се бе случило? Кой беше отговорен за всичко това? Сигурно някой личен враг — някой, който го познава и го мрази. В противен случай бележката щеше да бъде адресирана и до Мойра или до мистър и мисис Банинг, или нещо такова. А не до Питър. Той се намръщи. Страхотна шега! Дж. А. С. Хук до Питър. Безпомощно удари юмрук в дланта си. Може би някой негов конкурент, ядосан, че той е получил поръчката, отвлича децата му, за да го накара да се откаже от сделката.

Той потръпна. Какво трябваше да направи сега? Какво можеше да направи?

Отдели се от стената и продължи, вече изтощен и психически, и физически, измъчен от цялото напрежение. Беше захвърлил някъде смокинга си. Жилетката и ризата му бяха разкопчани. Знаеше, че изглежда ужасно. Би трябвало да поспи. Би трябвало да се върне при Мойра и баба Уенди и да им каже, че всичко ще се оправи.

Да можеше да повярва, в това!

Затвори очи. Джек и Маги — никога нямаше да си прости!

Внезапно се намери пред вратата на детската стая. За миг спря и се втрени в нея — в драскотината на стената, в прореза, оставен от кинжала, забол онази омразна бележка в дървото. Протегна ръка и внимателно опипа следите, като че ли така можеше да открие истината за произхода им.

После отвори вратата и влезе.

Стаята си беше както преди — тъмна, празна и студена. Прозорците вече бяха затворени, люлеещото се конче — на краката си, леглата и покривките им — оправени. Нощните лампи отново светеха с равна и спокойна светлина, сенките бяха изтласкани в ъглите. Наоколо лежаха разхвърляни книги и играчки. Багажът на децата беше подреден до бюрото.

Огледа се разсеяно из стаята и се приближи до прозорците. Отвори ги към нощта. Усети ветрецът да лъхва бузите му, дантелените пердета се залюляха. Той се взря в небето — облаците бяха вече изтънели и разпръснати, отново грееха звезди.

Изведнъж Питър осъзна, че мисли за всички пропуснати възможности да бъде с Маги и Джек, за всички проиграни шансове, за всички дадени и неизпълнени обещания. Бейзболният мач на Джек — закъсна, нали? Представлението на Маги — отиде, но какво внимание й обърна? Колко пъти бяха искали да си поиграят, а той все бе твърде зает!

„Само да имах още една възможност! — помисли си той мрачно. — Само да можех да си ги върна!“

Очите му се насълзиха. Той безпомощно ги изтри, после се предаде и просто се разрида с наведена глава, с тресящи се рамене, с ръце, вкопчени в рамките на прозореца така силно, че го заболяха.

Краищата на пердетата погъделичкаха лицето му, досадни като паяжина. Той нервно ги отмести, преглътна сълзите си и отново вдигна глава към нощното небе.

Точно тогава видя светлинката.

Беше блестяща и танцуваше като огънче, стремително спуснало се към земята. „Падаща звезда“ — помисли си той, но после видя, че тя се насочва право към него. Питър я зяпна изумен, после се дръпна назад. Приличаше на комета, върхлитаща от Млечния път — нажежено до бяло тяло и огнена опашка. Приближаваше се все повече, по-бърза от мисълта. Очите му се отвориха широко.

После изведнъж светлината влетя през прозореца. Никаква комета — бе твърде малка, за да бъде нещо толкова величествено, но все пак беше ужасяваща, защото изглеждаше жива. Диво подскачаше из стаята, събаряше картини от стената, въртеше се насам-натам и накрая се стрелна към Питър. Той я видя да идва към него и заотстъпва, размаха ръце срещу нея, викаше „къш, къш“ и се мъчеше да намери вратата. Зърна купчина списания и грабна едно, нави го и замахна към светлинната. „Някаква полудяла светулка — каза си почти обезумял. — Дали хапе, или жили?“ Какво още щеше да му се случи до сутринта?

Все още отстъпваше — светлинната танцуваше наоколо и сякаш му се подиграваше, — когато се препъна в една от куклите на земята и падна. Подпря се с ръце и изпусна списанието. Обезоръжен, запълзя назад на четири крака. Светлинната се стрелкаше напред-назад, нагоре-надолу и не се уморяваше да го преследва.

Накрая Питър се озова в тъгла близо до люлеещото се конче и къщичката за кукли и вече нямаше накъде да отстъпва. Долепи се до ламперията и се опита да си поеме дъх.

Светлинката поскача насам-натам още малко, после забави ход и се настани на ръба на детското писалище. Промени се, стана по-определена, започна да добива някаква форма. Пред очите му се изправи мъничко същество — не по-голямо от един миг. Жена, момиче, по нещо от двете? Дрехите ѝ приличаха на смесица от лунна светлина, утринна роса и есенни листа. Те блещукаха като диаманти и я обгръщаха като ръкавица. Косите ѝ бяха вдигнати нагоре над острите ушенца и бяха нещо средно между изгрев и залез — и червени, и златисти, ярки като лятно слънце по пладне.

Тя се изправи и се заразхожда по бюрото — прескачаше моливи и боички, стъпи в една мастилница, после хвъркна и се приземи на коляното на Питър. Питър я гледаше, замръзнал като ледена висулка.

Мъничкото създание имаше крила! Тънички, ефирни крилца! Тръгна надолу по крака му като чудесно пазеше равновесие, после нагоре по смачканата му бяла риза, оставяйки черни стъпчици от мастилото. Когато стигна до брадичката му, крилцата ѝ се разпериха и тя се вдигна във въздуха до носа му.

Наведе се деликатно и го подуши.

— О, наистина си ти! — заяви с известна изненада. — Наистина. Един голям ти. Съвсем не бях сигурна. Не е лошо, че си голям, предполагам — и без това винаги ся бил по-голям от мен. Не чак толкова голям, разбира се. — Погледна надолу, към корема му. — Е, може би така ще бъдеш два пъти по-забавен.

Питър се бе свил в ъгъла. Опитваше се едновременно да диша и да не диша. Страхът го беше парализирал.

— Мойра? — прошепна с надеждата, че тя ще дойде.

Мъничкото същество танцуваше наоколо и не го слушаше.

— О, Питър, как ще се забавляваме! Колко приятно ще бъде и колко ще си играем! Помниш ли как беше някога?

Питър направи върховно усилие да се вземе в ръце. Пое дълбоко дъх и потисна страха си.

— Ти си... ти си фе... фе...

— Фея, да — съгласи се тя и доволно опипа блещукащата си коса.

— Фе...

— Фея. — Тя се усмихна дяволито. — И ако по-малкото значи повече, аз съм безкрайна, Питър Пан.

Питър пребледня.

— Банинг — поправи я той.

Феята вирна нос.

— Пан.

— Банинг.

Тя сложи ръце на кръста си, увисна във въздуха и го огледа.

— Дебел стар Пан.

— Тъъ... дебел стар Банинг. — Той се ухили нервно.

Феята сви устни и се замисли.

— Е, който и да си, все още си ти. Само един човек има тази миризма.

Питър възмутено примигна.

— Каква миризма?

Личицето на феята засия в усмивка.

— Миризмата на някой, който е яздил на гърба на вятъра. Миризмата на сто лета спане в дървета, приключения с индианци и пирати. О, спомняш ли си, Питър? Светът беше наш и можехме да правим каквото си искаме. Беше чудесно, защото каквото и да правехме, точно ние го правехме!

Тя се стрелна, докосна лицето му и се сепна.

— Ох! Какви остри бодли!

— Бакенбарди — неловко каза Питър. Облегна глава на ламперията и затвори очи. „Най-накрая се случи — имам нервно разстройство.“

Едно дръпване на папийонката му го накара да отвори очи. Феята притежаваше удивителна за ръста ѝ сила — изправи го на крака и го повлече към отворените прозорци.

— Следвай ме, Питър, и всичко ще бъде наред — извика тя през рамо.

Питър не я слушаше. „Или пък съм получил сърдечен удар и умирам. Имам извънтелесно преживяване. Нося се към бялата светлина на... нещо. Ето, аз съм извън рялото си“. — Той зърна къщичката за кукли край себе си.

— Ето, това е къщата на баба Уенди, „Кенсингтън“ номер 14, много, много надолу. Но я чакай, това на пода не са ли краката ми? Какво става? Къде отиваме?

Феята радостно се, засмя.

— Да спасим децата ти, разбира се.

Питър вдигна очи.

— Чакай! Откъде знаеш за децата ми?

Тя пак се засмя.

— Всички знаят! Капитан Хук ги отвлече и сега ти трябва да се биеш с него, за да ги освободиш. Хайде да отлитаме, Питър Пан!

Тя го пусна и пак прелетя пред лицето му. На минаване духна в свитите си шепи, от тях се разхвърча сребърен прашец и се посипа върху него. Питър го заизтупва, после силно кихна и пак се озова на задните си части. Кихането запрати феята право в къщичката за кукли през едно от целофанените прозорчета. Вътрешността на къщичката

веднага светна, като че ли зад всяко прозорче се запали лампа. Питър пропълзля по пода, наведе се и надникна.

— Значи е вярно? — чу гласа ѝ някъде вътре. — Наистина си пораснал. Изгубените момчета ми казваха, но аз изобщо не повярвах. Пих отрова вместо тебе, глупаво магаре такова! Нищо ли не помниш? Наричаше ме Менче!

Тя избухна в сълзи и плачът ѝ отекна из цялата къщичка.

Питър се вглеждаше в прозорчетата.

— Тук ли си, бръмбарче? — Той отвори входната врата.

— Не съм бръмбарче! — заяви тя вбесена. — Аз съм фея!

Той се опитваше да види мъничката стълба, присвил врат и долепил буза до пода.

— Не вярвам във феи.

Чу я да ахва.

— Всеки път, когато някой каже: „Не вярвам във феи“, някъде една фея пада и умира!

Търпението на Питър към самия него и към извънтелесното му преживяване, което очевидно не беше нищо подобно, се изчерпа.

— Не вярвам във феи! — изкрещя той с пълен глас.

От къщичката за кукли се чу трясък ѝ феята се появи на върха на стълбата примираща. Опита да се задържи с ръка за стената, после се свлече, затъркаля се по стълбите и рухна в подножието им.

Питър подскочи с посивяло лице.

— О, Господи! Мисля, че убих това нещо! — Той трескаво заопипва подвижната страна на къщичката, за да я отвори и да види по-добре какво става.

Миглите на феята потрепнаха.

— Пляскай. Пляскай с ръце, Питър. Това е единственият начин да ме спасиш. Пляскай, Питър, пляскай! По-силно! По-силно!

Питър пляскаше с всичка сила и изведнъж в ушите си чу звън — като от хиляди сребърни камбанки.

— Пляскам, пляскам! Какъв е този шум, този звън? Ти ли звъниш? Хайде престани, моля те! Ей, какво... добре ли си?

Тя пак беше на краката си и не му обръщаше внимание — преструваше се, че съвсем го е забравила. Изтупа се и отиде в кухничката, където на масата куклата Барби сервираше обяд на

куклата Кен. Феята се намръщи и смени местата на Кен и Барби, така че Кен да сервира на Барби. Кимна и се обърна към Питър.

— Добре. А сега — коя съм аз?

Питър въздъхна отчаяно.

— Ти си... е, кой знае?

Тя сложи ръце на кръста си и крилцата ѝ запърхаха по-бързо.

— Ти знаеш! Знаем, че знаеш!

Питър пое дъх и поклати глава.

— Добре. — Устните му се свиха. Ти си психосоматична проява на потиснатите ми сексуални безпокойства — обобщен образ на всички момичета и жени в живота ми, в които съм смятал, че съм влюбен. Това са ти.

Светлинната на феята буйно заблестя, тя отскочи от къщичката за кукли като катапултирана и прелетя край носа му. Той се дръпна назад и докато тя се стрелкаше из стаята, се изправи на колене. Тъкмо ставаше, разперил ръце, когато тя се спусна към другия край на килимчето под краката му и силно го дръпна. Килимчето се плъзна по пода и Питър се претърколи презглава.

— Опитай пак! — изсъска феята.

Питър се стовари върху захвърления парашут на Маги, ръцете ѝ краката му се оплетоха в панделките, а главата му с глух звук се удари в перваза на стената. За миг загуби съзнание. Когато се свести, му се виеше свят.

— Виждам звезди — промърмори той.

— Точно така, Питър! — възторжено възкликна феята и прелетя пред носа му. — Втората звезда надясно и после направо до сутринта! Небивала земя!

Тя заподскача, събра краищата на самоделния парашут и го повдигна, както щъркелът носи бебетата в детските приказки. Напрегната под тежестта му, полетя към прозорците и оттам в нощта. В денка Питър вяло се бореше и още не разбираше какво му се е случило. Студените пориви на вятъра заблъскаха вързопа.

— Има ли баня тук? — промърмори Питър.

Феята зазвъня като звънче.

— Не се тревожи, след няколко минути ще бъдем над океана. Уф... толкова си тежък!

Тя грубо дръпна парашута.

— Ау, главата ми! — изохка Питър. — Гърбът ми!

Издигнаха се високо, зареяха се над дома на Дарлингови, над купичките, над покривите на съседните къщи.

— Остави гърба си, Питър! — извика феята. — Сега има значение гърбът на вятъра! Ще го хванем, ако побързаме!

Докато те отлитаха — малкото щъркелче и огромното бебе, феята и обърканото мърморене във вързопа, — от задната врата се подаде рошава побеляла глава и към небето се отправиха очи, пълни с изненада и със спомена за далечните, по-добри времена. Свирчо, облечен в ярка пижама и усмихнат, гледаше как вяло боричкащият се Питър изчезва от погледа.

Феята полетя над Лондон, над къщи и магазини, над редиците улични лампи, чиято отразена светлина блестеше като сребро на килима от навалял сняг. Долу, в тъмния парк, под една лампа стояха момче и момиче и се целуваха. Феята прелетя край тях и ги посипа с прашец от пантофките си. Младежите се издигнаха няколко стъпки във въздуха и увиснаха. Не погледнаха нагоре, прегърнаха се още по-силно.

— После направо до сутринта — прошепна феята и се усмихна.

Заиздига се нагоре, вързопът ѝ излезе извън кръга светлина и се сля с мрака.

Далече зад тях Биг Бен удари полунощ и заглъхна.

ЗАВРЪЩАНЕ В НЕБИВАЛА ЗЕМЯ

Летяха до сутринта в нощното небе, край луната и звездите, сред сънищата и спомените от детството. През по-голямата част от времето Питър спеше, изтощен от събитията през деня и емоционалното напрежение от изчезването на децата, замаян от удара в главата — нали се изтърси от килимчето. По едно време през нощта феята го бе овързала в самоделния парашут, но Питър блажено не помнеше нищо.

Вече се зазоряваше, когато той най-сетне започна да се събужда. Усети, че се люшка — люлееше се парашутът. После дневната светлина, мека и сребриста, проникна през гънките на пашкула му. Още не разбираше къде се намира. Всъщност мислеше, че е в леглото си с водна възглавница у дома, сгушен в постелята с контролирана температура. Лекият утринен ветрец довя особения, но освежителен мирис на морска вода и водорасли, и той премлясна.

Усмихна се и отново се унесе.

Ако се беше събудил, щеше да види какво има под него.

Долу се бе ширнал океанът, огромен и бездънносин, гребените на вълните блещукаха като разхвърляни, диаманти в изгрева на новия ден. В лазурните води се издигаше остров — странен скалист атол, който притежаваше всички характеристики на райските кътчета от туристическите списания. Високи върхове, губещи се нагоре в облаците, долини и клисури, потънали в гъста растителност, обливани от океана заливи с бели пясъчни плажове и остри канари.

Накъдето и да се обърнеше погледът, имаше нещо прекрасно за гледане. Това нещо малко навътре от брега, върху голямата скала, не беше ли огромна секвоя? Я, колко много водопади! А там долу имаше някакъв град.

И закотвен пиратски кораб!

Уви, Питър пропусна всичко.

Изведнъж той почувства, че пада — не толкова бързо, че да се уплаши, но достатъчно бързо, за да усети. Каза си, че просто се люлее,

и се обърна в леглото си. Странно, леглото му изглеждаше много неопределено. И къде беше Мойра?

Спускането стана по-стремително. И някакво гласче мърмореше. Някой бил твърде тежък? Кой бил твърде тежък?

Приземяването приключи със сътресение и Питър пак се претърколи презглава. Усети, че неприятно залита под завивките си. Стисна очи и се опита да се вкопчи във възглавницата си, но тя беше изчезнала.

Когато трусовете спряха, той бавно отвори едното си око, после другото.

Всичко беше заслепяващо бяло.

Питър ахна.

— Умрял съм — прошепна ужасен. — Умрял съм. Не, беше в леглото, си, това бе всичко. Въздъхна с облекчение. Нямаше нищо страшно. Преглътна, защото гърлото му беше пресъхнало, отметна ъгълчето на завивката и надникна навън.

Гледаше го едно огромно око.

— Мойра? — прошепна той с надежда.

Примигна и съвсем се разсъни. Окото не изчезваше.

Още по-лошо, беше залепено за нещо като грамадна крокодилска глава. Питър присви очи, за да види по-добре. Крокодилската глава бе закрепена за крокодилско тяло, което като че ли продължаваше до безкрайност. Точно пред него.

Той в паника пое дъх и го задържа. Стисна очи и се скри под завивките. Знаеше, че сънува. Просто трябваше да намери начин да се събуди.

Внезапно някакво движение в гънките привлече вниманието му. Нещо пълзеше върху него! Размаха ръце обезумял.

— Престани! — просъска някакъв глас.

Мъничка кама направи прорез в парашута и феята надзърна вътре.

— О, не — изохка Питър. — Не и ти!

Започваше да си спомня — появата на феята, на „Кенсингтън“ номер 14, онези приказки за Питър Пан, капитан Хук, Небивала земя и всички останали глупости.

Той потърка глава.

— Какво се е случило с мен? Къде съм?

Усмивката ѝ бе ослепителна.

— Ти си в Небивала земя, Питър.

Той въздъхна измъчено.

— Сигурно.

— Ела тук — повика го тя при прореза. — Погледни.

Той така и направи — надникна първо в едната посока, после в другата. До себе си видя крокодила с широко разтворени челюсти, с блестящи зъби. Между зъбите си държеше огромен будилник с изкривени стрелки и напукан циферблат. Лежеше в средата на нещо като площад на широкия равен бряг. Наоколо се простираше пиратски град, състоящ се от повредените корпуси на стари кораби. Отвсякъде стърчаха греди и подпори, като костите в скелет на динозавър. Позлатени бордови парапети опасваха овехтелите, продънени палуби. На мачтите се люлееха надписи, предлагащи с цветист език всевъзможни услуги. ДОКТОР САТЪР — ПОСТАВЯ КРАЙНИЦИ НА МЯСТО. ЖЕНИ И ВИНО — ПОДНЕСЕНИ НА МАСАТА. КВАРТИРИ — КАЮТА ЗА СТАРИТЕ ВИ ВЪЖЕТА. Магазини и жилища бяха струпани накуп в смесица от старо дърво и крещяща боя като банда улични котки край кофите, като боклук, изхвърлен зад вехтошарница.

И навсякъде имаше пирати. Вървяха наперено по дъсчените пътеки. Висяха по врати и прозорци и крещяха с все сила. Прегръщаха напети девойки и надигаха чаши. Тупаха се по раменете. Носеха револвери, мечове, ками и кинжали. На главите си имаха тривърхи шапки и цветни кърпи, на ушите, носовете и пръстите си халки, и още пояси от тънка коприна и ботуши от груба кожа, жакети, раирани ризи и панталони, развлечени като чували.

Питър се взираше и се мъчеше да проумее всичко това.

Най-после разбра. Дисниленд!

Много му дойде. Потърси клетъчния телефон — нямаше го, разбира се. Погледна се беше облечен с остатъците от вечерния костюм: панталоните, ризата, жилетката, папийонката. „От снощи — спомни си той, — тържеството в чест на Уенди, отвличането, тази проклета фея...“

Пое дълбоко дъх, стегна се, измъкна се от парашута на Маги (сега го позна) и несигурно се изправи на крака. Съвсем малко се изненада, като видя, че стои на строително скеле.

— Какво правиш? — чу феята да го пита ядосано. — Връщай се тук!

Не ѝ обърна внимание. Беше му дошло до гуша! Крокодилът се взираше в него с разчекнати от будилника челюсти, окото му приковано в Питър. Той примигна и разтърси глава, за да проясни ума си. Направи няколко колебливи крачки и без малко да падне, едва се задържа.

— Трябва да потърся аспирин — промърмори под носа си. — А после да намеря телефонен автомат.

Въпреки предупредителните викове на феята той се приближи до стълбата, опряна на скелето, предпазливо слезе и се запрепъва към вратата на най-близката сграда — още един претърпял крушение кораб — откъм задния му край, май му викаха кърма. Долитащият мирис на готвено и гласовете му дадоха сили. Разминаваше се с пирати, някои се обръщаха да го изгледат. Той не забелязваше.

Влезе през вратата на развалината. Вътре беше, тъмно опушено и невероятно мрачно. Украсата бе дело на някой, който сигурно дълго бе чел Едгар Алън По. Над открити огнища висяха казани с яхния и супа. Дългите маси бяха отрупани с парчета месо, картофи и кухненски прибори. Тенджери и тигани висяха на куки по стените. Отвратителната бърлога се осветяваше от няколко свещи. Питър примигна. Вероятно бе попаднал в кухня за бедни.

Забеляза, че няколко пирати бяха изоставили заниманията си и се взираха в него. Не изглеждаха дружелюбни. По-скоро раздразнени.

— Дали случайно не ви се намира... тук има ли... ъъ... — започна той, но млъкна.

Някакъв мизерен беззъб пират закуцука към него със злобно присвити очи. Челюстите му прилежно дъвчеха тютюн и от съсухрената му уста се стичаше мръсножълта струйка. Без да каже и дума, той протегна ръка, отскубна папийонката на Питър и я заразглежда замислено.

— Ама моля ви се! — възрази Питър.

Очите на пирата пак се обърнаха към него.

— И тия лъскави обувки не са лоши, приятел.

Питър се наежи.

— Момент!

От мъглата дим се появи друг пират и отмести първия. Този имаше превръзка на око и изглеждаше два пъти по-злобен. Сграбчи Питър за ризата и го блъсна към стената. Питър премина през купчина тенджери и тигани, които се разлетяха на всички страни, после влетя право в ръцете на пиратския готвач с гръден кош като гардероб. Готвачът го блъсна обратно. Първият нападател (Питър вече бе решил да се обърне към съда) пак го подхвана, събори го на земята, наведе се и започна да събува панталоните му.

Питър риташе и крещеше безпомощно.

После изведнъж се появи позната светлинка, стрелна се и измъкна една свещ от свещника, след това я донесе на бойното поле и я завря в предницата на размъкнатите панталони на пирата. Той се дръпна с вой и заудря панталоните си с ръце. Светлинката се спусна към превръзката на око му, дръпна я от мръсното му лице като тетива, и я пусна. Превръзката се върна на мястото си със звучно „пляс“ и пиратът връхлетя върху стойка с кухненски съдове, които с трясък се стовариха върху него. Потръпна веднъж и примря.

Питър се изправи на крака и потърси вратата, за да се измъкне от тази лудница, но към него идваше грамадният пиратски готвач, размахал нащърбен касапски нож. Питър изстена в ужас и се дръпна към стената. Светлинката пак се стрелна и се приземи върху дръжката на един черпак, стърчаща от гърне супа. Черпакът подскочи и заля сбръчканото лице на готвача с гореща супа. Той изрева, отстъпи назад с ръце на очите си, после се втурна напред, залитна към гърнето, събори го и изля остатъка от съдържанието му върху главата си.

В кухнята вече цареше пълен хаос. Другите пирати скочиха срещу Питър с крясъци, ругатни и извадени ками. Питър се спусна към вратата, все още почти напълно убеден, че сънува или че това е най-много някаква филмова каскада, но все пак не искаше да рискува. Препъна се, а пиратите бяха ни крачка от него. Светлинката подскочи, преряза въжето, на което се опушваха говежди ребра, те се стовариха върху пиратите и ги събориха в несвяст.

Питър стоеше сред отломките, мъчеше се да си поеме дъх и да намери поне късче разум в цялата тази лудост. Светлинката се спусна надолу и кацна върху една полица на стената съвсем близо до очите му. Припламна, после потъмня и феята от предишната нощ пак се появи.

Питър се разсмя вече сигурен, че е полудял.

— Ау! Ти си фантастично, бръмбарче! Не мога да повярвам на подсъзнанието си. Мислех, че ми допадат скромните момичета. — И пак избухна в зашеметен смях.

Феята му хвърли сърдит поглед.

— Престани, Питър! Веднага престани!

Тя се стрелна към него. Той зърна острието на мъничката кама върху ръката си. Усети бодване и остра болка. Недоверчиво погледна китката си и видя кръвта да блика от раната.

Очите му широко се отвориха.

— Не мога да повярвам, че го направи! Кърви! Погледни! Какво... какво е това... — Той потрепери, бавно започна да разбира какво означават болката и кръвта. — О, Господи — прошепна.

Феята пак кацна върху полицата и светлинката бързо изчезна.

— Добре ли си? — В гласа ѝ имаше искрена загриженост. — Питър, добре ли си?

Питър Банинг вдигна очи и се вгледа в нея. Вече не виждаше в нея светлинна, фантастичен образ или плод на въображението си. За миг се стопи заблудата му, че е в страната на сънищата или на друго подобно място. Вече го нямаше замайването, увереността, че ще се събуди и умът му ще се проясни, увереността, че светът е такъв, какъвто винаги е бил, какъвто той винаги го е познавал.

Взираше се в дребничката фея и знаеше, че тя е истинска.

Опита се да диша и гърдите му се свиха.

Личицето на феята бе хубаво и младо под бръчиците, набраздили гладкото ѝ челце и ъгълчетата на устните ѝ.

— Знаеш ли къде сме? — прошепна му тя.

Той преглътна, после кимна. Не можеше да говори.

— Коя съм аз, Питър?

Той се вцепени. Ако го изречеше, ако го признаеше...

— Кажи го, Питър. Трябва да го кажеш.

Той успя да поклати глава.

— Не мога — продума.

Тя се наведе по-близо до него.

— Защо?

— Защото ако го кажа, ако... — Преглътна. — Ако го кажа, то ще бъде...

— Какво?

— Истина.

Бръчиците изчезнаха и във вълшебните ѝ очи блесна нова, непозната светлина.

— Моля те — прошепна тя. — Питър, моля те. Кажй го.

Лицето му се отпусна. Името беше като перце, носено от вятъра.

— Менче-Звънче — изрече го той.

— И живея в...?

— Небивала земя.

Той ахна — бе изрекъл немислимото. Дръпна се, изтича до прозореца на утихналата кухня и се загледа в пиратския град навън. Пред него се изпречи грамадният крокодил, загледан в пристанището отвъд развалините на корабите. Пирати прекосяваха площада, блъскаха се и крещяха, перчеха се, влизаха и излизаха от сградите.

Питър пак се обърна с лице към. Менче-Звънче.

— Не мога да приема това! Това не е рационално мислене на възрастен човек! Не е възможно!

Менче-Звънче скочи от полицата върху ръката му и започна да превързва раната му с носна кърпичка.

— Слушай ме сега, Питър. Джек и Маги са тук. За да ги освободиш, трябва да се биеш с капитан Хук. А за това имаш нужда от изгубените момчета. И от меча си. И ще трябва да летиш!

Питър яростно заклати глава.

— Чакай малко, чакай само една минутка. — Той се овладя. — Каквото и да означава всичко това, каквото и да се случва тук, аз съм си аз! Аз не мога да летя. Няма да се бия с никого.

Обърна ѝ гръб и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — извика тя след него.

— Да намеря Джеймс Хук, капитан, да си прибера децата и да си ходя вкъщи! — отвърна ѝ той.

— Не, Питър, много е рано! — Фейта мина пред него и се опита да го спре. — Хук те чака. Това е капан! Точно така го е замислил — отвличането, цялата работа. Той ще те убие! Не си готов за него!

Питър я отмина. Бяха му дошли до гуша всичките тези глупости.

— Достатъчно готов съм. — Спря се на вратата на кухнята. — Освен това децата ми повече не могат да отсъстват от училище.

Менче-Звънче тропна с крака по някакъв въображаем под и сложи ръце на кръста си.

— О, Питър Пан! — промърмори тя. — Все така твърдоглав си! — Стрелна се край него, докато той прекрачваше прага, сграбчи го за яката и го хвана здраво. — Един поглед тогава! — изсъска в ухото му. — Само един поглед. И после решавай. Но първо трябва да те преоблечем.

Той недоволно ръмжеше, но тя го дръпна обратно вътре.

ПИРАТИ, ПИРАТИ НАВСЯКЪДЕ

Когато Питър отново излезе от мизерната кухня, бе навлечен в сбиротък от пиратски дрехи — алена наметка през раменете, черна тривърха шапка на главата и черна превръзка на окото, всичките задигнати от нещастните пиратски готвачи, с които Менче-Звънче се бе справила. Имаше и дървен крак, завързан за коляното му с кожени каишки. Собственият му крак бе завързан и скрит под наметката. Подпираше се на патерица. Дегизировката му щеше да бъде по-удобна, ако се бе съгласил да се раздели с остатъците от вечерния си костюм, но той не можеше да се откаже от последните следи от един вече изчезнал действителен свят и ги криеше под другите вехтории.

Излезе на светло и колебливо се огледа. Минаваха пирати без дори да го погледат, заети със собствените си дела. Имаше големи пирати и малки пирати, с липсващи очи или уши, с дървени крака и с празни ръкави, с белези по лицата и вратовете, с бради, мустаци и бакенбарди. Бяха десетки, носеха кремъклийки и остри ножове, цял арсенал смъртоносни оръжия. Питър се опитваше да не се замисля какво означава това, докато се стягаше за предстоящата задача. Където и да беше, в какъвто и свят да бе попаднал — Небивала земя или страната на сънищата, или където и да е, — нямаше да си тръгне без Джек и Маги.

Закуцука из пиратския град, внимателно заобикаляше жителите му, опитваше се да не се набива в очи с нелепите си дрехи и отчаяно се надяваше, че не се отличава от туземците. Превръзката на окото беше добро хрумване, но трудно свикваше с нея. Когато искаше да види нещо ясно, трябваше да я повдига. Отвсякъде се чуваха крясъци и смях — от множеството кръчми и бирарии, където се надигаха чаши и се задигаха кесии, от точиларниците, където се точеха остриета, от конюшните, където подковаваха и тимаряха коне, от самите улици, където в грубо другарство се преплитаха ръце.

В тривърхата шапка Менче-Звънче поскача малко, настани се доколкото можа и надникна през дупката, която ѝ бяха изрязали към

периферията.

— Не се държиш като пират! — сгълча го тя сприхаво. — Ако държиш да видиш Хук и при това да останеш жив, трябва да покажеш нещо по-добро! Хайде да се упражняваме. Прави това, което ти казвам. Отпусни дясната си ръка. Преструвай се, че е мъртва и неподвижна. Трябва да увисне. Хайде, опитай.

Питър се ухили — идеята беше забавна. Провеси ръката си.

— Е, как е, бръмбарче?

Тя се наежи.

— Не ме наричай така! Наричай ме по име. Както някога. Менче. Той сви рамене.

— Дадено. Менче.

Един пират — толкова прегърбен, че сякаш търсеше червеи — пиянски се блъсна в него и се олюля.

— Изкриви си устата и пусни слюнка — нареди Менче.

Питър изкълчи уста и се изплези. Сякаш беше забавно!

— Сега изръмжи.

— Рууммл.

— Не, не, казах да ръмжиш!

Тя пусна лъч, изскочи от шапката, изтегли камата си и го убоде по задните части.

— Ръмжжж! — нададе вой той.

Двама зловеци пирати, накачулени с ножове, се обърнаха.

— Ръмжжж — отвърнаха и помахаха за поздрав.

Питър и Менче продължиха нататък из пиратския град, край продънените корпуси на корабите — ограбени до шушка, после превърнати в самоделни магазини и жилища, — край опърпани музиканти с цигулки и флейти, изтикали отпред съсухрен нещастник с окъсани панталони до коленете и с елече, запял пиратска песен.

Минаваха пред една работилница, където ковач стоеше пред наковалнята си, когато Менче се обади.

— Псст! Погледни, Питър.

Питър се спря.

Ковачът държеше желязна кука. Краят ѝ все още бе нажежен — тъкмо я изваждаше от огъня. Обръщаше я насам-натам да я огледа и слънчевата светлина отскачаше от острието ѝ.

До ковача стоеше нисичък, набит пират с развлечени моряшки панталони, изцапана куртка и раирана жилетка, която сякаш бе намерил из улиците в Тихуана. Носът му бе като шило, веждите му като на гъсеница. Сбръчканото му лице бе разтегнато в широка, доволна усмивка, а на главата му дръзко бе нахлупена широкопола боцманска шапка с перо.

Той предпазливо протегна ръка и пипна върха на куката, после се дръпна.

— Ох, остра е като зъб на акула! — заяви той и засмука пръста си. — Мисля, че капитанът ще бъде наистина доволен.

— Това е Смий — прошепна Менче на ухото на Питър.

Ковачът потопи нажежената кука във ведро с вода, поддържа я вътре, докато вдигаше пара, и после пак я извади. Внимателно я избърса и я подаде на Смий, който благоговейно я постави върху сатенена възглавничка.

— Добра работа свърши, Блеки — каза Смий, докосна шапката си с пръст и си тръгна.

— След него, Питър! — изсъска Менче.

И Питър закуцука по кея, дървеният му крак се влачеше и му убиваше жестоко, докато следваха полюляващите се пера на шапката на Смий в тълпата. От време на време го виждаха да вдига куката над главата си, като внимаваше да не я изтърси от сатенената възглавничка. Той си тананикаше и си подсвиркваше, от всички страни пиратите му подвикваха.

— Хиляди дяволи, добро ти утро, капитан Смий! — изкрещя един дърводелец, който строеше нещо като бесилка.

— Има ли новини за войната, капитане? — попита друг.

Смий се усмихваше широко. Очевидно не усещаше сарказма в думите им и вървеше напред, сякаш поздравите бяха не само искрени, но и му се полагаха. А куката проблясваше и лъщеше на слънцето.

Няколко жени, чиято професия не можеше да се сбърка, подсвирнаха, когато Смий мина покрай тях.

— Засмейте се, момичета — извика едната. — Ето го капитан Смий!

Те се спуснаха да го поздравят и заскачаха около него с дръзко вдигнати поли.

— Гледайте, гледайте! — припяваха те. — Това трябва да е куката на капитана!

— Точно така, куката на Хук!

— Ами да, девойче, ти трябва да знаеш, нали така?

— Това е символът на неговата слава и богатство, йо-хо-хо!

— Задръж славата, дай ми на мен богатството!

Те се въртяха и танцуваха в тълпата около Смий, а от близките врати излязоха още десетина. Питър, който се страхуваше да не загуби Смий от погледа си, се приближи твърде много и изведнъж попадна във вихрушка от поли и евтин парфюм.

— Джеймс Хук, син на морски готвач!

— Хей, това не е всичко, той е син и на някой друг!

— Джими Хук, нашата слава.

— Той и още стотина други!

— Фехтовач, поет и развратник! Плава, за да граби и измъчва!

— Джеймс Хук, капитан Хук, най-острата шпага на седемте морета! Нашият Хук!

Те пееха и танцуваха, докато накрая оставиха Смий зачервен и усмихнат, а Питър отчаяно се опитваше да остане незабелязан, макар че почти бе опрял нос в пирата. Но Смий не му обърна внимание, обърна се с блажена въздишка и продължи пътя си.

След миг зави и влезе в една бръснарница.

— Подстригване „Лошото момче“ — нареди той на бръснаря, който го настани на стола, поработи малко с бръснача и ножа и отстъпи. Смий стана и му подхвърли златна монета. Бръснарят алчно протегна ръка, но Смий дръпна монетата — беше вързана с конец за пръста му.

— Трябва да си по-бърз, приятел. — Ухили се и му хвърли медна монета.

Тръгна си по пътя, Питър и Менче по петите му. Пирати блъскаха и мушкаха Питър на минаване, някои ругаеха и сипеха ужасни заплахи. Той се опитваше да не им обръща внимание с вперени в Смий очи. Дървеният му крак вече му причиняваше страшна болка — такава, че наистина му идваше да заръмжи. Започваше да се чуди наясно ли е какво прави.

Смий забави крачка и се отби в една кръчма, където свиреше пиано, а пред хлътналия дървен тезгях няколко пияндета си деряха

гърлата. Пияндетата бяха жалка пасмина — пирати с пълен набор стъклени очи, дървени крака, изкуствени зъби, дървени ръце и други резервни части.

Гласовете им припяваха нестройно.

Смий се приближи до тълпата, високомерно показва куката и обяви: „По едно питие от Смий — за всеки, чието коляно някога е било дърво!“

Той хвърли няколко монети, посрещнати с възторжени крясъци, и пак изскочи навън, като без малко не събори измъчения Питър, който се подпираше до вратата, изтощен от преследването.

По-нататък кеят се стесняваше между купчина стари кораби — полутъмен коридор от факли и пушек. Смий заподскача напред с куката върху възглавничката и изчезна в мрака. Питър забърза след него, като изръмжаваше от време на време за поздрав към срещаните пирати и все повече губеше ентусиазъм. Но Джек и Маги разчитаха на него, така че не можеше да се откаже. Влачеше се в тунела със сълзящи очи. Някъде напред пиратите викаха: „Хук! Хук! Хук!“

Най-сетне се измъкна от тунела, от мъглата и щипещия пушек и примига на слънцето. Смий беше малко пред него и спря край едно оградено място, пазено от двама дългокраки пирати с камшици. Зад оградата се свиваха четири момчета. Тъкмо им сваляха ризите. Те хленчеха и се молеха.

— Господа Джукс и Нудлър — весело ги поздрави Смий и кимна първо на единия, с тяло, черно като абанос, после и на другия, с руси коси и брада, подобни на птиче гнездо. — Добро утро, приятели!

Заподскача по-нататък, но Питър забави ход въпреки желанието си, ужасен от гледката.

— Но те са просто деца — прошепна той на Менче.

Чу презрителното й гневно съскане.

— Хук е отрепка. Кара затворниците си да броят съкровищата му по сто пъти.

Изведнъж Питър чу рев зад гърба си и от опушения тунел се изля тълпа пирати, които пееха и крещяха. Питър нямаше време да се дръпне от, пътя им и те го повлякоха със себе си. Множеството се понесе надолу към пристана, край купчината опразнени кораби, които представляваха градската порта, под кривите букви КЕЙ „ДОБЪР

ТОН“ върху огромната табела над тунела, по мостчето към единствения акостирал в пристанището плавателен съд.

Но какъв мрачен и зловещ кораб! Бригантина с пълен набор въжета и платна, със стърчащи от борда оръдия, със стегнат и блестящ, на светлината корпус. На носа ѝ имаше скелет с вдигнат меч — мъртвешката му глава ухилена в очакване на следващата жертва. На кърмата зад щурвала беше изправено грамадно оръдие, четири пъти по-голямо от всички други. Масивното дуло охраняваше пристанището, люлката му бе качена върху въртяща се основа. По-надолу капитанската каюта бе оградена с рамка във формата на огромен череп, прозорците бяха блестящите очи, а позлата очертаваше челюстите, носа и веждите. Бордовият парапет отгоре имаше формата на капитанска шапка със съскащи змии в ъглите. Корпусът беше боядисан в червено и черно, с позлатена украса и проблясващ на слънцето месинг. Пиратският кораб изглеждаше бърз и злобен като котка, готова за скок.

На най-високата мачта се виждаха златен щит и кръстосани кости на черно поле, и знамена, на които пишеше: ДОБЪР ТОН и Дж. А. С. Отляво на горната палуба ужасната дъска стърчеше като изплезен език.

Пиратите около Питър диво крещяха: „Покажи ни куката! Куката! Куката! Покажи ни куката! Куката! Куката!“

Питър Банинг не беше страхливец. Но разбираше, че понякога благоразумието е не по-малко важно от храбростта. Установи, че се чуди дали случаят не е точно такъв. Може би Менче беше права. Може би не бе готов за Хук.

За съжаление беше твърде късно да мисли за това. Пиратите се втурнаха по мостчето към кораба и го повлякоха със себе си.

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ С ХУК

Натъпкани от бакборда до щирборда и от бушприта до гротмачтата на бригантината „Веселият Роджър“, пиратите крещяха: „Куката! Куката! Куката!“ С вдигнати ръце, някои размахвала оръжия, други голи юмруци. Пиратският кораб се залюля от крясъците им.

Горе на кварталдека Смий пристъпи напред и им направи знак да млъкнат.

— Добрутро, Небивала земяааа! — изрева той с издути бузи така, че коремът му се разтресе. — Завържете грота, приятели, защото той е тук — лукавият главатар, злата баракуда, най-коварният хитрец на седемте морета и най-добре облеченият на всичкото отгоре, мъж толкова дълбок, че не можеш да го измериш, и толкова бърз, дори да е заспал! Представям ви нашата морска лисица, скат със стоманен шип — капитан Джеймс Хук!

Един пират на име Тикълс бясно разпъваше хармоника, докато оръдията гърмяха, а крясъците ставаха все по-силни.

Зад гърба на Смий вратите на капитанската каюта широко се отвориха и се появи злият Джеймс Хук.

На пръв поглед изглеждаше като кораба си — или може би беше обратното. Бе лъскав, тънък и опасен от остроносото си лице до върховете на обувките си. Капитанската му куртка беше в червено и черно със златен филигран. Носеше праметнат през рамо шарф със златни краища и с пъхнат в клупа му кинжал. От врата му висеше бяло дантелено жабо, а ъгловатото лице над него напомняше нос на кораб, порещ морската пяна. Черната му коса се спускаше над раменете на къдрици като такелаж от мачта. Капитанската тривърха шапка бе широкопола, направена по поръчка и изглеждаше точно като бордовия парапет на кърмата на кораба му, с изключение на съскащите змии в ъглите. Но лицето на Хук осигуряваше повече от компенсация за отсъствието на змиите. Жестоко, сурово, подигравателно, с мустаци, виещи се като пепелянки, и с очи, които биха могли да смразят птица в

полет — той наистина изглеждаше могъщ, застанал пред необузданата тълпа разбойници.

От китката на лявата му ръка стърчеше ужасната кука, с която бе толкова известен. Наточеното ѝ острие блестеше на слънцето.

Обърна се към множеството с подигравателната си усмивка и снизходително вдигна потъналата си в дантели дясна ръка в знак, че е забелязал възторга им.

— Виждате ли колко много ви се възхищават хората, сър? — попита Смий сияещ.

Хук изкриви устни и прошепна с ъгълчето им: „Скимтящи изчадия. Как ги презирам!“

Двеста души — и нито един от тях не можеше да чете повече от второкласник, само един-двама различаваха лъжицата от вилницата и едва неколцина можеха да броят до десет. Отвратително!

Хук въздъхна. Все пак бяха налице, за да ги командва.

— Господа! — извика той. — Невежи, жалки, мизерни, лениви торби с вътрешности!

Екипажът прие похвалата с одобрителни възгласи.

Хук размахна куката във въздуха.

— Отмъщение! — Незабавно настъпи тишина. Хук засия. — Моето отмъщение! Закачих стръвта на куката — така да се каже — с децата на рибата. Децата на Питър Пан ще ми го доведат. Най-сетне ще се отърва от това омразно момче, което ми отрязва ръката и... — Гласът му потъна някъде дълбоко в гърлото. — И я хвърли на крокодила.

Той се задави при тези думи и не можеше да продължи. Смий бързо запълни празнината.

— А кой уби коварния крокодил? — попита той.

— Хук! Хук! Хук! — изреваха пиратите в един глас.

— А кой го препарира и накара будилника му да млъкне завинаги?

— Хук! Хук! Хук!

— Кой отиде накрай света да грабне децата на Пан, чак до Англия, кой плаваше в непознати морета и се излагаше на незначайни опасности?

— Хук! Хук! Хук!

Капитанът достатъчно се бе овладял, за да разбере, че Смий узурпира речта му. Той грубо хвана боцмана си за яката и го изблъска

встрани.

— Това шоу си е мое, Смий — изсъска той. — Махай се. — Пак се обърна към екипажа си и погледът му потъмня. — Я да видим сега... кой от вас се съмняваше в мене?

Грубата тълпа смутено се смълча.

— Точно така! — изграчи Хук. — Някой се съмняваше! Къде е той? Кой от нас е предател? Някой от нас е предател. — Очите му пробягаха по ужасените им лица. — Той е чужд на верните. Трябва да се стъпче!

Тишината вече беше пълна. Всички пирати стояха замръзнали на мястото си, не смееха да помръднат вежда, да мигнат с клепах. Никой не искаше да привлече вниманието към себе си точно сега. Игла да паднеше, щеше да се чуе...

Точно това и стана. Един пират — толкова глупав, че да изтрие потта от челото си — закачи сребърната игла в шапката си и я събори на палубата.

„Пинг!“

Всички очи се обърнаха към нещастника.

Хук се озъби. Тръгна към стълбите на кварталдека и внезапно се спря ужасен. Погледът му се втренчи в Смий.

— Къде е килимът ми, Смий?

Смий преглътна.

— Извинявайте, капитане. Извинявайте, Ваша светлост.

Боцманът силно тропна с крак по палубата. Въжета и макари заскърцаха и застенаха, стълбите се обърнаха и от другата им страна се появи червен килим. Хук се усмихна и слезе. Вдигна дългия си пръст и посочи.

— Ти! Ти, сър, ти!

Всички пирати се опитаха да се слезат с дървенията на кораба.

— Ти! — Подмина нарушителя с иглата и посочи едно жалко дребно човече, свило се зад раболепен, дебел еднокрак пират, облечен отвратително безвкусно. — Да, ти! — Насили се да не посочи другия. — Ти си се обзалагал, че няма да докарам Пан тука, нали, лигав трюмен плъх такъв?

Пиратът, който се казваше Гътлес, макар че Хук не би могъл да си спомни това дори да имаше цяла седмица от недели, се смеляваше с приближаването на капитана.

— Не, капитане, кълна се в невинната душа на майка си. Не съм се обзалагал, не съм се обзалагал!

Хук стигна до него, усмихна се, наведе се и бащински го потупа по рамото.

— Кажи ми истината, хайде. Капитанът иска да узнае истината... Гътлес рухна в ръцете на Хук и зариди.

— О, обзалагах се, обзалагах се!

Усмивката на Хук се смрази.

— Е, ти се уплаши. Значи мястото ти е в сандъка за страхливци.

Той презрително блъсна пирата. Гътлес се сви на палубата и захленчи. Другите веднага го грабнаха, изправиха го на крака и го повлякоха нанякъде.

Хук продължи нататък. Тълпата му правеше път.

— Не си мислете, че не чувах тези, които шепнеха, когато мислеха, че няма да ги чуя: „Край с Хук! С Хук е свършено!“

— Или онези, които казваха: „Това отпуснато безпръсто желязо никога няма да се издигне отново!“ — необмислено добави Смей.

Хук му метна изпепеляващ поглед. Отстрани отвори капака на някакъв сандък, подобен на ковчег, и блъсна вътре Гътлес, който все още ридаше жално. След него пхнаха торба, пълна със змии, паяци и стоножки. Хук с удоволствие установи, че щом затвори капака, виковете бързо утихнаха.

— Я се огледайте, мърси такива! — посъветва той строго и посочи останките от кораби, които служеха за сгради на кея. — Огледайте се и вижте трофеите, спечелени от мен, за да можете да живеете пиратски живот в пиратски град.

— Това е рай! — ентусиазирано извика един пират.

— Даа, нали така? — Хук изсумтя. — Какви идиоти! Вдигнете високо оръжията си, приятели! — внезапно извика той. Кинжали, тояги, ками, пищови и кремъклийки се вдигнаха във въздуха. Хук зловещо се усмихна. — Горди пирати, приятели мои, пригответе се за празник! Пригответе се за убийството на младостта, за осакатяването на радостта, за задушаването на невинността в зловонната й люлка! Питър Пан скоро ще дойде! А щом дойде, ще стрия костите му на прах и ще си соля яденето с него. Ще хвърля Пан в най-черната пропаст, в най-дълбоката и студена бездна, ще го излича от лицето на земята за

вечни времена! — Хук вдигна ръце. — Ще вода Славната си война и ще я спечеля! — Той се обърна. — Доведете затворниците!

Пиратите нададоха див крясък, когато люкът към трюма се отвори и с лебедка заизтегляха една мрежа от мрака долу. Мрежата бавно се въртеше и се издигаше, а когато се показа пред погледите, оплетени в нея видяха Джек и Маги, още облечени в пижамките си, с ококорени очи, уплашени между въжетата. Джек беше с бейзболната си ръкавица. Маги още носеше хартиеното цвете на Свирчо в косата си. Пиратите се присмиваха и закачливо мушкаха децата. Мрежата стигна до височината на очите на Хук и спря.

— Здравейте, деца — посрещна ги той със самодоволна усмивка.

Внезапно отзад настана суматоха, чуха се викове и ругатни и някой си запробива път през тълпата. Хук се обърна ядосан. После очите му се отвориха широко. Този лошо облечен, дебел еднокрак пират с толкова изкривена превръзка на окото, че чак се бе свлякла на носа му, бе хвърлил патерицата на земята и беше тръгнал към него.

— Джек! Маги! Всичко е наред! — викаше пиратът. Заплашително размаха пръст към Хук. — Това са моите деца! Аз съм баща им.

Хук зяпна. Пиратът се препъна и дървеният му крак падна. Той се извъртя и застана на два здрави крака. Наметката му се бе изкривила и той така поглеждаше над превръзката за окото под килнатата тривърха шапка, че приличаше на лоша имитация на вампир. Хук се учуди. Какъв пират беше този?

— Вие там! И вие! — Непознатият се обръщаше към изумените Джукс и Нудлър. — Веднага свалете децата ми! И го направете внимателно. — Кръглото лице се вдигна нагоре, глуповата усмивка наду румените бузи. — Татко е тук!

Хук блъсна Смей пред себе си. Чудеше се дали човекът е луд, дали има опасност да е болен от бяс. После погледна нагоре, към мрежата, където децата крещяха: „Татко! Това е татко!“

Не, не можеше да бъде...

Пиратите се нахвърлиха върху Питър Банинг, който бе хукнал на помощ, изоставил всякакъв здрав разум, глух за яростните протести на Менче от периферията на шапката му. Силни ръце го приковаха, към лицето му се насочиха мечове и той не можеше да помръдне. Напразно

се помъчи да се отскубне, после безпомощно се отпусна и чак сега осъзна какво всъщност беше направил.

Хук се взираше в Питър. Дървеният крак и превръзката на окото бяха паднали. Наметката бе скъсана, а поясът съдран на парчета. Останала беше само, тривърхата шапка. А отдолу официална риза, жилетка и хубави английски вълнени чорапи. Очите на Хук светнаха. Възможно ли бе? Пристъпваше напред и се вглеждаше в пленника си, все по-близо и по-близо, докато застанаха очи в очи.

Хук злобно се усмихна.

— Ти? Моят велик и достоен противник?

Пиратите свиркаха и виеха около него, смехът им бе писклив и презрителен. Но Хук рязко им направи знак да млъкнат.

— Не, не, не, внимавайте! Той се е маскирал! — Отстъпи назад и вдигна и куката, и ръката, за да отблъсне всяко нападение. — Помните ли как някога ми открадна гласа? Помните ли какви номера ни играеше? Да, може да изглежда пълничък дегенерат, но внимавайте, момчета! Питър Пан е някъде там вътре и всеки момент може да изскочи от тази тлъста обвивка! Наистина чудесно!

Разчисти си място, бързо приклепна няколко пъти, за да се раздвижи, после извади кинжала си и направи няколко загаряващи замаха.

— Дръпнете се обесници! Внимавайте, ще се опита да литне! Излизай, Пан! Хайде, чакам те! Излизай, излизай! Ха! Гледай го сега! Хайде, хайде! Пригответи се да умреш!

Грабна още един кинжал от друг пират наблизо и го запрати срещу врага си с острието напред. Смий се приведе, кинжалът изсвистя и се заби в мачтата до главата на Питър. Пиратите се пръснаха и за миг оставиха Питър сам.

Той изглеждаше зашеметен. Заговори с жален глас:

— Не мога да се бия с вас... Не знам как. Просто си искам депата.

Хук спря фехтовката си и бавно се изправи.

— Смий! — изрева той. Боцманът му притича и бе сграбчен за врата. — Кой е този самозванец?

— А... а... а... — заекна Смий и се зарови в кожената чанта, висяща на рамото му. — Я да видя. П-п-пан, капитане. А, ето ги — документи за осиновяване. Медицински картон, писмени клетвени

декларации, стоматологичен картон, свидетелство за раждане, социални осигуровки, визитни картички, всичко е в ред, сър.

— Ба! — Хук се намръщи като булдог. — Я остави това. Лично прегледай този подут тлъст мерзавец. Търси онази подробност!

Смий се приближи до Питър, дръпна наметката и официалната му риза и го заопипва. Питър се мъчеше да не се смее, но Смий го гъделичкаше. Той блъсна Смий и оправи ризата си.

— Белегът е налице, капитане — прилежно докладва Смий. Хипертрофирал. Точно където го ранихте по време на инцидента с Тигрова лилия. Той е Пан или имам катафалка вместо мозък.

За миг Хук като че ли обмисляше дали е възможно. После лицето му почервения.

— Не може да бъде! Не и този жалък, безгръбначен, болнав на вид червей! Та в него няма и сянка от Питър Пан! — Хук унило прибра кинжала си и сведе очи. — О, защо съдбата е толкова жестока към мен? — изстена той.

Питър дълбоко пое дъх и се изправи пред него. Хук вдигна тъжните си очи. Погледите им се срещнаха.

Питър прочисти гърлото си.

— Мистър Хук — поде той. — Като джентълмени имаме задължението да изясним това недоразумение.

— Това бедствие — бързо го поправи Хук.

Питър сви рамене.

— Което все пак трябва да се поправи.

Хук кимна.

— Целесъобразно е. Съгласен съм.

Питър се стегна, придоби нова увереност и кураж. Труден пазарлък — това беше позната територия.

— За мен залогът не може да бъде по-висок. Искam си децата.

Хук също се изправи.

— А за мен той не може да бъде по-нисък. Искam си войната.

— Изглежда, трябва да преговаряме — каза Питър.

Хук се намръщи.

— Да преговаряме? Много добре. Предлагам да се биеш с мен с цялата хитрост и умение на истинския Пан и да си спечелиш зверчетата.

— Да се бия?

— Избери оръжието, Пан. Не може да си забравил всичко!

Питър лукаво се усмихна на Хук.

— Значи това искате, така ли? Добре.

Бръкна в джоба на жилетката си. Пиратите наоколо насочиха оръжията си към него. Той се поколеба, после извади чековата си книжка и я отвори.

— Колко, мистър Хук?

Хук го зяпна изумен. След това грабна кремъклийката на един пират, завъртя се и стреля. Куршумът одраска крайчето на чековата книжка и продължи нататък. За нещастие на ред беше някакъв изцапан с мазнина готвач на име Сид. Сид падна мъртъв, без да издаде звук.

— Кой беше тоя, Смий? — попита Хук и ядосано хвърли оръжието.

— Готвачът Сид, капитане — отвърна боцманът и преглътна.

От редиците на пиратите се чуха учтиви, неентусиазирани ръкопляскания.

— Това не е добър тон! — подигра се Хук, защото единственото нещо, от което се отвращаваше, тъй като беше възприел превземките на висшите класи, беше неуместното поведение на някой друг.

Той тръгна напред и за миг скъси разстоянието между себе си и слияния Питър. Алениозлатистата му капитанска куртка се издуваше на гърба му като платно. Пиратите чевръсто му правеха път. Изби чековата книжка от ръката на Питър, тя се плъзна по палубата, и падна във водата. Цопна и потъна.

После сграбчи Питър и го притисна към гротмачтата, насочи куката към гърлото му. Питър преглътна ужасено. Очите на Хук пламтяха като огън, мустаците му потрепваха, къдравата му черна коса се развяваше край мършавото му лице.

— Спасих се от смърт чрез изяждане от крокодил — беснееше той. — Чаках добросъвестно и във вечна скука — тук, в това ужасно място, заобиколен от кретени! Лишен от всякакво друго занимание, освен да преследвам и убивам мръсни малки изгубени момчета! Но аз чаках! Чаках този специален миг във времето, когато щях да последвам съдбата, която ми се полагаше... — Хук дълбоко пое дъх, за да се овладее. — И сега това? — завърши той. Едва успяваше да изговаря думите. — Това ли е моята награда? Ти ли?

Подигравателната му усмивка се поизкриви и лицето му се сви. В окото му блесна сълза. Махна куката от гърлото на Питър и дружелюбно го прегърна, дръпна го по-далеч от зашеметения екипаж.

— Как можа да ми причиниш това — след всичко, което означавахме един за друг?

— Аз само си искам децата — отвърна Питър.

Хук въздъхна.

— И аз си искам ръката! Но има някои неща в живота, които човек просто не може да си върне. — После се оживи. — Виж какво. Тъй като притежавам повече от зрънце добър тон, ще ти дам възможност, каквато ти никога не си ми давал. Ще ти предложи сделка, господин председателю на Директорския съвет. — Той обърна Питър към гротмачтата. — Катери се, пълзи, пързай се, ако трябва. Ако стигнеш до нока и докоснеш протегнатите пръсти на обичните си деца, ще ги освободя. Точно така. Без пари. Обещавам.

Питър погледна нагоре към децата си, които се люшкаха в мрежата точно под рангоута.

— Ами, тъъ, височините са ми голям проблем — Осмели се да изрече той.

— Така ли? — попита съчувствено Хук.

— Спаси ни, татко — извикаха Джек и Маги. — Качи се! Побързай, моля ти се! Искаме да си ходим вкъщи!

Питър дълбоко пое дъх.

— Дръж се, принцесо! — викна той на Маги: — Тук съм, Джек! Идвам!

Пристъпи към въжетата, хвана се и започна да се катери. Бе само на няколко стъпки над палубата, когато му се зави свят. Спря задъхан и изпотен. Пиратите се закисаха.

— Мисля, че не сме проучили всички възможности — извика той надолу към Хук. — Хайде да помислим заедно. Имате първокласни недвижими имоти на самия бряг, които плачат за разработване — жилищни блокове, съвместна собственост, пространство за офиси, каквото си поискате. Безгранични възможности! Няма градоустройствени наредби! Междувременно може да получите правата върху рудите!

Хук посочи нагоре.

— Докосни ги, Питър. Само ги докосни и всичко това ще бъде само лош сън.

Джек и Маги го умоляваха да не се отказва. Той затвори очи и се покатери на още няколко стъпки. Пиратите любопитно протягаха шии. После Питър пак отвори очи и палубата подскочи към него. Той ахна и се забори с въжетата, сякаш висеше от канара. Не можеше да продължи — ужасът му бе толкова голям, че заглушаваше дори виковете на децата.

Долу пиратите се смееха и му се подиграваха.

Хук се обърна към Смий.

— Виждаш ли? Знаех си, че не може да лети. Вече нищо не може да прави. Това е позор! — Той вдигна ръце и се обърна. — Не мога да си цапам куката с неговата кръв. Някой друг да го убие. Хайде, убийте ги, убийте ги и тримата.

Джек се изправи в мрежата и диво задърпа въжетата. Маги избухна в сълзи.

— Не се предавай, татко, не се предавай — викаха те отчаяно. — Не ни изоставяй!

Тънък като камшик пират се покатери по такелажа, върза единия край на някакво въже за напречника, а другия за глезена на Питър, и го блъсна. Питър изпищя и полетя надолу. В последния момент го дръпнаха, люшкац се и сгърчен, миг преди смъртта. Няколко пирати, превиващи се от смях, го отвързаха, изправиха го на крака и го заблъскаха по палубата, като го мушкаха с мечовете и камите си.

В посока към стърчащата дъска.

Хук безутешно наблюдаваше цялата процедура през рамо. Джукс и Нудлър затеглиха зверчетата от трюма към клетките на палубата. Когато мрежата мина над главата на Питър, той протегна ръце и отчаяно се опита да докосне пръстите на децата си. Напразно.

„Трогателно“ — помисли си Хук.

Мрежата се спусна на палубата, зверчетата бяха измъкнати и затворени в килиите си.

„Наистина трогателно.“

— Аз се оттеглям — обяви той на Смий, който покорно стоеше до него. — Зачеркнете войната. Зачеркнете живота ми. Пан провали всичко. Не искам вече да чувам името му.

Той тръгна нагоре по килима към каютата си, толкова потиснат, та му се струваше, че никога вече няма да се усмихне на екзекуцията на изгубено момче. Беше почти на вратата, когато пред него блесна светлинка и се появи Менче-Звънче.

— А името Хук? — попита тя. — Така ли искаш да те запомнят? Като мъчител на малките дечица на врага си? Като победител над един дебел стар Пан?

Хук замахна към нея, не я улучи и заби куката си в бордовия парапет. Напразно се опитваше да я отскубне и ругаеше яростно. Менче-Звънче кръжеше пред лицето му, извадила мъничката си кама, притиснала острието ѝ в орловия му нос.

— Дай ми една седмица, Хук, и аз ще го приведа във форма за битка с теб. Тогава ще имаш мечтаната си война.

Смий дотича с кремъклийка в ръка. Насочи я към Менче, на сантиметър от носа на капитана. Хук пребледня.

— Това е номер, капитане — изръмжа боцманът. — Да изпратя ли тази проклета фея право при Дейви Джоунс?

Менче не му обърна внимание.

— Ти обещавахте войната на века, Хук! — каза тя и бодна носа му за по-убедително. — Целият ти живот водеше към този изключителен момент. Смъртна битка — мигът на твоята слава — Хук срещу Пан!

— Това не е Питър Пан! — подигра се Хук и посочи ужасения Питър, който се мъчеше да запази равновесие върху стърчащата дъска.

— Седем дни — повтори Менче. — Нищожно време за теб, едно мигване на окото за човек с твоето безгранично търпение — важният, могъщ човек може да си позволи да чака.

Тя отлетя, изчезна в миг и остави Хук да се взира в цевта на кремъклийката в ръцете на Смий.

— Смий — тихо каза капитанът. — Наведи тази цев, ако обичаш! — Боцманът незабавно се подчини. — Сега ми донеси пурите. Трябва да помисля.

Смий припна, изгуби се в каютата на Хук, размъкнатите му панталони плющяха като платна. Хук най-сетне измъкна куката си от парапета на палубата и замислено заразглежда върха ѝ. Феята беше права, разбира се. Можеше да си позволи да чака. Всъщност трябваше, ако това означаваше да си премери силите с истинския Пан.

Като че ли прочела мислите му, Менче-Звънче отново се появи пред очите му, в паяжината на крилцата ѝ проблясваха нишки светлина.

— Седем дни за една битка с истинския Питър Пан — прошепна му тя. — Седем дни.

Смий изскочи от вратата на каютата с любимото цигаре на Хук — с два мундщука. Хук го взе и го сложи в устата си, Смий драсна клечка кибрит за едната пура, а Менче-Звънче запали другата с вълшебен огънче. Хук си дръпна замислено и се загледа в морето зад Питър, когото отново мушкаха и блъскаха по дъската.

— Два дни — каза тихо той.

— Четири — настоя Менче. — Това е минимумът за един приличен Пан.

— Три. — Очите на Хук се приковаха в нея. — Последно предложение.

Тя кацна на върха на носа му.

— Дадено.

Протегна ръчичката си и предпазливо стисна куката на капитана. Няколко от пиратите на палубата слушаха и нададоха дрезгави възгласи. Скоро се включиха и останалите, които не знаеха какво приветстват, но им беше приятно да покрещат. Още няколко кремъклийки се изпразниха и се чу последен топовен гръм. Шумът бе оглушителен.

Хук отпуши ушите си.

— Слушайте, момчета! — надвика ги той. Те покорно се обърнаха, дори и тези, които блъскаха Питър по ужасната дъска. Усмивката на Хук можеше да разтопи и масло. — Сключих споразумение в интерес на доброто спортсменство и така нататък. Този жалък екземпляр — той Посочи Питър с презрение, — този дегенерирал самозванец има три дни да се приготви за битка с мен. След три дни ще се върне тук и ще се изправи пред възмездието на острието.

— Капитанът ви казва да вземете кремъка и барута и да развеете кървавата риза! — изкрещя Смий. — Това ще бъде...

Хук запуши устата му с ръка.

— Шоуто е мое, Смий. — Усмихна се отново. — Това ще бъде съвършена, чудесна война, господа. Война на живот и смърт между

Хук и Пан.

— Война на живот и смърт! — повтори Смей между пръстите на капитана.

— В противен случай — Хук изсумтя и хвърли поглед към затворническите килии на палубата — парцалените кукли на Пан ще загинат по най-ужасния начин, който мога да измисля.

Смей се изстъпи напред.

— Да вдигнем тост! За върховната битка — Хук срещу Пан!

Усмивката на Хук можеше да съперничи на крокодилската.

— Вход за деца свободен, разбира се.

Пиратите надигнаха плоски бутилки с бира и манерки с ром, развиваха се юнашки и заудряха бордовия парпет с юмруци и чаши.

— Хук! Хук! Хук!

Капитанът гледаше как Питър внимателно пристъпва по дъската към сигурността на палубата, облекчението ясно се четеше по закръгленото му лице. „Жалък е, изглежда не зависи от него“ — помисли си Хук и въздъхна. Надяваше се този дебел стар Пан да намери начин да му предложи поне мънишко предизвикателство. В крайна сметка няма да е добър тон да бъде убит в този вид.

Той енергично се приближи до края на дъската и за последен път се изправи лице в лице срещу стария си враг.

— Махай се, който и какъвто и да си. — Изсмия се подигравателно. — Махай се от очите ми. Отлитай, защо не литнеш? Омитай дебелото си туловище от кораба ми!

Той яростно заскача на дъската и Питър катапултира във въздуха.

— Но аз не мога да летя! — изстена Питър Банинг. — Не знам как!

Менче-Звънче се стрелна към него.

— Хайде, Питър — настоя тя. — Трябва да го направиш! Помисли си щастлива мисъл!

Питър тронаво се стовари пак върху дъската и с мъка запази равновесие над водата.

— Сега ли?

— Разбира се, че сега! Помисли си за Коледа!

Един пират удари края на дъската за последен път. Питър загуби и последните остатъци от самообладание и се търкулна във водата. Полетя надолу цопна и изчезна. Менче-Звънче викаше след него.

— Наистина ли не можеш да летиш? — изпищя тя в отчаяние. —
Плувай тогава, Питър! Можеш да плуваш, нали?

— Съмнявам се — промърмори Хук и надникна долу.

Лицето на Питър се мерна за миг под повърхността на водата, после се изгуби.

— Ужасен късмет — каза Хук със съчувствена усмивка.

Менче-Звънче кръжеше над водата, мятеше се насам-натам. Нямаше и следа от Питър. Когато стана ясно, че не може да го намери, тя избухна в сълзи, светлинката ѝ припламна и се изгуби. Хук отегчено се прозя. Целият пазарлък се оказа губи време. Три дни или три години, какво значение имаше — разликата щеше да бъде по-малка от рогче на охлюв.

После изведнъж — невероятно — Питър пак се показва на повърхността, носен на ръце от три мокри русалки. Всяка от тях го целуваше дълго, силно, вдъхваше въздух в дробовете му. Една след друга го целуваха продължително. После повдигнаха главата му над водата и отплуваха от пристанището, опашките им ги отнасяха все по-далече.

За миг Хук не можеше да повярва на очите си, после се намръщи и им изпрати въздушна целувка.

— Пан, такъв невероятен късмет имаш! Ще се видим при Хадес!

Но преди да успее да се обърне, от морето точно пред него изскочи четвърта русалка — лъскава, грациозна полужена-полуриба, — допря нос до носа на бича на седемте морета, единствения човек, вдъхнал страх на зловещия Барбекю, и изплю вода право в окото му.

Гмурна се и се изгуби, а Хук изтри лицето си с ръкав и хвърли мрачен поглед след нея. Нарочно или не, бе загасила пурите му.

ИЗГУБЕНИТЕ МОМЧЕТА СА НАМЕРЕНИ

На Питър, мокър и изморен, спасението му се стори сън. С мили се носеше по гребените на вълните, нежните ръце на русалките го прегръщаха, беше му топло и хубаво. Жените-риби му пееха със сладки и кротки гласове. Разправяха му приказки за време и място, което си спомняше смътно и забравяше веднага щом думите отлитаха. В приказките се говореше за едно момче — дете, което отказвало да порасне. Живеело някъде, където приключенията били солта на живота, и не минавал ден без поне няколко. Момчето било безстрашно, не се плашело от нищо. Живеело в свят на пирати и индианци, на вълшебни случки, на спряло време и сбъднати мечти. Питър усещаше, че някога е познавал това момче.

Някъде по пътя останките от пиратските му дрехи изчезнаха, а с тях и непосредственият спомен защо изобщо ги е обличал.

Пътуването свърши при колона от скали, издигаща се от океана като масивен стълб. Русалките го сложиха в гигантска черупка от мида, завързана с въже, което минаваше през средата. Черупката се затвори над Питър и той почувства, че бавно и леко се издига. Пашкулт му нежно го люлееше. Изкачването спря, черупката се отвори и го метна като монета, хвърлена за ези-тура. С леко тупване падна на тревист бряг.

Очите му се отвориха. Пред него блещукаха водите на малка, бистра лагуна. Мидата я нямаше. Русалките ги нямаше. Останал бе само споменът за тях и той вече започваше да се чуди дали не си е въобразил всичко.

Пое дълбоко дъх и бавно се изправи на крака, от косата и дрехите му се стичаше вода. Поизтупа се вяло, после вдигна очи и се огледа.

Дъхът му спря в гърлото. Стоеше на върха на колоната от скали от съня си, стотици стъпки над океана, толкова високо, че сякаш можеше да докосне облаците в небето. Атолът беше малко по-нататък от брега на острова, където го бяха занесли, заобиколен от

небесносиня вода, бяла пяна и блестящите върхове на вълните. На острова се издигаха планински върхове, покрити с току-що паднал сняг. Няколко водопада се спускаха към морето и приличаха на небесни дъги. Далече надолу, на много мили, в удобния си залив се гушеше пиратският град на Джеймс Хук. Още по-нататък, където небето и океанът се сливаха в съвършена хоризонтална черта, слънцето пламтеше в златистопурпурна светлина. Следобедът преваляше. Залезът приближаваше.

Питър вдигна очи към небето и с изненада видя не една, а три луни — една бяла, една прасковена и последната бледорозова. Спокойно си деляха небето, сякаш наистина там им беше мястото.

А зад Питър, далеч от лагуната, точно в центъра на атола се издигаше най-голямото дърво, което бе виждал в живота си — голям, възлест, стар горски жител, някак си озовал се на тази скала, протегнал клони към небето, сякаш умолително издигнал ръце. Можеше да е клен или дъб, или смесица от двете, и все пак сигурно беше нещо повече. Не приличаше на което и да е друго дърво, което Питър някога бе виждал.

Приличаше на нещо, което си бе представял в детството.

Или насън.

„Нивга-дървото“ — прошепна вятърът в ухото му.

Той направи крачка към дървото край китка жълти цветя с розови връхчета, които се наведоха любопитно да го подушат. Той отскочи изумен. Цветята кихнаха. Какво беше това? Той колебливо направи още една крачка, после друга, по-далеч от цветята. Цветя, които душат? Които кихат?

Все още се бореше с тази идея, когато стъпи във въжен капан, който се стегна около глезените му, издърпа го и го окачи с главата надолу в гъстите клони на дървото. Джобовите му се изпразниха — визитни картички, кредитни карти, портфейл, ключове, дребни пари се посипаха по земята. Дъхът му пресекна и той размаха ръце, като се опитваше да се изправи. Но въжето се опъна и Питър увисна безпомощно.

„Не вярвам в това“ — увери сам себе си.

Повися така за миг, докато реши какво да прави. Накрая, след неколkokратни опити, успя да се прегъне надве и да хване краката си (наистина трябваше да се включи в някоя физкултурна програма), и

оттам да се изтегли нагоре, докато улови овързалото го въже. Усещаше се малко като огромна топка, но се протегна към един клон наблизо, който изглеждаше достатъчно здрав, за да го издържи.

Точно тогава видя будилника. Висеше от клона, за който се опитваше да се хване — богат украсен с дърворезба будилник, който сякаш някога е стоял над салонния часовник в английска къща. Циферблатът му бе инкрустиран със злато и сребро и имаше красиво нарисувани пълзящи лози.

Питър се мъчеше да достигне клона, на който висеше будилникът, и накрая го улови, като силно го разтърси. Отвътре се чу: „Ох!“

После циферблатът се отвори, оттам сънena излетя Менче и очите ѝ се полутаха наоколо, преди да се спрат на Питър и моментално да станат двойно по-големи.

— Ти си жив! — ахна тя.

И Питър внезапно си спомни всичко, в този миг шлюзовете на паметта му се отвориха.

— Менче! Трябва да спася Маги и Джек! Измъкни ме от този капан!

Но Менче бе твърде заета да прелита насам-натам по бузите му, да го целува с устничките си на фея и весело да вика:

— Ти си жив, ти си жив!

— Да, мисля, че бяха русалки. Всъщност не съм сигурен. Тук има ли русалки? — Не искаше да се задълбава в този въпрос точно сега. — Но децата ми, Менче. Какво мога да направя? Как мога да се бия с Хук? Не мога! Погледни ме! На нищо не приличам! Дебел съм и не съм във форма. Не мога да се бия със собствената си сянка, камо ли с някакъв пират...

— Изгубените момчета! — възкликна тя, сякаш това отговаряше на всички въпроси. — Това е нивга-дървото, Питър! Това е техният дом! А ти имаш нужда от тях, ако ще правиш каквото и да било спрямо Хук! Просто трябва да ги накараме да повярват, че си Пан!

Питър изпъшка.

— Но аз не съм! Аз съм Питър Банинг!

— Ха! Това е днес! Още може и да не изглеждаш така, но си повече Пан, отколкото си мислиш! Ще се справиш с Хук и ще освободиш децата си. Обещавам ти! Само почакай и ще видиш!

Тя литна нагоре, където въженият капан бе вързал краката му, извади мънички ножички и започна да реже.

Питър бързо погледна надолу — беше много високо.

— Чакай, не мисля... — понечи да каже, но въжето бе срязано, той полетя с проточен изплашен вик и падна по гръб върху легло от мъх, загубил ума и дума.

— Той се върна, той се върна! — чу Менче да вика пронизително и зашеметен я видя да се стрелка нагоре из клоните на голямото старо дърво. — Изгубели момчета, излизайте! Това е Пан! Той се върна!

Питър примигна, за да проясни погледа си. От мястото си под нивга-дървото се загледа нагоре в паяжината от клони, които сякаш нямаха крайни изненадан заचाка да види какво ще стане по-нататък.

Докато Менче подскачаше от клон на клон — ярка светлинка на фона на кората и листата в сенките на превалящия следобед, — нивга-дървото оживя. Клоните се разклатиха, зазвъняха звънци, засвириха свирки, закънтяха камбани, затръшкаха се врати. Отвсякъде заизлизаха момчета, бързи и пъргави като котки. Първото имаше дълга руса коса, жилетка и цилиндър и носеше еленов рог. Веднага го наду — дълбок, нисък призив, който сякаш даде началото на всичко останало. В какофонията започнаха да се появяват момчетата — опърпана дружина, облечена в какви ли не дрехи. Бяха като петна движение и цвят по нивга-дървото. Заслизаха с викове „Пан! Пан!“ — по лиани и въжета, с шейни, направени от кухи дънери и кора, с мрежи, спускани с лебедки, с ведра, по наклонени дъски.

Питър се изправи на лакти, учуден от енергията им. После се отвори и земята, и изгубени момчета заизлизаха от подземни тунели и пещери, от големи туфи бодливи треви, от пънове и корени на дървета, изникваха като бурени в лятна жегата. Появиха се десет, петнадесет, най-малко двадесет. Различни по ръст и цвят, със светнали очи и развълнувани лица до един, размахвала ръце и викаха Пан.

След миг се скупчиха около него. Питър несигурно се изправи на колене и се обърна към тях. Те отстъпиха крачка назад, загледаха го, после всички заговориха едновременно.

— Той ли е? Я да видя. Това наистина ли е Пан? — казваха някои.

— Твърде стар и дебел. Той е пораснал! Това не е Пан! — заявяваха други.

— Аз съм Питър Банинг — продума той.

Те веднага почнаха да му извикват имената си почти като предизвикателство. Асото, русото момче с еленовия рог. Не Питай, с връзка, риза с кръгла якичка и сако на сини и бели карета по модата от петдесетте години. Ключалко, кръглобузо хлапе с къдрава рижа коса и пленителна усмивка. Сънливко, с кожа като абанос, с гащеризон на райета и шапка от вестник. Джобчо — смугъл мил момък с огромни кафяви очи и безформена карирана шапка — имаше джобове къде ли не по червения си гащеризон. Дребосъка, който наистина си бе дребосък, се усмихваше колебливо, а кестенявата му коса беше същата като на Джек.

„Като на Джек“ — отчаяно си помисли Питър.

И накрая Бъчонко, пристигнал с една бъчвичка, изскочи от нея с шум, от който на всички им секна дъхът — закръглено весело дете с издути бузи, стиснало нещо, което на пръв поглед приличаше на медицинско табло със скица на човешкото тяло и стрелки, сочещи различните му части.

Имаше и други, Питър не можеше да запомни, та дори и да чуе всичките имена в тази врява. Вглеждаше се в лице след лице, в костюм след костюм. Деца! Всичките момчета — изгубените момчета.

Изведнъж забеляза, че носеха оръжия. Ножове, томахавки, прашки и стрели с всякаква форма и големина. И дрънкалки! Бебешки дрънкалки! Всяко изгубено момче си имаше по една, гордо закачена на врата, на колана или някъде другаде. Питър не можеше да повярва на очите си.

— Разкажи ни приказка, разкажи ни приказка! — вече викаха някои, очевидно по-малките.

Но други започваха да се питат:

— Какво ще каже Руфио? А Руфио?

Менче припламна и се появи, захвърча сред тях и заговори:

— Слушайте! Това е той! Това наистина е Пан!

После се чу пронизителен вик, като кукуригането на петел при изгрев-слънце, буен и горд. Всички изгубени момчета се обърнаха и закрепяха: „Руфио!“

Менче мигновено светна на Питър.

— Руфио е тук. Сега той е водач и трудно ще се убеди. Ти не знаеш за Руфио, нали? — Тя замислено сви устни.

В клоните горе, високо на върха на нивга-дървото, нещо се раздвижи. Нещо, което приличаше на платноходка с рисувано платно, се спусна като огромна вълна по дървената писта на един улей в дънера на нивга-дървото. На мачтата се бе покатерило момче. В едната си ръка държеше тънкия позлатен меч, принадлежал някога на Питър Пан. Платноходката стигна до завой в улея, момчето се наклони и се гмурна във вятъра с разперени ръце. Полетя надолу с извито тяло, в последния момент протегна ръка и се хвана за една лиана, а след това грациозно се приземи сред изгубените момчета с тържествуващо вдигнати ръце и меч.

— Руфио! Руфио! — приветстваха го изгубените момчета.

Беше по-едър от другите, кожата му имаше цвят на кафе, усмивката му бе самоуверена, а черната му коса беше подстригана като на пънкар и боядисана на червени ивици. Носеше панталони и риза с червени и черни ресни от еленова кожа и червени ботуши. Кожени гривни стягаха китката му, а на колана му висеше голям нож.

Продължи да се усмихва, докато се чуваха приветствените възгласи, но щом се обърна към Питър, се намръщи.

Питър вече крачеше напред и размахваше пръст. Трепереше от гняв.

— Добре, господинчо, поигра си. Сега свали този меч, преди да си извадил очите на някого! Не знаеш ли колко е опасен този фокус? Господи! Та ти падна от много високо с меч в ръката си! Това е предпубертетна анархия! Къде са родителите ти? Искам да говоря с този, който носи отговорността за вас!

Човек намира начин да контролира повечето си реакции независимо от ситуацията. Само някои са толкова експлозивни, че нищо освен желязна скоба на устата не може да ги задържи. За нещастие именно такъв бе случаят с чувството за родителска отговорност на Питър Банинг.

Менче се изпречи пред очите му и изсъска:

— Не, Питър, не!

Руфио заплашително вдигна меч.

— Аз нося отговорността.

Питър изсумтя.

— Едно дете? Искам да говоря с някой възрастен, и то още сега! Смръщването на Руфио ставаше опасно.

— Всички възрастни са пирати. Ние убиваме пиратите.

Питър се изпъчи.

— Е, аз не съм пират. Случайно съм адвокат!

Изгубените момчета нададоха вой. Руфио вдигна меча си във въздуха.

— Убийте адвоката! — извика той.

Призивът се повтори от няколко посоки. Питър се поколеба само колкото да признае пред себе си, че вероятно е казал не каквото трябва, и хукна да бяга.

— Убийте адвоката! Убийте адвоката!

Питър се мушна в някакъв тунел и се намери в улея за платноходката. Запрепъва се напред. Беше му все едно къде отива, знаеше само, че някога бе чел „Повелителят на мухите“, и помнеше как се развиха събитията там. Отчаяно повика Менче — може би тя щеше да оправи нещата, — но не получи отговор. Виковете и крясъците на изгубените момчета долитаха зад гърба му и го пришпорваха. Излезе от тунела. Улеят продължаваше по тревата близо до лагуната и до един водопад.

„Туп! Туп!“

Погледна надолу и видя, че от него стърчат стрели. Или по-скоро, че са залепнали за него — по ризата му имаше някакви топчета. И от чатала му висеше една стрела.

— Стрелят по мен! — възкликна той ужасен.

Групичката изгубени момчета, събрани долу, нададе нестройни одобрителни възгласи.

— Сърцето, ребрата, копчетата, главата! — обявяваше Не Питай и сочеше таблото в ръцете на Бъчонко. На него имаше имена и отбелязани точки за всеки удар.

Питър се огледа.

— Какво е това?

Махна една стрела и внимателно докосна върха ѝ. Лепило! Колко отвратително!

Отпред се чу силен шум — Руфио идваше с платноходката си. Питър се обърна и задъхан се мушна в тунела. И от тази посока се чуваха викове. Но той нямаше избор и продължи нататък — обратно по пътя, по който беше дошъл. Изскочи от тунела и се натъкна на Ключалко и Сънливко, които побягнаха.

— Помощ! Елате на помощ! — викаха те. — Той ни преследва.

— Не е вярно! — пресекливо отричаше Питър, докато си поемаше дъх. — Вие ме преследвате!

— Не — настояваха те с детската си логика. — Ти ни преследваш!

После скочиха от улея на тревата.

Двама близнаци в окъсани, старомодни скаутски униформи се втурнаха да пресрещнат Питър, но сега се появи Менче, стрелна се и дръпна една лиана. Те се препънаха в нея и се проснаха на земята, а тя забръмча в лицата им.

— Той се е оженил за внучката на Уенди! Хук отвлече децата му! Трябва да му помогнем да влезе във форма за битка!

Близнаците се спогледаха.

— За какво говори тя? — попитаха те в един глас.

Платноходката и Руфио настигнаха Питър няколко секунди по-късно и го изблъскаха от улея. Той падна и не можеше да си поеме дъх. Как можеше да му се случва всичко това? Наоколо изгубените момчета радостно крещяха. Питър се изправи на колене — само за да види, че цветята отново го подуват. Изглежда им харесваше лепилото. Той ги плесна с ръка, стана на крака и пак побягна.

Изгубените момчета се втурнаха да го преследват с доволни викове. За тях всичко беше игра.

— Помощ! — виеше Питър.

— Помощ! — виеха момчетата.

Асото излезе начело на глутницата, сложи стрела в лъка си, прицели се и я пусна. Тя се залепи за задните части на Питър и подскачаше докато той тичаше.

— Задна стрелба — пет хиляди точки! — тържествуващо изрева Асото и килна цилиндъра си назад.

Не Питай завъртя Бъчонко и таблото с точките към него.

— Нищо подобно! Удар в задните части — двеста точки.

Асото сърдито му обърна гръб.

— Ще се оплача от тебе!

— Аз двойно ще се оплача от тебе! — не му остана дължен Не Питай.

Менче се стрелна между тях и събори таблото с резултатите.

— Аз ще се оплача от всички вас! Пан ви е капитан! Той има нужда от вас!

А пред тях Руфио замеряше бягащия Питър с прашката си. Менче полетя, за да го спре, сграбчи рошавата му червено-черна коса и го събори на земята.

— Руфио, ти си майстор на меча! Научи го! Трябва да го накараме да си спомни кой е!

Но усилията й бяха напразни. Изгубените момчета продължиха преследването и прекараха Питър през бамбуковата порта към убежището във вътрешността на нивга-дървото. Той влетя през покритата с рисунки и надписи порта, останал почти без сили и без дъх — беше сигурен, че е пред прага на сериозен сърдечен удар. Беше в плен, заобиколен от изгубени момчета. Много от тях сега бяха на саморъчни скейтбордове и ролкови кънки, профучаваха и се въртяха около него, пързалиха се нагоре-надолу по наклонените стени, крещяха, викаха и подскачаха. Някой дриблираше с баскетболна топка. Друг правеше акробатични скокове над главата му. Няколко изгубени момчета се люлееха на лиани. Питър тичаше ту в една, ту в друга посока, но нямаше как да избяга.

Накрая отново се обърна към входа, през който бе влязъл — но там го чакаше Руфио, стъпил върху бамбуковата порта. Водачът на изгубените момчета скочи на земята и вдигна високо меча си. Питър се олюля, препъна се и спря.

Руфио с един скок се озова пред него и закачливо потупа рамото му с меча.

— Край с тебе, шегобиецо.

Питър примигна.

— Какво, по дяволите?

После по една лиана се спусна и Асото. Щом се приземи, освободи ръцете си, извади бойната си тояга и тупна Питър за втори път.

— Бангеранг! — изкрещя той.

Руфио сграбчи смаяния Питър и го блъсна в оградата. Питър се опита да се покатери, вече съвсем объркан — започваше да си мисли, че е попаднал в лудница. Не успя да се пребори с бамбука, свлече се на земята и се намери в плен на заобиколилите го изгубени момчета,

които думкаха с бойните си тояги, тропаха с крака и надаваха победни викове.

Руфио с презрение изправи Питър на крака.

— Виж какво, ако си Пан, докажи го. Я да видим как летиш!

Чу се шепот: „Литни, литни“, който бързо прерасна в крясък.

— Литни! Литни! Литни! — завикаха всички и нетърпеливо зачакаха.

Питър ги гледаше безпомощно.

— А можеш ли да се биеш? — попита Руфио.

Изгубените момчета изтеглиха мечовете си и ги насочиха към Питър. Асото напъха един меч в ръцете му. Питър го държеше с празен поглед, докато Руфио не го изби.

— Последен въпрос, татенце — обяви Руфио. — Можеш ли да кукуригаш?

Питър дълбоко пое дъх и издаде звук, доста близък до кудкудякането на кокошка. Руфио отвратено запуши уши. Изгубените момчета изпъшкаха и започнаха да му се присмиват.

Менче отново се появи и се нахвърли върху тях.

— Глупави магарета! Още отначало можех да ви кажа, че той няма да успее да направи никое от тези неща! Той не може да играе дори прости игри! Забравил е как! Това, което има значение, е, че Хук е пленил децата му и аз имам три дни, за да го подготвя да се бие с капитана! Той има нужда от помощта на всички ви!

От морето лица се чу тих, учуден глас:

— Нима Питър Пан има деца?

— Семейство, отговорности и доста пари — тържествено ги осведоми Менче. — Но той все още си е нашият Пан.

Руфио изръмжа нещо неразбираемо, избута изгубените момчета по-далеч от оградата и с меч си нарисова една черта на земята. Прекоси чертата, застана сам зад нея и посочи към Питър.

— Той не може да лети, да се бие и да кукурига — така че който мисли, че това не е Пан, да дойде при мене!

Питър незабавно тръгна да пресича чертата, но Менче го хвана за тирантите и го дръпна обратно.

— Излагаш ме! — скара му се тя.

Момчетата поглеждаха от Руфио към Питър и обратно, после прекрачиха чертата едно по едно, докато остана само Джобчо, който

надничаше към Питър изпод увисналата си шапка. Приблужи колебливо, протегна ръка, дръпна ризата на Питър и продължи да я дърпа, докато той се наведе към него. Джобчо тържествено се вгледа в измъченото му, сбръчкано лице, после започна методично да изглажда бръчките и браздите, да опъва назад увисналите бузи и брадичка, да мачка и мушка плътта. После изведнъж спря, но не свали ръцете си и се усмихна широко.

— О, ето те, Питър — обяви той.

Няколко изгубени момчета излязоха напред и напрегнато се завзираха в пооправените черти на лицето му.

— Той ли е? — зашепнаха си. — Пан ли е? Питър, ти ли си?

— Ъмм, ъмм — измуча Питър с изкривената си уста.

— Но, Питър, ти си пораснал — оплака се Ключалко. — Обеща никога да не порастваш!

— Носът му е станал наистина голям, нали? — отбеляза Не Питай.

— Добре дошъл обратно в Небивала земя, Пан Мъжа — каза Дребосъка.

По всяко лице се четеше надежда и тя бързо се пренесе и на лицата на тези, които още стояха с Руфио от другата страна на чертата. Те започнаха да се примъкват напред.

Само Руфио остана непоколебим, в тъмните му очи се надигна гняв.

— Не слушайте тази фея с мозък на мушичка и този възрастен с увиснал корем. Мечът на Пан е у мен. Сега аз съм Пан. Да не мислите, че този тип ще ми го отнеме?

Асото, Сънливко, Бъчонко и Ключалко се върнаха при Руфио.

— Чакайте — каза Джобчо. — Ако Менче вярва, може пък и да е той.

Четири изгубени момчета отново прекосиха чертата и застанаха до Питър.

— И ще тръгнете след този лигльо срещу капитан Хук?

Този път всички се върнаха при Руфио, с изключение на Джобчо, Бъчонко и Дребосъка.

— А к'во прави тука, ако не е Питър Пан, а? — тържествено попита Джобчо. — Не изглежда щастлив тук. Кой са тези деца, дето ги е хванал Хук? Дайте му шанс.

Питър се стегна, сам с тримата си поддръжници.

— Те са моите деца и Хук ще ги убие, ако не направя нещо да го спра. Помогнете ми, моля ви!

Джобчо вдигна очи към него.

— Ти каза мъ-думата — прошепна той намръщено.

Сенките вече бързо се спускаха над двора и изписваха нощните си рисунки сред листата на нивга-дървото. Слънцето беше почти изчезнало, потънало толкова дълбоко във водите на океана, че приличаше на бързо топяща се оранжева глазура. Менче прелиташе над главите им в тишината и палеше фенери, за да прогони мрака. Изгубените Момчета и Питър я гледаха безмълвно.

Щом свърши, тя се настани удобно на рамото на Питър.

— Когато Питър Пан го няма — тържествено каза Менче, — не задавате ли винаги един и същи въпрос: какво би направил Питър?

Очите на изгубените момчета се отвориха широко.

— Да, какво би направил Питър? — повториха те думите й. — Хайде да направим това, което би направил Питър. — Намръщиха се и потриха брадички. — А какво наистина би направил Питър?

— Аз знам, аз знам! — развълнувано възкликна Асото. — Той би си върнал изгубените момчета!

— А не сте ли вие изгубените момчета? — попита Питър.

— О, да — съгласи се Не Питай и се намуси. После се оживи. — Но не сме всичките, Хук плени много от нас. Той ни хваща, когато не внимаваме. А после ни изстрелва с оръдията.

— И ни връзва за скалите с вериги, а после приливът ни залива главите — добави Ключалко.

— Или ни кара да вървим по дъската! — заяви Асото.

— А най-малките кара да пълзят! — прошепна Дребосъка. Той хвърли предпазлив поглед към Руфио. — Страх ни е да им се притечем на помощ без Пан. — Гласът му стана съвсем тих. — Даже и Руфио го е страх.

Руфио се изплю.

— Естествен подбор. Хук хваща бавните. Бавен в краката, бавен в главата. По-добре сме си без тях.

Питър се огледа. Чак сега за пръв път, откакто го бяха подгонили, видя децата, скрити под крещящите дрехи и мръсотията, видя

несигурността в очите им, съмненията кои са и как да останат такива. В мрака се чу продължителен шепот.

„Те са всичко, което имам — осъзна той безпомощно. — Деца. Но все едно дали ми харесва или не, имам нужда от тях, ако искам да спася Джек и Маги.“

Той внимателно се отдалечи от бамбуковата ограда.

— Вижте, аз започнах не както трябва с вас, признавам. — Пое дълбоко дъх. — Тук нещата са обърнати малко наопаки, но вече свиквам. И мога да ви кажа едно нещо: ще направя всичко, което е необходимо, за да спася децата си. Ако трябва да се унижавам, ще се унижавам.

Бъчонко го дръпна за ръкава.

— Не е нужно да се унижаваш, Питър — каза той. — Трябва просто да кукуригаш.

— Дадено, добре. Ще кукуригам. Ще правя всичко, което трябва да правя. Ако трябва да се бия, ще се бия. Ако трябва да летя, ще летя... — Той млъкна и се замисли.

— Или пък бих могъл да тичам много бързо — промърмори. — Бих могъл поне това да правя.

Джобчо му се ухили.

— Аха! Питър би говорил така! Да, би говорил! Да, би говорил!

Питър също му се ухили.

Руфио подигравателно се изсмя, вдигна ръце и се отдалечи. Останалите изгубени момчета се помъкнаха след него, като колебливо си шепнеха нещо. Накрая остана само Джобчо.

— Хайде, Питър — тихо каза той и му направи знак.

Унил и изморен до смърт, Питър го последва. Беше ясно, че не е убедил никого.

ВЪРХОВНОТО ОТМЪЩЕНИЕ

Слънцето най-сетне залезе и се скри зад хоризонта, потъна в безбрежните води на океана и здрачът се превърна в мрака на лятната нощ — топъл, мек, пълен със силни миризми и вълнуващи звуци. Тъмнината беше пласт от скрит живот, който шепнеше, прелиташе и пълзеше наоколо — свят на тайнственост и приключения, нетърпеливо търсен от малките момчета в сънищата.

На борда на „Веселият Роджър“ капитан Хук мислеше за едно определено малко момче или по-скоро за едно малко момче, което беше пораснало.

— Как можа да постъпи така с мен? — мърмореше си той неутешим.

Седеше на масата за вечеря в каютата си. Около него беше натрупана нечестно спечелената в много битки плячка — злато, сребро, безброй скъпоценности; мебели, откраднати от крале и кралици на първокласни нации; гоблени и картини от частните колекции на алчни мъже от шест (или бяха седем?) континента; ръчно изработени оръжия, използвани от джентълмените, за да се убиват взаимно; топове коприна и английска вълна от текстилни райони и бутици; месингови навигационни уреди — за някои от тях се мълвеше, че принадлежали на Колумб; и подвързани в кожа книги на най-великите писатели в света — сър Джеймс Бари бе един от любимите му автори.

В дъното на каютата имаше триизмерна карта на Небивала земя — с всички подробности, включително копия на кораба му и на пиратския град, индианското село, лагуната на русалките и дори на нивга-дървото, като всичко това плаваше върху истинска вода.

Но тази вечер Хук не виждаше нищо. Седеше, вперил празен поглед в разкошната, вдигаща пара вечеря, която Смей току-що му бе поднесъл. Печен африкански глиган, царевица, сочни пресни картофи, пиратско желе от хайвер и сладкиш в добър тон — любимите му яденета. Смей стоеше наблизко и чакаше одобрение, кръглото му лице

бе разтегнато в пълна с надежда усмивка, която ставаше все по-несигурна с всяка изминала секунда.

Накрая Хук се наведе да помирише храната, взе вилницата, пригответи се да отвори уста, после спря. Върна вилницата в чинията.

— Как мога да ям! — оплака се той. — Смий, знаеш ли какво означава да чакаш нещо с такова нетърпение, че да усещаш вкуса му? Имаш ли представа какво е да очакваш едно събитие с цялата си душа и сърце?

Смий като че ли знаеше, но не беше сигурен какъв отговор иска да получи капитанът. Опитът при Хук го беше научил, че ако не знаеш верния отговор, е по-добре да не говориш.

Хук продължаваше да се взира в масата.

— Онази нощ не можах да спя, толкова силно бе очакването ми. Исках да спя, разбира се — така следващият ден щеше да дойде по-бързо. Вчера можех да мисля само колко време остава до днес. А днес? Днес бях вързан на възел, всички струни опънати. Нетърпеливото, непоносимото очакване, Смий! Пристигането на Пан и началото на славната ми война!

По лицето му пробягна усмивка и кафявите му очи доволно светнаха. За миг бръчките на отчаянието се изгладиха и той пак си беше старият Хук, коварен и безмилостен.

После пламъкът угасна и разочарованието пак го завладял. Челото му се свъси и предвещаваше буря. Той скочи с рев и куката му яростно задраска дървената маса.

— Толкова съм разочарован! Мразя да се разочаровам! Мразя Небивала земя! Мразя всичко! — Гласът му се превърна в писък. — Но най-много мразя Питър Пан!

Дръпна се от масата и измъкна от шарфа си инкрустиран със злато и диаманти пищов.

— Пак ли? — изпъшка Смий.

— Животът ми свърши! — драматично декламираше Хук. — Няма да получа войната си! Пан ми я открадна! Моята прекрасна, славна война! Можех да помириша оръдията и да усетя вкуса на стоманата! А сега край! Край на войната ми!

Той допря цевта на пищова до сърцето си и спусна ударника.

— Капитане, престанете — сгълча го Смий и размаха ръце.

Хук се изпъчи, надигна се в цял ръст.

— Този път никой не може да ме спре, Смий. Сбогом!

Той издаде челюст напред и сложи пръст на спусъка. Притвори очи, но тайничко надзърташе от ъгълчетата. Като видя, че Смий се колебае, изпищя:

— Смий!

Смий се втурна, пъкна пръст между капсулата ѝ ударника точно когато спусъкът бе дръпнат и изкрещя от болка. Хук му изсъска в отговор, извади нахалния пръст и завря цевта на пищова в носа му. Смий я сграбчи с две ръце и се опита да я насочи нагоре. Затанцуваха наоколо, борейки се с пищова и един с друг.

— Искам да умра! — виеше Хук. — В Небивала земя вече няма приключения! Това е проклятие — един дебел Пан! Остава ми само смъртта!

— Капитане, това не е отговор, капитане — пухтеше Смий срещу цевта.

Блъснаха се в масата с вечерята и се стовариха върху нея. Тя ги удържа само миг, после рухна и наоколо се разхвърчаха трески. Пищовът на Хук гръмна с оглушителен трясък. За щастие Смий бе успял да го отклони от носа си. Куршумът изсвистя край ухото му, заби се в копието на „Веселият Роджър“ и го потопа. Хук и Смий се взираха изумени, докато корабчето изчезваше в облак от мехурчета. Все още бяха вкопчени един в друг, преплели ръце и крака, задъхани от борбата.

— Дори това — прошепна Хук — не е толкова приятно, колкото беше.

Той се изтръгна, изправи се, изтупа трохите и изглади гънките на куртката си, опипа си мустаците, вдигна стола си, седна и се зае с отговорната задача отново да зареди пищова.

Смий завъртя очи, въздъхна шумно и стана на крака след капитана си. По брадата му имаше сладкиш, а на носа му — мармалад. Когато пищовът бе зареден, Смий бързо се пресегна — опитваше се да не изглежда прекалено неспокоен — и го взе от ръцете на Хук. Потупа капитана по рамото, сложи пищова в чекмеджето на едно писалище от времето на кралица Ана и здраво го заключи.

— Хайде сега, капитане — каза му успокоително. — Нещата ще изглеждат по-добре утре сутринта. Хайде да ви слагам да си лягате.

Смий ще ви завие. Хайде, бъдете добричък, капитане. Нали знаете, че приличате на занемарена кърма, ако не сте си починали както трябва.

Хук го погледна благодарно, в очите му се четеше изтощение. Смий се приближи към голяма дървена манивела на стената и започна да я върти. Леглото на Хук бавно се спусна от тавана и най-сетне спря над картата на Небивала земя.

Смий пак прекоси каютата.

— Тъй де, я да попитам — поде той. — На какво ще прилича светът без капитан Хук? А?

Той поведе Хук като малко дете и го сложи да седне на ръба на леглото.

— Добър тон, Смий — тихо каза Хук, в очите му имаше нещо, което леко напомняше благодарност. — На какво ще прилича светът без капитан Хук?

Под внезапния напор на чувствата си той прегърна Смий и го притисна към себе си, както би постъпил с отдавна загубен приятел — ако някога бе имал такъв.

Смий внимателно се освободи, като държеше куката под око.

— Капитане, на мен ми се струва, че ви трябва някоя пакост, за да се разсеете от тази работа с Пан.

Нос в нос, те се гледаха втренчено. Смий протегна ръка и свали тривърхата шапка на Хук, после се наведе да събуе ботушите му. Хук загуби почти цяла стъпка от ръста си.

— Първата ни работа утре сутринта ще е да изстреляме няколко изгубени момчета с Дългия Том. Това би трябвало да свърши работа.

Дългия Том беше чудовищното оръдие на палубата при кърмата. Той бе любимото оръжие на Хук. Капитанът се замисли за миг, после унило поклати глава.

— Винаги можем да убиваме изгубени момчета — изхленчи той. — Не искам да убивам изгубени момчета. Искам да убия Пан!

Смий разкопча куртката и я свали от раменете му. Отдолу имаше подплънки, които трябваше да го правят двойно по-едър, мускулист и корав. Сега, без тях, седеше прегърбен на леглото и изглеждаше наистина много дребен.

— Не се измъчвайте, капитане — продължи Смий, без да обръща внимание на това, което бе виждал вече безброй пъти. — Това няма да ви свърши работа и за един грош. А и не можете да оставите хората да

ви видят в подобно състояние, нали така? — Той млъкна за миг, преди да поднови усилията си. — Погледнете нещата и откъм хубавата страна, капитане. Все още можете да правите каквото си искате с розовобузите му хлапета.

Хук тръсна абаносовите си къдрици и те се заизвиваха като змии.

— О, Смий, това съвсем не би било добър тон. Ужасно! Да убиеш беззащитните деца на беззащитен враг? Мислех, че ти е ясно.

Смий вдигна рамене, наведе се и започна да дърпа рунтавите вежди на капитана.

— Леко,леко — напомняше му Хук.

— Бързо — отвърна Смий и ги отлепи. — Нали винаги казвате, че един удар с ножа е за предпочитане пред бавната агония!

Хук се намръщи.

— Не ме цитирай, Смий. — Той потърка почти голата кожа, където бяха веждите. — О, бих искал да изнамеря най-бавната агония за Питър Пан!

Смий обмисляше възможностите, докато вдигаше перуката на Хук от главата му. Оголи се плешивото му теме. Както седеше без шапка, коса, вежди, куртка с подплънки и ботуши, той приличаше на крехко, сбръчкано изгубено момче. Смий събра разхвърляните дрехи на капитана и ги отнесе зад паравана в другия край на стаята.

Изведнъж се спря и сянката му зад паравана се изправи.

— Сър! В главата ми току-що светна мълния! Вие можете да накарате тези зверчета да ви харесват — не, не, нещо повече — можете да ги накарате да ви обичат... — По-нататък не му достигаха думите.

Хук зарови глава в ръцете си и пак се умърлуши.

— Не, не, Смий. Никое дете не ме обича.

Той надзърна между пръстите си към паравана пред Смий, тайно мушна ръка под възглавницата си и извади малко ключе. Пъхна го в ключалката на писалището, завъртя го, отвори чекмеджето и извади пицова. Пак спусна ударника и опря цевта в сърцето си.

Зад паравана Смий разглеждаше ботушите на капитана. Хвърли предпазлив поглед през рамо и ги нахлузи.

— Капитане, там е цялата работа! Върховното отмъщение, не виждате ли? Хлапетата на Пан — влюбени в капитан Хук! Чудесна отплата!

Хук бавно вдигна очи и се замисли. Челото му се набръчка и той като че ли остаря с десет години. Отпусна пищова. Може пък...

Зад паравана Смий пробваше капитанската куртка и се любуваше на образа си в огледалото.

— Представяте ли си лицето на Пан, когато се върне и намери децата си на ваша страна! — Смий суетно се завъртя, куртката на капитана се разтвори. — И двете готови да се бият за най-коварното страшилище на седемте морета! За капитан Хук! О, казвам ви, капитане, ще бъде страхотно, наистина!

В уморените очи на Хук блесна светлина.

— Харесва ми — прошепна той. — В това има някаква симетрия.

— А и от вас ще стане чудесен баща, бих казал — насърчаваше го Смий, докато пробваше перуката му на главата си.

— От мене?

— Ами да, капитане, нали това ви казвам.

— Така ли? — Хук се замисли над идеята. — Аз знам това-онова за липсата на внимание.

— Чудесен баща — рече Смий и си сложи тривърхата шапка на Хук.

Капитанът скочи на крака внезапно оживен и доволно запляска с ръце.

— О, Смий, каква прекрасна идея ми хрумна! Няма да унищожавам Пан, но собствените му деца — освен че ще станат мои деца, кълна се в костите на Барбекю — ще предвождат и битката срещу него! И толкова ще ме обичат, Смий! Джеймс Хук семеен човек! — Той дълбоко пое дъх. — Джеймс Хук баща!

Смий се гледаше в огледалото, после взе цигарето с двойния мундщук, сложи го в устата си и доволно запафка.

— Това е най-коварният, най-хубавият план, за който съм чувал — заяви той усмихнат.

Обектът на тези пъклени планове беше на много мили оттам, сгушен в извивката на един клон не много нависоко на нивга-дървото. Беше премръзнал, гладен и обезсърчен. Около него спяха изгубените момчета, всяко от тях в къщичка от дърво, построена при пристигането му в Небивала земя. За Питър нямаше къщичка, разбира се — бе

пристигнал твърде късно, а освен това не беше изгубено момче. И изобщо не беше кой знае какво, мислеше си мрачно той. За него нямаше място в този нелеп свят.

Над главата му луните на Небивала земя приличаха на гигантски японски фенери в нощното небе, надвиснали толкова ниско, че сякаш имаше опасност да паднат в океана. Блестящата им светлина скриваше звездите. Питър се взираше в луните и се чудеше какво ли бе станало с Мойра и с дома им. Чудеше се дали някога ще се върне там, при нея.

В тъмнината припламна светлинка и Менче-Звънче се настани до него. Той я погледна — изгубен, самотен и уплашен. В този странен и тревожен свят тя беше единственото познато нещо. Менче видя какво има в очите му и му се усмихна окуражително.

— Повярвай на очите си, Питър — прошепна тя. — Повярвай във феи, изгубени момчета, три слънца и шест луни. Всичко ще бъде наред, ако повярваш. — Наведе се към него! — Потърси в себе си една-единствена чиста, невинна мисъл и се дръж за нея. Защото това, което те е правило щастлив, ще те научи да летиш. Ще се опиташ ли, Питър?

Питър я гледаше и се мъчеше да разбере. Накрая каза:

— Ако всичко това е истина, останалата част от живота ми съм ли е била?

Тя вдигна рамене. Казват, че феите не се впускали във философски спорове.

— Това, което те е правило щастлив, ще те научи да летиш — повтори Менче, защото предпочиташе практическите съвети.

Питър изморено кимна и затвори очи.

— Добре, Менче. Ще се опитам.

Менче-Звънче почака, докато дишането му стана по-бавно. Когато сънят го прибра, тя се надигна от мястото си на гърдите му и си открадна една целувка от устните му. После се обърна и пропълзя под ризата му — и светлинката ѝ пълзеше с нея. Най-сетне си намери удобно кътче близо до яката и се настани. Питър бе започнал да хърка. Тя се присъедини към него, но нейното хъркане приличаше на тихо дишане. Светлинката ѝ затрептя, после постепенно изгасна, когато и Менче заспа.

Наблизо, седнал по турски на входа на собствената си къщичка, Руфио гледаше как гасне светлинката. Лицето му бе смръщено. Не му

харесваше тази имитация на Питър, този дебел и стар възрастен, който се опитваше да му открадне извоюваното. Загриза го ревност. Имаше намерение да се отърве от този натрапник възможно най-скоро.

Придърпа меча на Пан по-близо до себе си и очите му пламтяха като огън в мрака.

Една по една гаснеха светлините на нивга-дървото. Гасяха ги феите, които бдяха в нощта, подскачаха из клоните и търсеха капки роса за пиене, божи кравички, за да ги пояздят, и кристалчета дъга, за да си ги събират. След тях светлините гаснеха и в тъмнината останаха да греят само трите луни — бялата, прасковената и бледорозовата. Небивала земя заплува към детските сънища — към вярата, която я правеше вечна, към обещанието, което не ѝ позволяваше да порасне.

ЗАЩО РОДИТЕЛИТЕ МРАЗЯТ ДЕЦАТА СИ

На другия ден доведоха Джек и Маги в каютата на един подмладен капитан Хук. Нямахме и следа от обзелото го предишната вечер униние, нямахме и следа от отчаяние и печал. Съсхреното му лице бе разтегнато в усмивка — широка и подкупваща като на крокодил (макар че, страхувам се, нито Хук, нито някой крокодил с чувство за собствено достойнство биха оценили сравнението). Той беше в пълния си блясък — с лъснати ботуши, изчеткана куртка, нахъдрена перука, внимателно сложена тривърха шапка. На шията и ръкавите си носеше нови дантели и куката проблясваше зловещо. И стаята бе възвърнала предишната си елегантност — мебелите подредени, остатъците от вечерята изнесени, строшената маса и продупченият макет на „Веселият Роджър“ поправени, изкривените картини на мястото си.

Хук беше доволен. На Смей му трябваша няколко часа, за да постигне всичко това, но си струваше.

За този ден капитанът бе впрегнал цялото си лукавство. В плана му имаше неизбежност, която му даваше непоколебима увереност. Стоеше и чакаше на вратата с ръце, скръстени на гърба, и с благодушно изражение на лицето. Децата на Пан настроени срещу него — прекрасно! Децата на Пан влюбени в капитан Хук — очарователно! И най-вече — коварно!

Усмивката на Хук стана още по-широка, когато Смей доведе децата. Костеливите му бузи поруменяха от нетърпение.

— Добро утро, деца! — поздрави ги той възторжено и се опита да не размахва прекалено много куката. — Седнете ето там!

Смей побутна децата към другия край на стаята, към определените за тях чинове срещу ореховото писалище с позлатени ръбове. Хук не можеше да не забележи нескрития им интерес към картата на Небивала земя. После седнаха. Брадичката на Маги едва се показваше над чина, Джек вече се въртеше. И двамата май никак не бяха във възторг от ситуацията.

Хук пристъпи към черната дъска, изровена от складовете му. Тя имаше две страни и се въртеше на крачетата си. Страната откъм децата беше празна.

— Знаете ли защо сте тук, деца? — попита грижовно той.

Те поклатиха глави.

— За да ходите на училище.

— Какво училище? — подозрително се поинтересува Маги.

Хук се изпъчи.

— Училището на живота, миличка — отвърна величествено. После предупредително вдигна кука. — Отсега нататък, ако искате да кажете нещо, ще вдигате ръка.

— Ти не си учител! — заяви предизвикателно Маги.

Смий удари по ръба на чина с една линия и Маги подскочи. Хук се усмихна добродушно.

— Тишина сега! Нали не искате да ви наказвам с оставане след часовете? Това може да е много неприятно.

Той се протегна назад към черната дъска, завъртя я рязко и я спря, щом се показва обратната ѝ страна. Там пишеше: ЗАЩО РОДИТЕЛИТЕ МРАЗЯТ ДЕЦАТА СИ?

Хук пак се обърна към тях.

— Сега внимавайте, ученици. Днешният урок е дълъг. Темата му е „Защо родителите мразят децата си?“.

Щом пак погледна към дъската, Маги се наведе към Джек и прошепна:

— Родителите не мразят децата си!

С ъгълчето на окото си Хук наблюдаваше момчето. Джек не изглеждаше толкова сигурен, колкото сестра му. Той ѝ пошушна нещо. Хук не чу какво, но не му беше и нужно — разбра по реакцията на Маги.

— Не е вярно! — настоя тя сърдито. Като, че ли се помъчи да намери доказателство, после възкликна: — Мама не ни ли чете приказка всяка вечер?

Хук бавно се обърна, все още усмихнат, и посочи Маги.

— Ти, сладката малка палавница на първия чин. Защо не споделиш мислите си с целия клас?

Направи широк кръг, сякаш имаше и други освен тях двамата, които искаха да чуят какво казва Маги. Момиченцето пребледня, но

решително вирна брадичка.

— Казах, че мама всяка вечер ни чете приказки, защото много ни обича! — високо заяви тя.

Хук се престори на изненадан.

— Обича ви? — Повтори думите, сякаш се съмняваше във валидността им. Погледна боцмана си многозначително. — Това е о-думата, нали, Смий?

Смий с укор поклати глава. Хук пристъпи напред и застана пред децата, после бавно, преднамерено прокара куката си през средата на чина.

— Да ви обича? Не, не мисля така. Тя ви чете, за да ви замайва, за да ви накара да заспите, за да може да остане за три нещастни минути сама — без вас и вашите глупави, неумолими, непрестанни, неизчерпаеми, непрекъснати досадни искания! — Хук наклони глава на една страна и започна да ги имитира: — „Той ми взе играчката! Тя ми скри мечето! Дай си ми бонбона! Пишка ми се! Не искам да си лягам!“ Искам, искам, искам! Аз, аз, аз! Моето, моето, моето! Сега, сега, сега! — Той понижи глас. — Мама и татко трябва да ви слушат по цял ден и затова ви мразят! Разказват ви приказки, ЗА ДА ВИ НАКАРАТ ДА МЛЪКНЕТЕ!

Устните на Маги трепереха.

— Не е вярно! — После продължи по-тихо. — Ти си лъжец!

Хук веднага се дръпна и притисна сърцето си с ръката и куката.

— Аз? Да лъжа? Никога! — Усмивката му беше весела и жестока. — Истината е много по-забавна, миличка. — След това си придаде трагично примирен вид. — Преди да се родите вие, те стояха будни цяла нощ само за да видят изгрева. После спяха до обяд. Вършеха най-различни глупави неща без особена причина. Смееха се много силно. Играеха най-различни игри и пееха всякакви песни. Сега не правят нито едно от тези неща, нали? — Той замълча. — Преди да се родите... — въздъхна Хук с копнеж, — те бяха много по-щастливи. — Хвърли бърз поглед към Смий. — Прав ли съм?

— Щастливи, като делфини в дълбокото синьо море, капитане — съгласи се Смий.

Двете деца потръпнаха, защото имаше възможност това да е вярно. Хук бе изключително доволен.

— Не виждате ли какво сте им причинили? — попита той и ги погледна умолително. — Стоварили сте им отговорности! Накарали сте мама и татко да пораснат! Как биха могли да ви обичат след това?

Стресна ги чукане на вратата. Хук измърмори нещо под носа си и пиратът Тикълс подаде глава.

— Капитане? — колебливо рече той.

— Да, какво има, Тикълс?

Смий се втурна и бързо му пошушна нещо на ухото.

— Много добре! — изръмжа Хук. — Какво има, Тикълс?

Пиратът се сви.

— Капитане, време е да дадете заповед на наказателния взвод!

Хук го отпрати с небрежен жест. Направи няколко широки крачки до вратата, отвори я широко и изрева: „ОГЪН!“

Някъде навън изгърмяха кремъклийки и после пак настъпи тишина. Маги седеше със затворени очи.

Тикълс се опита да се измъкне незабелязано, но се сблъска с Хук, Те се гледаха, опрели корем в корем.

Хук подуши. Носът му недоволено се сбръчка.

— Довечера за теб ще има баня, Тикълс — изсъска той и изрита пирата навън.

Затвори вратата, без да погледне през нея, и отново се върна пред черната дъска.

— Дойде време за страшното изпитване — обяви той.

Пак завъртя дъската и когато тя спря, написа думите: ОБИЧАМ ТЕ. Обърна се към децата и изчака Смий да раздаде празните листове. Доволно си помисли, че всичко върви много добре.

— Готови ли сме вече? — попита. — Добре. Какво искат да кажат родителите ви в действителност, когато ви казват: „Обичам те“?

Маги развълнувано вдигна ръка, забравила за миг решението си, че всичко това не ѝ харесва и че няма да участва в играта.

— Аз знам! Аз знам! — Пое дълбоко дъх. — Искат да кажат, че през цялото време ги правим наистина, наистина, наистина щастливи!

Хук поклати глава.

— Наистина, наистина, наистина не е вярно! Съжалявам, скъсвам те на изпита. — Обърна се към Смий. — Пиши ѝ двойка.

Смий натопи едно паче перо в червено мастило и написа голяма двойка на листа на Маги.

— Подай ми досието на Пан, Смий — нареди Хук, без да обръща внимание на покрусата ѝ.

Лицето на Маги се сви.

— Той ми писа двойка. Никога не съм имала двойка по нищо!

— Престани да се оплакваш — измърмори Джек.

Хук прелистваше дебелата папка, която Смий му бе донесъл, и клатеше глава.

— Какво има тук? Безброй неизпълнени обещания. Какъв баща е той, Джек? — Видя как Джек вдигна очи. — Баща ти отиде да гледа училищното представление на тази лигла Маги, нали? Но дойде ли на твоя бейзболен мач? Не, разбира се, че не. Пропусна най-важното събитие в младия ти живот, нали?

Маги скочи на крака и изпищя:

— Това не е истинско училище! Ти не си истински учител! Не можеш да ми пишеш двойки! Пусни ни да си ходим вкъщи!

Тя изскочи иззад чина, нахвърли се върху Хук и задърпа куртката му.

— Маги, престани! — извика Джек ужасен. — Пусни го! Пак ще те затвори! Какво правиш?

— Смий! — изкрещя Хук, като неуспешно се опитваше да отблъсне Маги. — Махни тази малка... — Не намери точната дума. — Изведи я навън за междучасие, Смий. Дай ѝ въжета или рибарски куки да си играе. Къш, къш.

Смий издърпа ритащата и пищяща Маги.

— Не трябва да натъжаваш капитана — посъветва я той.

— На него много му хареса училищната пиеса! — продължаваше да крещи Маги и удряше с юмруци Смий, който я теглеше към вратата на каютата. — Аз бях страхотна! Не го слушай, Джек! Той мрази мама и татко! Искане да ни накара и нас да ги мразим! Искане да ни накара да ги забравим! Винаги трябва да помниш, Джек, защото Небивала земя те кара да забравяш! Недей да забравяш! Недей...

После вратата се хлопна и настъпи пълна тишина.

Хук и Джек се гледаха безмълвно. Хук се усмихна. Време беше да подсили чара си сега, когато момичето вече го нямаше. Такова вредно влияние, пък и тя нямаше да бъде толкова полезна, колкото момчето. В очите на момчето Хук виждаше познат поглед.

Наведе се към него.

— Е, Джек?

Джек се размърда на мястото си.

— Откъде знаеш за мача? — промърмори той.

Хук тайнствено се усмихна.

— Имам много хубав далекоглед.

Застана до Джек, така че сега и двамата бяха обърнати с лице към черната дъска и към надписа „ЗАЩО РОДИТЕЛИТЕ МРАЗЯТ ДЕЦАТА СИ?“.

— Той от години пропуска всеки важен миг в живота ти, нали, Джек? — тихо и ласкаво каза Хук. — Има извинение за всичко, но фактът си остава — вечно го няма. Сестра ти е твърде малка, за да разбере истината, но ти си голям. Ако действително те обичаше, нямаше ли да бъде до теб, когато това е от значение?

В стаята бе толкова тихо, че Хук чуваше дишането на момчето. Беше навело глава, лицето му на елф не се виждаше под дългата кестенява коса.

Хук сложи ръка на рамото му.

— Казват ни, че ни обичат, Джек, но доказват ли ни го на дело? Показват ли ни, че ни обичат? С нас ли са, когато имаме нужда от тях? — Той замълча и въздъхна. — Като помислиш, всичко ти става съвсем ясно.

Видя едва забележимо кимване.

— Джек, Джек. — Хук веднага се възползва от напредъка. — Мисля, че между нас има много общи неща. — Момчето изненадано вдигна глава. — Чакай малко, не съди прибързано. Изслушай ме. Изглежда, имаш кураж. Кажи ми... вярно ли е това, което виждам в очите ти?

Той накара Джек да стане и го заведе при един голям, обкован с желязо сандък в другия край на стаята. Заразглежда момчето, после отстъпи назад, наклони глава на една страна и попита:

— Искало ли ти се е някога да станеш пират, приятел?

Очите на Джек бяха широко отворени, но вече не само от учудване. В тях се четеше копнеж, потребност да бъде приеман, да бъде свой.

— Не — прошепна. — Само бейзболист.

— А, бейзбол! — пошушна Хук.

Театрално се приведе и отвори капака на сандъка. Вътре имаше хиляди бейзболни картички.

Джек ахна.

— Никога не съм виждал толкова много картички! — прошепна той.

Хук се приближи до него.

— Защо не си вземеш няколко? Изчака момчето да напълни и двете си шепи. — Виждаш ли, Джек, в моя отбор можеш да бъдеш какъвто си искаш. Всичко зависи от тебе.

Прегърна го с една ръка и го притисна силно, по пиратски.

МИСЛИ СИ ЩАСТЛИВИ МИСЛИ

Същата тази сутрин Питър Банинг отново се запознаваше с тялото си. Преживяването не беше приятно. На твърде много места плътта беше увиснала, омекнала, тресяща се, или пък изскачаше съвсем не където и както трябва. Много негови части просто не функционираха. От безброй месеци си бе повтарял, че трябва да влезе във форма, че ще започне да спортува. А сега най-сетне бе настъпил мигът на истината.

Всичко беше работа на Менче.

— Ако искаш да спасиш децата си — бе заявила тя, когато при изгрев-слънце го издърпа от клона пред очите на Джобчо, Ключалко, Дребосъка, Сънливко, Асото, Не Питай и Бъчонко, — трябва да си готов за Хук. Не можеш да се изправиш срещу него в този вид. Трябва да върнем стария Пан.

Старият Пан. Като че ли изобщо имаше такова нещо. Като че ли той беше това нещо. Но тя продължаваше да настоява и групичката изгубени момчета, на които им се искаше да вярват, че е възможно, ѝ пригласяха — всички те го гледаха така, както биха разглеждали някое странно животно в зоологическата градина.

Така че той започна тренировките — дебелият стар Питър Банинг, адвокат и някогашен делови човек, отклонил се от действителния свят и попаднал в това царство на въображението, поел на експедиция от вида „ах, как ми се иска“, в която щеше да открие извора на собствената си младост — според твърдото убеждение на една фея и на банда момченца.

Вече беше към обяд и той тренираше от три часа. „Господ да има милост над мене!“

Още веднъж затича по пътеката към пролетта, доволен, че зимата е минала, с нетърпение очакващ лятото. Дишаше на пресекулки, краката му пареха, мускулите го боляха, цялото му тяло пуфтеше и се тресеше и изобщо отказваше да реагира по положителен начин на мъчението, на което го подлагаше. Свитата му от изгубени момчета

кръжеше около него. Те скачаха насам-натам, насърчаваха го, пееха, танцуваха и възторжено викаха, като изминаваха тройно по-голямо разстояние и притежаваха поне два пъти повече енергия от него.

„О, да можех да съм пак на дванадесет години — само за тази сутрин!“

Той се носеше като слон сред дивите цветя. Мирисът им бе остър и сладък в утринния въздух. Надолу по склона, под клоните на нивга-дървото, към лагуната, пролетта царуваше с цялото си великолепие. Беше обиколил сто пъти нивга-дървото — от всяка страна по един сезон. Истински сезони, не измислени. Лято, есен, зима, пролет. Първо не можеше да повярва — годишните времена на цялата година, струпани около едно-единствено дърво, независимо колко голямо е то. Беше невъзможно от екологическа гледна точка и немислимо от гледна точка на разума. И въпреки всичко те бяха налице. След като десетина пъти обиколи дървото и премина през всеки сезон, нямаше как да не повярва — десет пъти потъна в зимните снегове, препъна се в пролетните цветя, скача по летните треви и спринтира (е, почти) сред есенните цветове. Но накрая повярва, че това наистина се случва — в края на краищата не беше по-откачено от другите неща, с които се бе сблъскал, и сега едва ли беше моментът да бъде придиричлив.

От челото му капеше пот и се стичаше по лицето му. Той облиза устни. Температурата се покачваше, докато излизаше от пролетта, минаваше край лагуната и навлизаше в лятото.

Би дал всичко за една студена бира!

— Трябва да тренираш! В дъжда! Трябва да тичаш! На слънцето! В снега! При десет градуса под нулата!

— Влез във форма! Отслабни! Трябва да спечелиш!

— Нагоре! Надолу! По-бързо!

Групичката негови поддръжници крещяха лозунги от всички страни, бутяха го отзад, дърпаха го отпред, водеха го от сезон в сезон, от болка към болка. Останалите изгубени момчета начело с Руфио стояха по няколко около нивга-дървото и го наблюдаваха. Най-вече се смееха — истерично се търкаляха по земята и подхвърляха много нелюбезни (верни обаче) забележки по адрес на тялото му всеки път, когато минеше покрай тях.

— Хей, хитрецо, да не гониш автобуса? — викаше Руфио и отвсякъде избухваше кикот.

— В тази торба трябва да сте поне двама! — изреваваше друг.

Питър продължаваше и се опитваше да не им обръща внимание, доколкото е възможно. Знаеше, че е смешен, и продължаваше само защото не знаеше какво друго да направи. Ако съществуваше и най-малък шанс Менче да е права, че това е начинът да освободи Джек и Маги от капитан Хук...

Той за миг затвори очи, за да прогони чувството, после се запрепъва към есента и хлъзгавия килим от листа, където винаги падаше поне веднъж, после към зимата с нейните любопитни пингвини и после пак пролетта, пак и пак, и пак.

Когато най-сетне му позволиха да спре да тича, беше някъде по средата между пролетта, лятото и пълното изтощение. Менче не разрешаваше почивка и бодро го поведе към самоделните спортни съоръжения, които изгубените момчета бяха построили. Старите дрехи на Питър бяха вече дрипи — и официалната му риза, и останките от смокинга. Жилетката съвсем я нямаше. Обувките му бяха ожулени и прашни.

Менче посочи първия уред — дъска, завързана с въже, на която в една кошница седяха изгубени момчета. Отначало започна с Дребосъка и Ключалко като най-леки, после ги заместиха по-тежки. Когато килограмите не стигаха, добавяха камъни. Питър успяваше да дръпне дъската надолу просто поради наднорменото си тегло, а не поради силата на мускулите си. След десетина опита го освободиха.

Преместиха го на упражнение за краката — въже, завързано за една дъска и за глезените му, бе опънато над лицето му до кичур отровен бръшлян, по думите на изгубените момчета. Ако свалеше краката си, щеше да се случи очевидното. Питър ръмжеше и се напрягаше, мускулите на стомаха му се превърнаха във вода, а лицето му потъна в пот. Накрая отровният бръшлян щеше да падне на лицето му, ако Бъчонко не бе хванал въжето миг преди той да рухне.

Питър се претърколи задъхан. Унило погледна нагоре към свитата си.

— Знам, че съвсем не съм във форма. Знам, че съм стар и дебел. Знам, че наближавам четиридесетте. Приемам всичко това. Приемам, че съм смъртен. Но как цялата тази работа ще ми помогне да си върна децата?

Джобчо се наведе, сякаш изследваше някакъв екземпляр под микроскоп, широката му шапка бе килната над едното око.

— Единственият начин да си дете е да изглеждаш като дете — отговори той тържествено.

После пак изправиха Питър на крака, заведоха го при един огромен дънер и го проснаха върху него, без да се церемонят. Свалиха по-голямата част от малкото му останали дрехи. Заобиколен от изгубени момчета, той отново си спомни „Повелителят на мухите“, но се оказа, че те са намислили нещо много по-лошо. Скупчиха се около него и го заудряха с юмруци и длани в някакъв хаотичен масаж, натискаха и мачкаха отпуснатата му плът и омекналите му мускули, съживявайки цялата болка, която бе трупал и се бе мъчил да забрави през всичките тези часове. Свършиха с едната страна, обърнаха го на другата и продължиха, като пееха и си подвикваха. Питър беше сигурен, че ще умре. Дори тайничко му се прииска.

„Изобщо няма да подейства — помисли си мрачно. — Невъзможно е!“

Руфио се приближи и злобно оципа корема му.

— Фалшивият Пан май не се е лишавал от храна напоследък, а? — подигра се той.

Масажът свърши, изгубените момчета го вдигнаха така, както някой би вдигнал юфка, и огледаха произведението си.

— Има напредък — рече Бъчонко, сложил ръце на кръста си. Широка усмивка изгря на грубичкото му топчесто лице.

— Все още не изглежда както трябва — намръщи се Не Питай.

Джобчо, Ключалко, Асото и Сънливко дойдоха по-близо. После Дребоська се промъкна, протегна ръка и оскуба кичур косми от гърдите на Питър. Изгубените момчета се спогледаха. В очите им блесна веселие. Сънливко се зачеса като горила и всички се разсмяха.

След миг Не Питай донесе купа със сапунена пяна. След него вървеше Асото с килнат цилиндър и с много голям, много остър нож в ръка. Питър се ококори. Той заотстъпва от дънера и се опита да побегне, но момчетата го хванаха и го притиснаха към земята. След като ръцете и краката му бяха здраво завързани, Питър реши, че всяко по-нататъшно въртене ще има обратен ефект, и затова лежеше съвсем кротко, докато Асото внимателно обръсна всички косми по тялото му

— на гърдите и на гърба, по двата крака и двете ръце. Косъмче не остана.

Само по гащета, Питър стоеше и се взираше изумен в розовото си гладко тяло. Реши, че космите са скривали доста плът. Сега изглеждаше още по-дебел.

Изгубените момчета го оглеждаха критично, някои одобрително кимаха. Руфио пак се появи. Наблюдаваше, без да коментира. Менче прелиташе насам-натам, за да го оцени от различни ъгли.

Изведнъж Джобчо зашепна нещо на другите изгубени момчета. Питър знаеше от опит какво означава това и потърси пролука в редиците им. Но те пак се нахвърлиха върху него и го надвиха. Боядисаха, го като за боен поход — на ивици, завъртулки и странни знаци в най-крещящите цветове, за да заприлича на тях колкото е възможно повече, да прикрият последните следи от това кой и какъв е бил, преди да дойде при тях, и за да се опитат да намерят Пан, скрит някъде в него.

Когато свършиха, пак отстъпиха назад. За миг всички мълчаха. После Джобчо каза тихо:

— Трябва да видим дали още можеш да летиш, Питър.

Отново запяха и затанцуваха. Тържествено го преведоха през поляната и после по-нататък, през пролетта и зимата, до една скала. Почти на ръба и имаше огромна прашка, направена от дърво и въжета, с кожена торба, в която незабавно го сложиха.

— Чакайте, не, няма да стане! — запротестира Питър, ококорен от страх.

Джобчо и Асото отидоха до ръба на скалата и надникнаха надолу. Там, край гигантска кална локва, стоеше едно изгубено момче и държеше изрязан силует на Питър. Асото внимателно напъха русата си коса под цилиндъра, вдигна далекогледа си и изкрещя някакво число на Джобчо, който го отбеляза на малка черна дъска. Последва припряно обсъждане и се стигна до някакво споразумение. Асото вдигна ръка и даде сигнал.

Питър чу, че се завърта ръчка, и усети торбата да се изтегля назад в тежкия чатал на прашката. Ремъкът на катапулта бавно се опъваше. Ръчката продължаваше да се върти. „Скръц, скръц, скръц.“

Питър бе онемял. Едва дишаше. Бе парализиран от страх. Наистина ли щяха да направят това? Не можеше да повярва! Та това бе

нелепо! Бе невероятно опасно!

До него се появи Менче, разхождаше се в ритъма на скърцането на ръчката и го оглеждаше критично.

— Имаш нужда само от една щастлива мисъл, Питър.

Само една, и тя ще те научи да летиш.

Питър преглътна.

— Извади ме оттук, Менче.

— Една щастлива мисъл — настояваше тя!

— Ако се измъкна от тази прашка, ще бъда много щастлив! Ще бъда направо блажен!

Долу, където бяха измерили изрязания силует, група изгубени момчета слагаха огромна мрежа. „Представят си, че са в цирка“ помисли си Питър ужасен.

— Мисли, Питър — подканяше го Менче и все още го следваше назад в торбата. — Опитай се.

Питър се замисли, вече отчаян.

— Чакай! Сетих се за една!

Менче подскочи развълнувано.

— Знаех си, че можеш да го направиш! Каква е?

— Миналия февруари акциите скочиха с двеста пункта.

Менче го зяпна.

— Какви акции? За какво говориш?

Главата на Питър трескаво подскачаше.

— Не, ти си права — не ми достигаха инвестиции. Чакай да помисля. Сетих се! Тази ще полети! — Сам се стресна от думите си. — Специалните придобивки!

Менче отметна глава назад.

— Може би това са прекрасни, сладки кръгли пасти с шоколадова глазура?

Питър беззвучно се засмя.

— Говоря за телефона с пет линии в суперлимузината, за запазените билети за всеки мач, за всяка театрална постановка, за реактивните самолети на корпорацията с автоматично получавано разрешение за излитане и за кацане...

Менче вдигна ръце, за да го накара да млъкне.

— Това не е правилната посока, Питър. Слушай, това може да помогне. Аз ще изброявам разни неща, може да ти хрумне нещо.

Затваряй си очите и си ги представяй.

Питър с радост затвори очи.

— Добре, готов съм. Побързай!

Менче прелетя по-наблизо.

— Кученца.

Питър се намръщи.

— Опитват се да се самоубиват под краката ти.

— Захарен памук.

— Отвратителна розова лепкавост, която ти омазва целите ръце и причинява кариес.

— Сняг.

— Ужасно — става на киша и разваля гланца на колата ти. —
Гласът на Питър премина в хленч. — Не съм щастлив!

Менче започна да се ядосва.

— Щастлив ли си през пролетта?

Питър сви устни.

— Данъци.

— Лятото?

— Комари.

— Какво ще кажеш за плуването?

— Хлор.

— Криеницата?

Питър се поколеба.

— Какво е това?

— Коледа?

— Подаръци, сметки, кредитни карти. Не съм щастлив!

— Препускане нагоре-надолу?

— Житейски факт. Случва се през цялото време, ако играеш на борсата. Просто трябва да свикнеш.

— Сладолед? — Менче вече се отчайваше.

— Топи се на дивана вместо в ръцете ти.

Менче избухна.

Питър, нищо не те прави щастлив!

Лицето на Питър бе съсредоточено.

— Не, това просто не е вярно. Чакай да си помисля, сега ще се сетя. Една минутка. Колко време ми остава?

— Времето ти свърши — пошепна Руфио в ухото му.

Питър отвори очи. Руфио се извисяваше над него — разкрячен, скръстил ръце, покатерил се върху чатала на прашката. Почти като чрез вълшебство се появи мечът на Пан и срязва опънатото въже. Прашката катапултира Питър към небето. Той отчаяно се опитваше да полети, диво размахваше ръце и крака, виеше в отчаяние и ужас. Долу изгубените момчета викаха и скачаха, някои държаха плакати с написани думи като КОНЧЕТА, БОНБОНИ, БРЪМБАРИ и МОНЕТИ. Но те не значеха нищо за Питър. Той като че ли се задържа дълго в небето. Очите на момчетата с надежда следяха напредването му. И Менче гледаше заедно с тях, надничаше между пръстите, с които бе закрила лицето си. Сърцето и лудо биеше, а крилцата й потрепваха.

„Само една щастлива мисъл!“

Но нямаше да стане този ден. Питър полетя надолу, уплашен рухна върху предпазната мрежа. Дробовете му изпуснаха въздуха със свистене, тялото му подскачаше като носен от вятъра балон. Менче долетя до него, следвана от малобройната групичка изгубени момчета, които все още бяха в неговия лагер.

Останалите колебливо се обърнаха към Руфио.

Руфио вдигна меча си.

— Аз съм по-мъж от Пан — и два пъти по-момче! Да видим сега кой е с мен?

Те се спуснаха към него с викове:

— Руфио, Руфио, Руфио!

Той размаха високо меча в знак на победа и ги отведе от скалата. След няколко секунди вече ги нямаше — връщаха се при нивга-дървото.

Питър седеше зашеметен. Менче и седемте изгубени момчета го гледаха тъжно:

— Имаше една сделка с „Проктър енд Гембъл“ — несигурно каза той. — Тя ме направи щастлив.

Това като че ли не направи особено впечатление на никого.

БАНГЕРАНГ, ПИТЪР

Тази вечер Питър дойде последен на вечеря — изморен беше до смърт, едва си държеше главата изправена. Болеше го всичко — от главата до петите. Натъртен насинен, превързан, беше направо готов за медицинско освидетелстване. Менче и групичката негови поддръжници не го бяха оставили да почива през целия ден — упражнение след упражнение, по сто пъти.

С изключение на опита с прашката — не си направиха труда да го повторят.

Не че имаше някакво значение. Не че имаше значение какво изобщо правят. Защото нищо нямаше да подейства — Питър бе сигурен в това. Можеха да го карат да тича, да го бъркат, да го мятат насам-натам до полуда — нищо нямаше да се промени. Той все още си беше дебелият стар Питър Банинг, а не — трудно му бе дори да произнася името му — този, в когото искаха да го превърнат. Още по-лошо, всичко това изобщо не го приближаваше към спасяването на Джек и Маги.

Така че, докато се мъknеше от пистата за бягане и спортните уреди към дългата маса, сложена под клоните на нивга-дървото — в сенките на лятото и съвсем близо до пролетта, — той отново се оказва изправен пред факта, че пак ще разочарова децата си. Да не отидеш на бейзболен мач или на продукция по пиано е едно нещо. Да не успееш да спасиш Джек и Маги от Хук е съвсем друго нещо. Това щеше да бъде кулминацията на дългата поредица от разочарования — само че този път вероятно фатална.

Той изтри бликналите в очите му сълзи, защото не искаше никой да ги види, после се приближи и седна. Въпреки отчаянието си бе гладен. Не, по-скоро умираше от глад. Не бе хапнал нищо цял ден, гонен от Менче и изгубените момчета, които се опитваха да намерят момчето в него. А него отдавна го нямаше, разбира се. Беше мъртво и погребано. Той отблъсна тази мисъл. Във всеки случай трябваше да се

храни. Колкото и малки да бяха шансовете му да помогне на децата си, дори и те щяха да се изпарят, ако не ядеше.

Масата беше заета от край до край. Руфио и неговата глутница се бяха настанили на по-голямата част от нея. Групичката на Питър бе събрана в една къса редичка от другата страна. Пазеха му място и той признателно го зае. Джобчо и Асото го притиснаха като в сандвич. За Менче имаше специално столче в центъра на масата.

Руфио седеше точно срещу него. Когато Питър се появи, той се усмихна презрително и в очите му пламна пакостливо огънче. Питър не му обърна внимание.

„Трябва да ям. Трябва да събирам сили.“

Той дълбоко пое дъх.

„Не мога да спра да се опитвам.“

Няколко изгубени момчета донесоха от фурните нажежени глинени съдове. Питър вдиша миризмите и въздъхна. Каквото и да беше, ухаеше чудесно!

Асото му подаде една чиния. Той я сложи пред себе си и се опита да види през вдигащата се пара какво има в нея.

Чинията беше празна.

Питър се сепна, после вдигна глава и огледа масата. Всички ядяха лакомо — слагаха храна в устата си и доволно дъвчеха. Само дето нямаше нищо за дъвчене. Всички чинии бяха празни.

— Ммм! Любимата ми небивала храна — заяви Джобчо до него с пълна с нищо уста. — Сладки картофи, ябълки, бананова каша, а за пиене сироп. След това небивало пиле и... Хей, Менче! Пусни!

Менче дърпаше единия край на нищо, а Джобчо теглеше другия. Питър примигна. Отсреща Руфио ги наблюдаваше напрегнато.

— Изпий си сиропа, Питър — покани го Асото и от една кана не наля нищо в празната маша на Питър. Не Питай и Бъчонко се чукнаха и пиха въздух.

Питър седя неподвижно още миг, после вдигна ръце.

— Не разбирам! — възкликна той. — Къде е храната?

Менче вдигна очи.

— Ако не можеш да си представиш, че си Питър Пан, никога няма да бъдеш Питър Пан.

— Какво общо има това с... яденето?

Тя го изглежда строго.

— Ако не ядеш, няма да пораснеш.

Питър започваше да вдига пара като чиниите.

— Какво да ям? Няма нищо за ядене!

— Именно това е въпросът — обясни Менче. — Питър, ти и да се преструваш ли си забравил? Ние така ядем.

Руфио се изкикоти.

— Той не може! Той не разбира! — После му се присмя. — Изяж си сърцето, смачкана, сбръчкана торба сланина такава!

Метна, празната си чиния през масата и удари Питър в гърдите. Питър отскочи, ударът бе силен и болезнен. Беше зашеметен.

— Господи, колко невъзпитано дете си — издума той.

От всички страни изгубените момчета заповтаряха думите му — „невъзпитано дете“, смееха се и се подиграваха на Питър.

Руфио се изпъчи.

— Червей, ядящ голи охлюви — предизвика го той.

Менче скочи с ръце на кръста, очите и светнаха като изгрев-слънце.

— Хайде, Питър! Можеш да се справиш много по-добре!

Руфио се изсмя.

— Да, хайде... Я да видим как ще хвърлиш топката. Хайде, празноглавецо! Спукан, увиснал, стар продънен балон!

— Бангеранг, Руфио! Бангеранг! — закрещяха изгубените момчета, дори и тези от групата на Питър.

На Питър му дойде до гуша. Той размаха пръст срещу Руфио.

— Ти си много жалък пример за тези деца.

Изгубените момчета подсвирнаха и започнаха да описват с ръце самолетна катастрофа.

— Добре! — отсече Питър, който не искаше да отстъпва. — Ти... ти си третокласна личност.

— Бозайник с хемороиди! — подигра му се Руфио. Изглеждаше наперен и самоуверен, както си седеше на мястото със смях в очите.

— Четвъртокласна личност! — нападна Питър.

Пак се чуха подсвирквания и самолетни катастрофи. Цялата маса започна да му се присмива.

Руфио се наведе напред.

— Пъпчив, пърдящ, подсмърчащ лигльо!

— Бангеранг, Руфио! — закрещяха изгубените момчета ликуващи.

— Ти си дете със скатологични фиксации, ненавлязло в пубертета и страдащо от психоза! — извика Питър.

Отвсякъде го освиркаха, а някои изразяваха презрението си съвсем неучтиво. Още подсвирквания. Още самолетни катастрофи. Питър усещаше, че губи и това състезание.

— Фабрика за мухъл! — предизвика го Руфио.

— Бангеранг, Руфио! Бангеранг!

— Лепкав чувал с черва от плъх и повръщано от котка!

Одобрителните възгласи бяха оглушителни. Изгубените момчета скачаха по столовете си и ръкопляскаха.

— Сиренява, люспеста, пъпчива марля!

От публиката престорено стенеха и даваха признаци на гадене. Изгубените момчета се превърнаха в ценители на отвратителното, радваха се на всеки противен образ, описван от Руфио. Той пък просто сияеше.

— Мухлясал сандвич, покрит с личинки и какво ли не, и с накацали мухи на всичкото отгоре!

Питър стана и се подпря с ръце на масата. Лицето му пламтеше, беше загубил всякакво самообладание. Всички се сепнаха и му направиха място. Даже Руфио колебливо се дръпна назад.

Питър стисна зъби.

— Арбитър! — изрева той.

Момчетата зяпнаха й бързо се спогледаха.

— Какво е това? — попита накрая Руфио.

Питър видя възможността и нямаше намерение да я подминава. Усмихна се и не благоволи да отговори.

— Зъболекар! — изсъска той.

Изгубените момчета знаеха какво е това и се свиха, сякаш ги бе ударил. Руфио трепна, после пак се изпъчи.

— Косми в носа, гъмжащи от въшки и кърлежи! — направи той още един опит.

— Заместник на учителя по химия! — върна си Питър.

— Червей, хранец се с голи охлюви!

Дребосъка скочи.

— Повтори! Повтори! Руфио повтори. Губи точки!

Всички изгубени момчета закрещяха едновременно.

— Хайде, Руфио! — викаха привържениците му. — Нанеси удар! Не му се давай!

Руфио направи последен опит.

— Жабешка мутра! По лицето ти камилски лайна...

— Частен учител по френски! — сряза го Питър. — Заместник-директор на училище! Началник на затвор! Счетоводител! Цирков импресарио! Полицейски...

— Лъжливо, ревящо, шпиониращо, любопитно супер-прасе! — изпищя Руфио.

Питър се изсмя.

— Лесно ти е да го кажеш, тъпа, проста, дебелашка торба със сдъвкана храна!

Това вече изправи изгубените момчета на крака.

— Бангеранг, Питър! — викаха те. — Питър е Бангеранг!

Сега беше ред на Руфио да е зашеметен. Самодоволството се беше изтрило от лицето му, заместено от истинско смайване, а и от болка.

— Ти... мъж такъв! — заскимтя той. — Глупав, глупав мъж!

Питър знаеше, че го държи в ръцете си. Пое дълбоко дъх.

— Некадърен адвокат либерал без капка ум в главата си, със златна кредитна карта и колан от кожа на алигатор, който си яде ноктите... като еуглена, която умира от завист към Пан!

Настъпи пълна тишина. Питър не сваляше очи от Руфио.

— Какво е еу-гле-на? — тихо попита Дребосъка.

— Безмозъчен едноклетъчен организъм — тържествуващо отвърна Питър.

Изгубените момчета нададоха възторжени викове. Заудряха чаши по масата, затропаха с крака и окончателно откачиха.

— Банинг! Банинг! Банинг! Бангеранг Банинг! — ревяха всички, включително поддръжниците на Руфио.

Питър се ухили, поддал се на възбудата на момента. Без да се замисля, загреба от чинията си шепа нищо.

— За капак, Руфио — изсъска той, за да привлече сведения поглед на противника си, — ми хрумна още нещо. Я ходи да посмучеш носа на някое мъртво куче!

И хвърли шепата нищо в лицето му. Изгубените момчета пак нададоха одобрителни крясъци. Нищото удари целта си и изведнъж по смуглото лице на Руфио се застичаха зелени и оранжеви зеленчуци. Питър го зяпна за миг, после погледна празната си ръка. „Я виж ти!“ Усмивката му моментално се върна — беше развеселен и учуден, защото видя нещо, което бе смятал за невъзможно.

Срещу него Руфио също бръкна в една чиния, взе шепа нищо и го хвърли в лицето на Питър. Потече гъст мазен сос заедно с вдигаща пара гарнитура и сладки картофи. Питър близна от соса и се усмихна още по-широко. Беше истинско! И много вкусно!

Огледа се наоколо и видя, че цялата маса е отрупана с храна, че всички чинии са препълнени. Смаян, доволен, обзет от някакво невъобразимо чувство на радост, Питър се настани удобно и започна лакомо да яде.

Кръглото лице на Дребоська сияеше и той запляска с ръце.

— Ти го правиш! Ти го правиш!

Питър вдигна очи искрено озадачен.

— Какво правя?

— Забавляваш се с нас, Питър — тихо отвърна Джобчо.

Всички изгубени момчета се струпаха около него ликуващи — Асото, Сънливко, Не Питай, Бъчонко, Ключалко, Дребоська и Джобчо най-отпред, с приветствено вдигнати ръце. Нададоха викове „Пан Мъжа“. Питър продължи да се храни. Никога не бе ял по-вкусна манджа. Едно момче отсреща му се усмихна и му показва хапчица. Питър се ухили и му показва друга хапка.

Менче прелиташе от масата до клоните на нивга-дървото и обратно, като писукаше на всеки, който немаше нищо против да я слуша:

— Знаех си, че може, знаех си, че може!

Едно изгубено момче се нахрани и се оригна. После друго. И трето. Питър се облегна назад и се оригна така шумно, че те се заляха от смях, като веселието чак събори някои от местата им. Питър се смееше по-силно от всички. Беше забравил кой е и защо е тук. Беше забравил болките и мъката си. Забавляваше се твърде много, за да се тревожи за каквото и да било. Грабна една кълка на пуйка и се престори, че побягва с нея. Няколко изгубени, момчета закачливо се

нахвърлиха върху него, за да го спрат. Питър се засили, сякаш щеше да прескача масата, и вдигна кълката високо във въздуха.

В този миг мрачният Руфио, който досега мълчаливо се бе мусил, побесня. Трудно му беше да се примири, че този „фалшив Пан“ играе и лудува все едно е един от тях. С яростен вой сграбчи два кокосови ореха и с всичка сила ги запрати срещу главата на Питър.

Питър така и никога не разбра какво точно се случи след това. Някой му извика предупредително. Той се завъртя, хвърли кълката и улови меча, хвърлен му от Асото — всичко това не отне повече от миг. После подскочи — грациозно, леко, сякаш цял живот бе привил само това. Мечът се превърна в естествено продължение на ръката му, острието изсвистя във въздуха и с един удар разряза и двата кокосови орехи наполовина. Парчетата паднаха точно в краката, му.

Изгубените момчета ахнаха, после настъпи тишина. Всички, Руфио включително, се взираха в Питър с искрено страхопочитание. Той остана неподвижен за миг — разкрячен, с меч в ръка, без да знае какво е направил или как го е направил. После пусна меча на земята и бавно седна да довърши вечерята си.

Менче-Звънче се рееше във въздуха над главите им с пламнало от радост лице.

— Какви времена! — шепнеше си тя. — Какви чудесни времена!
В очите ѝ светеха сълзи.

ВЪЛШЕБНИЯТ ЧАС

Денят преваляше. Преди настъпването на нощта залезът багреше небето на запад в червено, а водата в пиратското пристанище на Хук бе заприличала на кръв. „Веселият Роджър“ се люлееше на котвата си в бавния ритъм на плискащите тъмния му корпус вълни. Кеят беше вече утихнал. След работата през деня пиратите се бяха отправили към бирариите и кръчмите, а и към по-зловещи леговища, за вечерните си забавления. В мрака разнебитените, ограбени, олющени кораби приличаха на голи скелети със стърчащи кости.

Джек, нахлупил тривърха шапка — същата като на капитан Хук, само че по-малка, — се бе покатерил върху дулото на Дългия Том като рицар, яхнал жребец, господар на гледката пред очите си. Страховитият капитан седеше върху задната част на дулото, впил ръце в цевта, внимателно, придържан от Смий, за да не падне случайно. Като деца на люлееща се дъска момчето и мъжът седяха лице в лице и гледаха как изгряват луните на Небивала земя.

Джек развълнувано ръкомахаше и усмивката му бе ослепителна.

„Какъв прекрасен, чудесен ден!“

Училището в каютата на Хук практически свърши с откриването на сандъка с бейзболните картички. После Смий и Хук заведоха Джек на палубата и оттам по мостчето на кея, където пиратите се упражняваха в бой с кинжали. Хвърляха се един срещу друг и остриетата на оръжията им проблясваха на слънцето. Без да спира, Хук преведе боцмана и Джек право през средата на битката, сякаш не забелязваше опасностите. Крачеше между смъртоносните железа, без да трепва, а Джек и Смий го следваха с приведени глави и ококорени очи.

От другата страна на убийствената схватка Хук спря, извини се на Джек, грабна кинжала на Смий, раздели последната двойка пирати и влезе в битка с единия.

— Парираш и нападаш. Парираш и нападаш. — Накара злочестия пират да отстъпи. — Накланяш се надясно и...

Уф! Промуши противника си бърз като светкавица.

— Хиляди дяволи, видя ли това, Смей? — Хук изсумтя, когато пиратът се свлече в краката му. — Прегъна си коляното!

Смей размахна пръст срещу нещастника.

— Трябва да се съсредоточаваш! — смъмри го той.

— Напрягаши мускула-отвеждач и движението само идва! — добави Хук.

На Джек му се стори, че пиратът кимна покорно точно преди да умре. Поне Смей очевидно намери някаква причина окуражително да го потупа по гърба.

— На закуска! — обяви Хук.

Онемял, зашеметен и все пак приятно възбуден, Джек последва Хук и Смей през портите, над които пишеше КЕЙ „ДОБРА ФОРМА“, надолу по пристанището към града. Наоколо беше пълно с пирати — живописни в пъстрите си дрехи, шумни и весели. Момчето се чувстваше като на карнавал с някаква нова атракция, с някаква чудесна случка зад всеки ъгъл. Имаше фокусници, татуирани мъже, огнегълтачи и екзотични жени, каквито не бе виждал никога преди. Един продавач на препарирани животни привлече вниманието им. Смей грабна озъбен крокодил и се престори, че преследва Хук, докато капитанът не му хвърли поглед, който би стопил и лед.

Най-сетне свиха към една врата. На табелата над нея пишеше: ТАВЕРНА. ЗАКУСКАТА СЕ СЕРВИРА В МОМЕНТА. БЕЗДЪННАТА ЧАША КОКА КОЛА.

Вътре по столовете се изтягаха пирати — някои пушеха, други лъскаха ножове, неколцина четяха изпомачкани броеве на вестниците „Пайрът тудей“ и „Дейли пайрът“. На масите също седяха пирати, наведени над чинии, препълнени с пасти с крем, банички, торти и всякакви сладкиши. Пиеха кока-кола от високи чаши. За Хук имаше запазена маса. Той и Джек си разделиха огромна бананова торта, върху която Смей постоянно трупаше разбита сметана. Джек предварително беше предупредил Хук — доста притеснен, че му се налага да направи това, — че не му позволяват да яде сладкиши преди закуска. Капитанът обаче просто се изсмя и заяви, че в неговия град точно сладкишите са закуската.

Оттам отидоха на площада и си направиха конни състезания. Хук яздеше Тикълс, Джек яздеше Смей, а другите пирати се язدهа един

друг. Надбягваха се около огромния крокодил и диво крещяха. Макар че Хук доста настоятелно прищпорваше Тикълс с куката, Джек победи. Момчето си помисли, че имаше възможност капитанът нарочно да го е оставил да спечели, но се забавляваше толкова добре, че не го беше грижа.

После плаваха с лодка във въображаема буря. Хук, Смей и Джек седяха в спасителна лодка. Група пирати я държаха нависоко и силно я клатеха, а други пирати и жители на пиратския град удряха мечове, за да изобразят светкавици и гръмотевици, и размахваха чаршафи и кърпи, за да направят вятър. Донесоха ведра с вода, като че ли наистина бяха в морето, което заплашваше да прекатури лодката и да ги изпрати при Дейви Джоунс. Колко приличаше на истинско!

Накрая имаше пиратска строева подготовка. Джек командваше, а Хук го наблюдаваше с одобрение. Момчето караше все по-силно негодуващата тълпа пирати да марширува по палубите на „Веселият Роджър“, докато накрая без малко да се стигне до бунт.

„Какъв ден — страшна работа!“

Но вече наближаваше краят му. Спомените се въртяха в главата му, а Джек се усмихваше и се чудеше какво ли още ще се случи. За утре Хук бе обещал нови приключения. Трябваше само да почака!

Мечтанието му бе прекъснато от развълнувано гласче, което викаше името му:

— Джек! Джек!

Той сведе очи надолу към пристана и зад решетките на затворническа килия зърна изцапаното личице на едно момиченце.

— Какво си въобразяваш, че правиш? Защо играеш с него? Погледни ме, Джек! Мислиш си, че си много забавен, но не си! Нямаше да се държиш така ако мама и татко бяха тук!

Джек мълчеше. Хук се свлече от Дългия Том и се приближи до него, усмивката му не беше усмивка, а просто потреперване на устните.

Той протегна ръка и прегърна момчето.

— Познаваш ли я, Джек? — попита го тихо.

Джек вдигна рамене.

— Разбира се.

— Това съм аз, Джек! — Настоятелно извика Маги.

— Толкова е шумна — тъжно въздъхна Хук и замълча. — Как ѝ беше името?

Джек се намръщи.

— Ами...

Главата му сякаш изведнъж се изпразни.

Усмивката на Хук стана много по-широка. Нещата вървяха по-добре, отколкото бе очаквал.

— Аз съм Маги, сестра ти, идиот такъв! — изпищя тя. — Когато изляза оттук, ще ти изпотроша всичките играчки! Така ще ти разхвърля стаята, че няма да я познаеш! — Тя избухна в ридания. — Аз съм! Нищо ли не помниш? А мама и татко? И тях ли си забравил? Джек, това съм аз!

Маги отчаяно гледаше как Хук вдига Джек от Дългия Том и с ръка около раменете му го отвежда някъде. Джек изобщо не си я спомняше. Напълно беше забравил името ѝ.

Тя се отпусна на решетките и долната ѝ устна затрепери. Наистина, наистина, наистина имаше нужда от мама и татко!

— Мама! — тихичко каза тя.

Едно гласче зад гърба ѝ прошепна:

— Какво значи мама?

Тя се обърна и видя едно от най-малките пленени изгубени момчета, което напрегнато се взираше в нея. Другите бяха сгушени в тъмното зад него, всичките мръсни, раздърпани и окъсани, с широко отворени очи и вдигнати нагоре лица. От зори до мрак пиратите ги караха да броят съкровищата на Хук, вързани с вериги за сандъците — да броят същите дрънкулки по сто пъти, да ги подреждат, да ги лъскат и после пак да ги прибират. Пиратите ги биеха с камшици, за да броят по-бързо. Носеха им ужасна храна и нечиста вода. През цялото време Маги бе страдала ужасно. Почти ѝ се искаше да си беше стояла в училището на Хук.

Пленените деца я гледаха в очакване.

— Никой ли не си спомня майка си? — попита тя изумена.

Те се спогледаха и отрицателно поклатиха глави.

Маги слезе от сандъка, върху който се беше покатерила, и застана пред тях.

— Какво им става на всички тука? — поиска да знае тя.

— Какво е мама? — повтори с равен глас първото хлапе.

Маги се намръщи. Погледът ѝ се плъзна по любимата ѝ нощница с виолетови сърчица на кремав фон. Джек беше нахлупил пиратска шапка. Този глупак Джек!

— Майките... — каза тя.

Приблужи се до друго момченце, което лежеше на пода и плачеше насън. Повдигна главата му, оправя възглавницата му и пак го сложи да си легне. Плачът спря.

— Майките проверяват дали спите на хладната страна на възглавницата си — започна тихо тя. Седна и се вгледа в нетърпеливите личица. Едно по едно децата се примъкваха по-близо до нея. Изведнъж се сети за баба Уенди и разказите ѝ за Питър Пан. — Именно те — заговори тя сериозно и напевно — подреждат мислите ви, докато спите, така че като се събудите, добрите да са отгоре, за да ви е лесно да ги намерите.

Твърдението ѝ бе посрещнато с празни погледи.

— Не знаете за какво говоря, нали?

Кимнаха с глави. Тя помисли още малко.

— Майките са страхотни — опита тя нов подход. — Те ви хранят, целуват ви, къпят ви и ви карат с колата на уроци по пиано. Играят си с вас, когато се чувствате самотни. Грижат се за вас, когато сте болни. Рисуват, оцветяват, прегръщат, целуват и оправят всичко, когато ви боли. И всяка вечер ви завиват.

Пак празни погледи. Не, ето там! Едно момченце сякаш започваше да си спомня. И там! Друго се почесваше по главата.

Маги се наведе напред.

— Правят ви превръзка, когато се порежете, в дъждовните следобеди ви пекат сладкиши и ви пеят песни, и...

— Чакай! — възкликна едно изгубено момче. — Спомням си! Това не са просто песни, това са... приспивни песни!

— Точна така! — потвърди Маги.

— Изпей ни една! — помолиха я другите. — Изпей ни една приспивна песен!

Маги се засмя.

— Добре.

Приглади смачканата си нощница, отметна назад ягодоворусата си коса и тихичко запя.

Облегнати на бордовия парапет на кърмата, загледани към излаза от пристанището, където шарените луни на Небивала земя чертаеха чудновати рисунки по повърхността на океана, Хук, Смий и Джек едновременно вдигнаха глави, когато песента долетя до тях. Дълго време никой не продума — бяха омаяни от мелодията, всеки потънал в собствените си мисли.

После Джек прошепна — толкова тихо, че едва се чуваше:

— Моята... моята майка пее тази песен.

Хук незабавно застана нащрек, намръщи се и появилият се за миг възторг изчезна от костеливото му лице. Вдигна куката и втренчи очи в Смий. Направи му беззвучен, но яростен знак: „Измисли нещо!“

Смий се изправи и сложи ръка на рамото на Джек.

— Хайде, моето момче! — изрева той, като че ли викаше на свинете. — Хайде пак да се покатерим на Дългия Том!

Забута Джек към оръдието, качи го отгоре, изтича до другия край, покатери се и той и започна да кряска и да подскача, сякаш никога в живота си не се бе забавлявал толкова.

Хук се премести на отсрещния парапет и се загледа надолу към пристана. На лунната светлина виждаше Маги Банинг, седнала на пода в неговия затвор.

Далече от него Питър Банинг се разхождаше по един клон на нивга-дървото и гледаше как последните лъчи на слънцето пробягват във водата и отстъпват мястото си на лунната светлина. Той колебливо спря. Долу, на тъмния фон на скалите, блещукаха светлинните на пиратския град и на „Веселият Роджър“. Въздухът бе толкова чист, че се виждаше как между разнебитените корпуси на корабите по улиците и на кея се движат фигурки. Беше толкова тихо, че чуваха стъпките им.

Но изведнъж долови нещо невероятно — някой пееше нежна, спокойна приспивна песен.

„Тази песен ми е позната“ — помисли си той изненадан.

Беше довършил вечерята си като в мъгла. Изгубените момчета се тълпяха около него, не млъкваха, питаха за това, за онова, искаха да бъдат близо до него. Той им се усмихваше, кимаше весело и даваше безсмислени отговори на въпросите им — през цялото време се мъчеше да разбере какво се бе случило с онзи меч и кокосовите орехи. Тогава за миг, само за миг, той се бе... преобразил. Звучеше нелепо, но това бе единственото точно описание. Не би трябвало да е в състояние да направи това — да разцепи орехите — дори ако лежаха на масата, да не говорим пък летящи във въздуха. Беше такъв невероятен късмет, такъв щастлив шанс.

И все пак — само за един миг...

Бе видял светлинката на Менче да се стрелка към мрачния Руфио.

— Видя ли? — чу я да го пита. — Той е там, вътре, Руфио. Помогни ми да го извадя. Научи го да се бие, за да се изправи срещу Хук. Погледни в очите му — той е там!

И бе дръпнала златната му обеща за по-убедително.

Но в отговор Руфио само замахна към нея и изръмжа:

— Менче, небивал бръмбар такъв! Остави ме на мира!

Тя бе отлетяла възмутена.

„Тази песен ми е позната.“

Напрегнато се взираше в светлините на пиратския град и се мъчеше да чуе думите. Точно тогава се появи Бъчонко. За момент и двамата мълчаха, заслушани в мелодията.

— Мислех си, Питър — каза след малко Бъчонко. Повдигна кръглото си лице и тъмните му очи светнаха. — Когато ти беше като нас, имаше едно изгубено момче, което се казваше Свирчо. Спомняш ли си Свирчо?

Питър кимна.

Бъчонко свали от врата си някаква торбичка.

— Дай си ръцете, Питър.

Питър протегна ръце и Бъчонко изсипа съдържанието на торбичката в шепите му. Питър погледна какво е това. Бяха топчета.

— Това са неговите щастливи мисли — тържествено каза Бъчонко. — Много отдавна ги загуби. Аз му ги пазех, но за мен не действат. — Той се усмихна. — Може пък за теб да действат.

Усмивката му беше едновременно тъжна и пълна с надежда. Подаде торбичката на Питър. Питър прибра топчетата в нея, пхна я под ризата си и прегърна Бъчонко.

Бъчонко отвърна на прегръдката му и каза:

— Моята щастлива мисъл е майка ми, Питър. Обаче не мога да си я спомня. Ти помниш ли майка си?

Питър се дръпна леко и отрицателно поклати глава.

Бъчонко заговори, но Питър сложи пръст на устните си.

— Чакай малко. Слушай!

Приспивната песен на Маги се носеше в нощния въздух, издигаше се като мирис на цветя, довян от вятъра.

Топчестото личице на Бъчонко засия под светлината на луната.

— Прилича на Уенди, Питър — тихо продума той. — Тя ни беше майка някога. — Спря и го погледна колебливо. — Мислиш ли, че ще се върне?

В пиратския затвор на изгубените момчета всички се унасяха в сън. Маги вече пееше по-тихичко, гледаше как очите се затварят, главите се отпускат, дишането става леко като шепот. Тя изпя песента, но продължи да тананика мелодията, загледана в тъмните ъгли, и си мислеше за дома.

Лек шум отвъд решетката на прозореца я накара да вдигне глава. Там седеше капитан Хук, кръстосал крака. Очите му блестяха на лунната светлина, костеливото му лице беше в сянка, очертанията на перуката и тривърхата му шапка се открояваха рязко на фона на чистото небе.

Маги спря да тананика, поколеба се за секунда, после леко отмести сгушените в скута ѝ глави. Стана ѝ се приближи към него. Очите му гледаха отнесено, замечтано, а ръцете му бяха стиснати по детски.

— Кой те приспива, капитан Хук? — тихо попита Маги.

Усмивката на Хук се накъдри като краищата на мустаците му.

— Дете, аз командвам всички пирати в Небивала земя. Никой не приспива капитан Хук. Сам се приспивам.

Тя впери в него ясения си поглед.

— Ами ето защо си толкова тъжен. Нямах си майка.

Хук изглеждаше смутен. За миг сякаш се готвеше да възрази, да отрече факта — като че ли някъде в дълбините на паметта му лежах отломките от едно време, когато твърдението на Маги не е било вярно.

Но после просто сви рамене.

— Не. Тъжен съм, защото си нямам война.

Маги бавно поклати глава.

— По цял ден даваш заповеди, командваш, караш хората да вършат разни неща. Никой не се грижи за тебе. Една майка би се грижила за теб. Имаш много голяма нужда от майка. Много, много голяма.

Хук замислено я гледаше. Очите му се плъзнаха към децата, които тя беше приспала с песента си, и за миг лицето му омекна.

После стоманата се върна и мекотата изчезна. Стана, без да пророни и дума, и гордо се отдалечи.

МУЗЕЯТ „ТИК-ТАК“

Тик-так. Тик-так. Тик-так.

Звукът бе настоятелен, силен и ужасяващ. Дори и в съня си Хук не можеше да му избяга. Той го преследваше неумолимо. Нахълтваше в сънищата му — призрак от миналото му, със зловещо познато лице.

Тик-так. Тик-так. Тик-так.

Крокодилът изпъзля от дълбините на сандъка на Дейви Джоунс, измъкна се от небитието, където го беше изпратил Хук. Търсеше отмъщение — още една, по-голяма хапка. Ръката не го беше заситила, само беше изострила апетита му. Крокодилът се замята нагоре по корпуса на „Веселият Роджър“, челюстите му нетърпеливо се отваряха и затваряха, очите му светеха. Хук се опита да избяга от него, разбира се. Опита се да побегне. Но установи, че не може. Ботушите му бяха приковани към палубата. Опита се да ги събуе, но видя, че чорапите му са залепени за тях. Дърпаше се и стенеше ужасен, решен да се освободи, та ако ще да остане без кожа на стъпалата.

Някой се присмя на нещастие то му. Край него стоеше Питър Пан с весело отметната назад глава, с пирони и чук в едната ръка и гърне с лепило в другата...

Тик-так. Тик-так.

Хук лежеше в леглото си свит на кълбо, завит презглава под одеялата. Лицето му потръпваше при всяко тиктакане, така че мустаците и веждите му подскачаха като чарковете на преследващия го будилник.

Тик-так. Тик-так.

Най-сетне се събуди. Рязко отвори едното си кървясало око — над него веждата все още потрепваше, както и мустакът под него. Окото диво се взираше в нищото. Изразяваше едновременно и ужас, и ярост. Хук отметна завивките и изскочи от леглото. Нощницата му се изду като платно. Куката му зловещо проблясваше в светлината на ранното утро. Той трескаво се оглеждаше и се мъчеше да разбере

откъде идва ужасният звук. Озърна се наляво и надясно. После нагоре и надолу. Повдигна се на пръсти, за да прегледа плота на писалището. Свлече се на колене и надникна под леглото. Втурна се към прозорците откъм кърмата и надзърна надолу към ватерлинията и нагоре към бордовия парапет.

Нищо!

Почервенял от гняв, очите му присвити до цепчици, той излетя през вратата на каютата на квартердека.

Тик-так. Тик-так. Тик-так.

Той се обърна и тръгна по посоката на звука по страничните стълби към Дългия Том на палубата. Вече цялото му тяло потрепваше ритмично.

Не можеше да се е върнал, нали? Не и след като най-сетне го беше убил! Не и след като го бе препарирал й сложил на площада!

Хук уплашено огледа празната палуба и накрая спря поглед върху хамака, в който спеше Джек Банинг.

Бавно, предпазливо се приближаваше и с всяка негова крачка тиктакането ставаше все по-силно. Щом стигна до момчето, спря и се затресе, сякаш снежна буря го бе застигнала гол. Протегна треперещата си кука — по-близо, още по-близо, после я напъха в джоба му.

Извади я заедно с джобния часовник, който Питър Банинг бе подарил на сина си.

Тик-так. Тик-так. Тик-так.

Постоянният, монотонен, ужасен звук гърмеше в главата му. Ръката му потрепваше и замръзваше, потрепваше и замръзваше. Хук държеше часовника между палеца и показалеца си и го гледаше, сякаш бе отровна змия. Цялото му тяло се тресеше, а очите му пламтяха като огън. Лицето му от грозно стана отвратително. Тръгна напред като изпаднал в транс и сянката му падна върху спящия Джек. Бавно, предпазливо вдигна куката.

В този миг Джек се събуди. Очите му, още сънени, се отвориха и през прозявката си видя ужасната заплашителна фигура да се надвесва над него. Ококори очи, зърна лицето и куката на Хук и веднага пак ги затвори. Сви се под завивките, притихна и зачака...

— Не, капитане! Дръжте барута си сух, капитане! — Ръката на Смей ловко похлупи часовника и почти заглуши тиктакането. —

Капитане — замоли се той, — малкият немирник изобщо не е знаел.

Хук рязко се обърна и се втрени в боцмана, който неволно отстъпи. После лудостта изчезна, гневът утихна. Хук се изправи и кимна. Усмихна се мрачно.

— Да, Смий, точно така. Да наказваме госта си за случайно внесената контрабанда? Това не е добър тон!

Усмивката му залиня, той заскърца със зъби и изтръгна часовника от несигурната ръка на Смий.

— За това има само едно място, Джек — заговори Хук на момчето, чиито очи все още бяха като чаени чинийки. — Бързо към музея!

Издърпа Джек от хамака с гръмогласен смях, прегърна го с една ръка така, че къдриците на перуката му се завряха в носа и го накараха да се разкиха. Те навлякоха пиратските си дрехи и тръгнаха — Хук и Джек хванати за ръка, Смий по петите им. По мостчето, после на пристана, през тунела на кея, след това през пиратския град и тълпите раболепни пирати, докато най-сетне стигнаха до някакъв тъмен стар корпус, подобен на пещера и съвсем изоставен. Влязоха и сякаш прекрачиха от циркова арена в църква.

Но това не беше църква, а огромна стая, пълна с часовници с всякаква големина и форма. Някои много стари, други нови. Големи и малки. Едни бяха внушителни салонни часовници, други скромни будилничета. Ръчни и джобни. Дървени, инкрустирани със злато и сребро, пластмасови и метални, с разни шарки. Циферблатите приличаха на лицата на слънцето и луната или пък на мишките и хората. Висяха по стените, лежаха по масите. Стояха мирно като часовои и се гърчеха по металните каишки като насекоми: Беше пълно с тях — стотици, може би хиляди. Джек изумен оглеждаше невероятната колекция.

После изведнъж усети, че нещо не е наред. След миг разбра какво е.

Нито един от часовниците не работеше.

Хук вдигна ръкави собственически посочи изобилието.

— Моят собствен, персонален, чудесен музей, Джек! Не е ли великолепен! Цяло съкровище от счупени часовници! Някога всеки от тях е тиктакал, но никога вече! Заслушай се, момко.

Джек се огледа със съмнение.

— Не чувам нищо.

— Именно! В това е цялата работа! — Хук ликуваше. Втурна се през стаята към един особено безвкусен стар часовник със смарагди и с издълбани в дървената му повърхност риби. — Това беше будилникът, който стоеше до леглото на самия Барбекю. Някога Барбекю бе ужасът на седемте морета. Страхуваха се от него почти колкото и от мене! — Хук се ухили широко. — Счупих часовника му веднага след като влачих самия него под кила на кораба за наказание. — Обърна се към Смий и добави: — Но пък много учтив човек — такъв си остана Барбекю и до последния дъх.

И Смий се ухили.

— Тъй, тъй, капитане. Истинска прогнила стара бъчва — жив дявол! А корабът му така хубаво гореше в синьото море!

Двамата избухнаха в смях и опряха рамене, за да не паднат. Джек, вече забравил страха си, бе заинтригуван от новото чудо. Взе часовника на Барбекю да го разгледа. Щом го вдигна, двете му стрелки внезапно се удариха една о друга и изцракаха.

Хук моментално подскочи, изтръгна се от Смий и бясно се завъртя с нов ужас в очите.

— Какво е това? Смий, какво чувам? Не! Тиктакане! Тиктакане, Смий!

Смий веднага го подкрепи.

— Капитане, не, нищо не тиктака, няма какво да тиктака — всичко е станало на прах, кълна се в старите си кокали...

Но Хук нямаше никакво намерение да рискува. Сграбчи будилника на Барбекю от ръцете на Джек и го счупи още веднъж. Удряше го с куката си, после го хвърли на земята. Джек го гледаше смаян, с отворена уста.

— Много добре! — заяви накрая Хук. Тривърхата шапка и перуката му се бяха изкривили. Оправи ги превзето. — Така ти се пада, щом ще ми тиктакаш! — Затропа с крака по счупените парчета. — Ето ти още — защото снощи вечерята се забави.

Внезапно спря и хвърли поглед към Джек с лукаво пламъче в очите.

— Искаш ли да ми направиш компания, момче? — попита той и небрежно му подхвърли джобния часовник. — Хайде. Знаеш какво трябва да направиш.

Джек се вгледа в него за миг, после пламъкът от очите на Хук като че ли се прехвърли в неговите. Вдигна часовника нагоре, хвърли му мрачен поглед и го удари в земята.

— Ето ти, защото винаги трябва да съм вкъщи за вечеря! — извика възторжено той и се включи в играта. — Все едно дали съм гладен, или не!

Хук весело се засмя и метна на момчето още един часовник. Джек го пусна на пода и скочи върху циферблата. Хук му хвърляше още и още часовници. Джек ги пускаше на земята и ги чупеше.

— Хайде, Джек! — насърчаваше го Хук. — Браво, моето момче! Я счупи сега някой прозорец! Хайде, прозорец!

Хук грабна един будилник, запрати го срещу най-близкия прозорец и пръсна стъклото. Без да се замисля, Джек го последва. Двата мятаха часовници по прозорците, по другите часовници, по всичко наоколо. Изпитваха удоволствие да чупят и трошат. Смей подскачаше зад тях и весело ги окуражаваше да продължават.

— Ето още, защото ме карат да си мия зъбите! — беснееше Джек с разрешени коси и изпотено лице. — И защото ме карат да си реша косата! И да си мия ръцете! И да не вдигам шум! И да не говоря толкова много! И защото ми казват, че трябва да порасна!

— И защото имаш за баща един дебел стар Пан! — изкрещя Хук, смъкна цяла шепа часовници и ги пръсна на всички страни.

— Който няма да ни спаси! — извика Джек с внезапно отчаяние. — Който няма да ни спаси!

— Който няма и да се опита! — изсъска Хук почти в ухото му.

Джек разплакан се свлече на колене сред изпотрошените часовници и горчиво зариде.

— Няма да ни спаси. Няма и да се опита. Татко дори не се... опитваше.

Плачеше толкова силно, че не можеше да продума. Хук погледна Смей. Намигнаха си заговорнически и се ухилиха. После Хук коленичи до Джек и го прегърна през рамо, за да го утеши.

— Е, добре, Джек — каза с глас, сладък като сироп. — Може и да се опита. Всъщност мисля, че ще се опита. — Изчака обляното в сълзи лице да се повдигне към него. Беше нахлузил маска на тъжно съчувствие към момчето. — Въпросът, момко, е дали когато дойде

времето, ти ще искаш да бъдеш спасен? Искаш ли да се върнеш към... още разочарования? Искаш ли да се върнеш с... него?

Хук бързо поклати глава.

— Не, не ми отговаряй сега. Не, не, не! Сега е време за други неща. Сега е време да бъдеш това, което искаш, да бъдеш пират или...

В тъмните му очи блесна пламъче. Джек се колебаеше.

— Или какво? — попита любопитно.

Хук се усмихна ослепително. Едната му ръка бе скрита зад гърба му. Вдигна я и показа куката на момчето. В извивката ѝ бе вклинена бейзболната топка на Джек.

Той я протегна към него. Джек широко отвори очи и нетърпеливо посегна да я вземе.

— Кажи ми, Джек — тихо попита Хук, — някога давал ли съм ти обещание, което да не съм изпълнил?

Хук изтрака със зъби, сякаш хлопна капан.

ХУК ХВЪРЛЯ ДОБРА ТОПКА

Докато нечестивецът Хук се бореше, така да се каже, с призраците от миналото си, Питър Банинг беше изправен пред някои неприятни истини за настоящето. На първо място сред тях се нареждаше засилващата се увереност на изгубените момчета, че той е — е, нали знаете кой, — а той не беше.

— Пази се — изсъска Руфио.

Стоеше срещу Питър на една поляна в основата на нивга-дървото с бдителност в тъмните си очи. Двамата размахваха мечове с различна степен на сигурност. Руфио изглеждаше така, сякаш се е родил със своя в ръката. А Питър като че ли не беше наясно кой е острият край.

— Бъди търпелив с мен — помоли той. Вече дишаше тежко. — Не забравяй, че съм начинаещ.

— Да, разбира се — изръмжа Руфио; — Видях ги ония кокосови орехи. Държа те под око, грознико.

Той приклепна — мургавите му крайници се свиха без усилие. Черните му очи бяха напрегнати, червените му щръкнали кичури приличаха на огнени нишки в черната му коса. Питър безуспешно се опитваше да му подражава. Помисли си, че идеята не е много добра. По-скоро ужасна. Както винаги, беше хрумване на Менче. Не стига, че тичаше, скачаше и го мяха с прашка — на всичкото отгоре трябваше да се учи и на бой с мечове. Бой с мечове, за Бога! Какво знаеше той за боя с мечове? Едва успяваше да нареже печеното за неделния обяд!

Руфио мина в кръг отляво и направи финт. И Питър мина в кръг, защото не знаеше какво друго може да стори. „Руфио ще те научи — бе настоявала Менче. — Той е най-добрият. Може да ти покаже всички трикове. Може да ти помогне да си спомниш.“

Чудесно, само че след всичко това той щеше ли да оживее, за да му благодари?

Скупчени наоколо, изгубените момчета аплодираха — някои Питър, повечето Руфио. Снощи си беше за снощи, а и се забравяше

бързо. Руфио все още си беше шефът.

Менче излетя от хладната сянка и кацна на върха на меча му.

— Помни какво ти казах — посъветва го тя. — Гърбът изправен, раменете отпуснати. Тръгни срещу него, не се страхувай. Можеш да се справиш с него така, както се справи с онези кокосови орехи.

Питър я погледна ядосано.

— Казах ти, че не знам как го направих! Беше просто рефлекс!

Мечът на Руфио се удари в неговия.

— Ето така, приятел — каза той и се усмихна. — Уно, дос, трес...

И острието му се стрелна като змия с изваден език. Питър чу, че се цепи плат, и усети течение. Погледна надолу и видя панталоните си свлечени около глезените. Изгубените момчета нададоха викове на неодобрение.

— Ще се оплача от тебе! — викаха те в един глас.

Руфио не им обърна внимание. Вдигна меча на Пан, отметна глава назад и изкукурига.

— Не можеш да летиш, не можеш да се биеш, а и наистина не можеш да кукуригаш, човече!

Джобчо се изстъпи напред. Увисналата му шапчица подскочаше.

— Това не е честно! Той не е направил нищо, с което да се гордее. Как тогава да кукурига?

Изгубените момчета се притекоха на помощ на Питър, като се развикаха одобрително. Руфио им хвърли кисел поглед, после се усмихна злобно.

— Добре тогава, кажете ми! Какво може да прави този дебелак?

Личицето на Джобчо се сви.

— Много работи — настоя той ентусиазирано. — Може да гълта огън! — Питър ужасено скри гърлото си с ръка. — Може да напише писмо или да нарисува рисунка! Може да играе на изгубени момчета и индианци! — Тъмните му очи се разшириха. — Знам аз! Може да отиде в града и да открадне куката на Хук!

Питър беше потресен, но одобрителният вой на изгубените момчета заглуши пъшкането му. Те се раздвижиха развълнувано, скупчиха се около него, тупаха го по гърба, опитваха се да стиснат ръката му и през цялото време викаха:

— Открадни я! Куката на Хук! Открадни куката на Хук!

Застанал отделно от другите, сигурен, че най-голямото му желание скоро ще се сбъдне, Руфио се ухили като котката от поговорките.

„Още една глупава идея — мрачно си помисли Питър. — Най-глупавата до този момент.“

Но ето — въпреки всичко той я беше приел, все едно че нищо ѝ нямаше. Като че ли бе загубил всякакво чувство за мярка в живота си, като че ли правеше всичко, което му предлагаша, просто защото сякаш нямаше свои идеи. Преместването от действителния свят в Небивала земя го бе лишило от способността да мисли и действа като разумен човек. Как иначе можеше да си обясни експедицията си до пиратския град, за да открадне куката на Хук, и то само за да направи впечатление на група размъкнати изгубени момчета с мръсни личица, та те да повярват, че той е някой, който не е, и да му помогнат да спаси децата си от един лунатик?

Разбира се, нещата не бяха толкова прости, но Питър Банинг не бе в състояние да се задълбочава. Той бе възрастен човек, върнат в света на децата, където сънищата бяха истина, а приключенията — закон. Питър бе прекарал твърде много време потънал в нормите на правото и юридическия жаргон, който не изглеждаше много смислен на средния човек и беше измислен главно от хора, които са изживели детството си по най-бързия начин, за да могат по-скоро да пораснат. Питър не бе от тях, но бе прекарал толкова време с такива хора, че беше започнал да мисли като тях и бе забравил всичко за времето, когато е бил малко момче. Печеленето на пари и сключването на сделки бяха заменили строенето на замъци от пясък и въртележките. Печеленето на съдебни процеси бе заместило гледката на фойерверките на Четвърти юли. Той беше започнал да разглежда играта в съвсем различен контекст. Питър много отдавна не разбираше за какво всъщност си струва да се живее, а сега водеше жестока борба, за да оцелее след уроците, които щяха да му дадат това разбиране.

Така че тази сутрин, която щеше да се окаже най-важната в живота му на възрастен, той си мислеше единствено, че е глупак да позволява на няколко хлапета да го командват.

Четиримата пирати залитаха по изгнилите дървени пътеки на града. Трима от тях бяха изумително високи, а четвъртият бе по-нисък, но изглеждаше по-злобен. Лицето на единия беше скрито зад превръзка за око и рошава брада, а на другия — зад белези и шарена кърпа на главата. Най-ниският имаше толкова сбръчкано и стърчено лице, че срещаните пирати само го поглеждаха бегло и после продължаваха по пътя си. Четиримата влачеха цял арсенал — кинжали и кремъклийки, пъхнати в коланите, ками и ножове, стърчащи от къде ли не.

Когато минаваха покрай една сладкарница, тримата по-едри пирати рязко се обърнаха и изпод гънките на жакета над колана надзърна познато лице.

— Захаросани сливи! — въздъхна Бъчонко, преди някаква ръка да го напъха обратно.

Защото тези пирати не бяха никакви пирати, разбира се, а Питър и неговите поддръжници сред изгубените момчета. Бъчонко й Джобчо бяха единият пират, Асото и Сънливко вторият, Ключалко и Не Питай третият, и Питър четвъртият. Дребосъка, който наистина си беше дребосък, остана у дома. Менче пътуваше в шапката на Питър и даваше нареждания.

— Насам! — настояваше тя. — Не, не това! Забавете крачка! Спрете! Ей там, по-далечко от онзи негодник! Внимавайте! Започвайте да ръмжите! Хайде, да чуя ръмжене!

Питър не се затрудняваше с ръмженето. Ако му се беше удадала възможност, може би с удоволствие би ухапал някого.

Те се бяха промъкнали надолу по плажа и в града по задните улички, навлекли пиратските дрехи, и изглеждаха толкова едри и груби, че никой не искаше да се разправя с тях. Бяха потърсили някаква следа от Хук и установиха, че всички гравитираха към Пиратския площад и часовника на крокодила.

Сега вече наближаваха това място, люшкаха се, залитаха като пияници, докато се мъчеха да пазят равновесие един върху друг, и чуваха приветствени викове и крясъци. На площада се тълпяха десетки пирати. Щом стигнаха, Питър се покатери на една бъчва и любопитно надникна над морето от глави.

Не можеше да повярва на очите си! Пиратският площад бе превърнат в игрище за бейзбол!

Нямаше ги останките от безбройните нощни пиратски гуляи. Нямаше ги количките и щандовете с дрънкулки. Нямаше ги джебчиите и фокусниците (или поне не се виждаха). Всичко и всички бяха пометени, за да направят място за игрището. Начертали бяха прави бели черти към базите й към мястото на батера. За бази служеха сатенени възглавнички с къдрички, просто обсипани със скъпоценности. Дори огромният крокодил беше влязъл в употреба — служеше като табло за отбелязване на резултатите.

Но най-изумителни бяха играчите — цял отбор пирати, всички в бейзболни екипи от началото на века с големи букви на гърдите — ПИРАТИ. Носеха ръкавици и шапки. Някои имаха шпайкове, макар че повечето бяха предпочели да си останат с ботуши. Някои дори имаха пищови и ками, затъкнати в коланите.

С Джукс като кетчър Смий загряваше на маунда — тясна дълга могила с надгробен камък отзад. Хук седеше в средата на трибуната до една апетитна кръчмарска девойка.

Докато Питър и изгубените момчета се взираха в тази гледка с широко отворени очи, един дребен съсухрен пират се промъкна на игрището, грабна отрупаната със скъпоценности възглавничка, която служеше за втора база, и побягна да се мушне в тълпата.

— Гледайте! — извика Смий от могилката. — Откраднаха втора база!

Едрият пират, който играеше ролята на главния съдия, измъкна кремъклийка и застреля крадеца на място. Втора база бе спасена и върната където трябва.

— Играйте! — изръмжа главният съдия.

Питър и изгубените момчета вече си пробиваха път към игрището. Щом стигнаха, зарязаха дегизировката и се промъкнаха под железните подпори и дъските на трибуната, като внимаваха да не ги забележат. Когато стигнаха почти точно под мястото на Хук, вдигнаха глави и надникнаха пред себе си.

Беше ред на Джек Банинг да удря. Той беше облечен в същата униформа като на пиратите и държеше дървен крак вместо бухалка. Бе пламнал от вълнение, усмихваше се в щастливо очакване. Уверено и нетърпеливо размаха дървения крак.

Питър понечи да се изправи на крака и щеше да изскочи право на игрището при сина си, ако Хук внезапно не бе извикал:

— Джек, Джек, моето момче, този мач е най-голямата компенсация. Той ще компенсира всички мачове, които татенцето ти е пропуснало. Старият Хук никога няма да пропуска твоите мачове.

Питър се сви, като чу Хук подигравателно да го нарича „татенцето“.

Джек стисна до мястото на батера и весело му помахаша.

— Този удар е за вас, капитане!

— Одери й кожата! — извика му Хук и доволно се засмя. — Давай с бухалката, синко!

Питър не можеше да повярва на очите си. Нямаше как да не съзре другарството, което съществуваше между сина му и Хук. Нямаше как да се направи, че не вижда какво се чете по лицето на сина му — радост, вълнение, нетърпеливо очакване. Джек се забавляваше. Джек и Хук се забавляваха заедно!

Хук даде знак за приветствен вик и пиратите по трибуните започнаха да обръщат карти с груби рисунки — от едната страна лицето на Хук, от другата — на Джек.

— Джек! Джек! Джек е нашата надежда!

Пак обърнаха картите и образуваха огромен надпис: АХ ОТИДИ СИ У ДОМА ЕЙ ДЖЕК! Джек се приготи, стиснал здраво дървения крак в двете си ръце. Погледна объркано надписа и в очите му се прокрадна съмнение. Смий се сепна, обърна се, видя буквите и се затича към трибуните, като крещеше и размахваше ръце.

След един миг и няколко шамара редът на картите бе сменен и надписът сега гласеше: О ХАЙДЕ ДЖЕКИ ТИ СИ У ДОМА!

Смий стоеше на могилката и внимателно наблюдаваше момчето. Мачкаше в ръцете си надписаната топка на Джек. Момчето стъпи на мястото на батера, после се върна обратно. Почеса главата си и си оправи шапката. Всички пирати на игрището си почесаха главите и си оправиха шапките. Джек се изплю. И пиратите се изплюха. Джек стегна колана си. И пиратите стегнаха коланите си.

Джек пак застана на мястото на батера и вдигна дървения крак. Смий се изправи, готов да хвърли топката.

— Чакай, Смий! — изкрещя на боцмана си Хук. — Трябва ми ръкавица!

Той се обърна към жената до себе си, която предпазливо отви куката на капитана и я замени с ръкавица. Хук засия. Момичето от

кръчмите постави куката на седалката до капитана.

На няколко сантиметра от лицето на Питър.

Изгубените момчета се ококориха. Никога не е имало такава прекрасна възможност! Бяха дошли да търсят начин да откраднат куката на Хук, а те направо им я поднасяха на тепсия! „Вземи я, Питър — правеха му знаци те, ръкомахаха буйно и развълнувано подскачаха. — Вземи я! Вземи я!“

Но Питър не ги слушаше. Изобщо не забелязваше куката пред себе си. Вниманието му бе приковано в сина му, застанал на мястото на батера с вдигнат дървен крак и със зачервено усмихнато лице.

Смий хвърли една лоша топка — високо и встрани. Джек изобщо не я погледна. Смий хвърли втора — този път ниско встрани. Джек не се подлъга. Беше стегнат, съсредоточен.

Смий отстъпи назад и хвърли.

Беше жестоко въртяно хвърляне!

„Не! — помисли си Питър в нелеп ужас. — Джек не може да улови такова въртяно хвърляне!“

Джек се напрегна, леко мръдна дървения крак и замахна. Улови скъпоценната си топка с широкия край на дървения крак и я изпрати високо в небето. Тя продължи да се издига — нагоре, надалече, извън игрището, извън Пиратския площад, извън града и накрая се изгуби от погледа. Никога бейзболна топка не е хвърляна толкова надалече!

Хук скочи с блеснали очи.

— Видяхте ли! — извика той. — Видяхте ли! О, моето момче! Справи се с въртяното хвърляне! Направи го! Джек, синко мой!

Той се спусна надолу от трибуната, хвърли ръкавицата си във въздуха и радостно закрещя. Джек тичаше около базите, скачаше и ръкомахаше, стискаше ръцете на всички пирати по пътя си. Хук го настигна, вдигна го на ръце и го завъртя. И двамата ликуваха. Появиха се няколко пирати с огромно буре, на което пишеше „Крокадин“ и имаше нарисован ухилен крокодил, и изляха съдържанието му върху Джек. Целият град бурно аплодираше.

Хук качи Джек на раменете си, завъртя го и поведе цялото шествие играчи и запалянковци към подготвеното тържество.

Питър стоеше изумен под трибуната, с една-единствена, ужасна мисъл в главата си. „Той толкова се забавлява! Никога не съм го виждал да се забавлява толкова.“

После се обърна и се запрепъва нанякъде, забравил какво го е довело тук, забравил какво трябваше да направи. Изгубените момчета учудено гледаха след него. Какво му ставаше? Какво правеше той?

Накрая разбраха, че наистина няма да се върне, че наистина е загубил интерес да търси за какво да кукурига. Спогледаха се отвратени и разочаровани и също си тръгнаха.

ТЪРЖЕСТВОТО ЗА ДОБРЕ ДОШЪЛ

Питър не знаеше как се е върнал в лагера. Острият поглед и силната памет сигурно биха му помогнали, но той ги нямаше, така че вероятно само късметът го доведе. Тича по целия път и изгубените момчета изобщо не успяха да го настигнат. Мислеше, че е оставил и Менче с тях, защото нито я чу, нито я видя по време на бягството си. Преследван от демони, които познаваше прекалено добре, той бягаше по виещите се пътеки на острова, без да мисли за своята безопасност, без да мисли колко отвисоко скача, обзет от горчиво отчаяние. Накъдето и да се обърнеше, виждаше Джек и Хук — в сенчестите горски ниши, в огледалната повърхност на езерцето, в облаците, които спокойно се носеха в небето.

„Изгубих го — само това си повтаряше. — Изгубих го.“

Не можеше да понесе мисълта, какво е станало с Маги, какво е направил Хук с нея. Това беше най-страшният родителски кошмар — децата са попаднали под някакво ужасно влияние, добиват лоши навици, подмамани са към живот, който непременно ще ги доведе до лош край. Питър яростно се ругаеше, обвиняваше се жестоко, сипваше сол в раните си. Знаеше, че се е провалил, че Хук е спечелил, че е загубил битката за Джек и Маги. Колко страшна беше истината — за първи път видя, че нещата можеха да бъдат съвсем различни. Нищо такова нямаше да се случи, ако бе прекарвал малко повече време с децата, ако им бе обръщал малко повече внимание, ако бе полагал усилия да е с тях, когато имат нужда от него, Джек и Маги бяха при Хук, защото Питър твърде много пъти бе предпочитал да не бъде с тях.

Това, разбира се, не беше рационално мислене. Но пък Питър Банинг беше в крайно нерационално състояние — родител, лишен от бронята на родителската отговорност, възрастен, лишен от детските си спомени, авторитетна фигура, която нямаше почти никакъв контрол над себе си.

Мина по въжения мост от острова на атола, където нивгандървото се издигаше право и високо на фона на синия океан, и

продължи да беснее срещу съдбата и обстоятелствата, срещу пропуснатите шансове и погрешните решения, срещу земята, небето и Хук. Не съзнаваше къде се намира. Препъваше се и със закъсняла надежда си мислеше за обещанията на Менче, за пълните с копнеж погледи на изгубените момчета, за мечтите да спаси децата си, които толкова му бяха убягвали. Залиташе като в мъгла, мърмореше си думи, които звучаха кухо и плоско. Разперваше ръце, сякаш бяха криле, и подскачаше в напразно усилие да полети, после приклякаше, за да парира и да напада с въображаем меч. Препъваше се напред-назад, наляво и надясно, насам-натам, изпаднал в лудост, която го затваряше в себе си със същата сигурност, с която прозорците и вратите с резета затварят празна къща. Сълзи бликнаха от очите му и потекоха по бузите му, а горчивият вкус в устата му го задушаваше. Едва дишаше.

А после изведнъж...

ТУП!

Нещо твърдо го удари право по главата. Той се просна с разперени ръце и крака и с олекнало тяло. Полежа неподвижно, зашеметен и уплашен, в полусъзнание, свит в себе си, скрил се от болките на света.

Когато най-сетне отвори очи, видя, че лежи на брега на езерцето до нивга-дървото. Пое дълбоко дъх, за да си проясни ума, след това коленичи и се наведе да наплиска лицето си. Остана на колене, вперил поглед във водата пред себе си. Там се виждаше лицето на момче. Беше може би четиринадесетгодишно, имаше буйна руса коса и палавост в очите. Момчето му се стори познато.

Не беше Джек, но много приличаше на него.

„Джек! Джек! Джек!“

Някъде в далечината пиратите скандираха името на сина му, не спираха.

Той протегна ръка и докосна отражението в езерото, погали лицето на момчето. Водата се раздвижи и образът се разкриви.

Питър затаи дъх. Това беше неговото лице.

„Джек! Джек! Джек!“

Под лицето, на дъното на езерото, видя нещо кръгло и твърдо. Бръкна внимателно и го извади. Беше надписаната бейзболна топка на Джек — онази, която синът му хвърли от Пиратския площад.

Разбра. Именно бейзболната топка, паднала от небето, го беше ударила.

Бейзболната топка на Джек.

Някак си намерила пътя до него.

Беше дребно нещо наистина — обстоятелство без значение, биха казали някои. Но Питър Банинг държеше тази топка високо в ръката си, сякаш беше трофей, и в него оживя нещо първично, нещо толкова диво, че той нито го разбираше, нито можеше да го спре. Отметна глава и изкрещя. Само че не се чу крясък, а кукуригане — толкова силно и предизвикателно, колкото кукуригането на Руфио.

Питър скочи на крака, възбуден от звука, и заотстъпва от езерцето, докато опря гръб в нивга-дървото. Някакъв глас шепнеше: „Тук! Тук!“ Той се обърна и се помъчи да види кой говори. На клонестото старо дърво се беше опряла сянка, готова да побегне. Питър помръдна. И сянката помръдна.

Тогава разбра, че това е неговата сянка.

Погледна към топката на Джек и с тъглчето на окото си видя сянката си да се движи, да му прави знаци, да го вика нетърпеливо. Гласът пак се обади: „Тук!“

Питър бързо вдигна глава и сянката замръзна. Питър я огледа и видя, че краката ѝ са залепени за неговите.

Вдигна крак. И сянката му направи същото. Много хубаво!

Опипа главата си — там, където го беше ударила топката — и направи крачка напред. Този път сянката не го последва, а се втурна напред, замаха му нетърпеливо, извика му да побърза. „Хайде, Питър, хайде!“ Той се подчини, без да си прави труда да се чуди на каквото и да било, освен къде отиват. Сянката му посочи чвореста дупка. Питър отмести кичурите лиани и треви и видя върху дървото очертанията на лице, огряно от яркото слънце. Образът бе дълбоко издълбан в светлата кора — очи, нос и уста, отворена широко, сякаш момчето...

Кукуригаше.

Имаше и още. По равната повърхност на дънера бяха издълбани имена — имена извън времето и спомена, имена от миналото, което той смяташе, че е изгубил завинаги. СВИРЧО. КЪДРАВИЯ. ПЕРЦЕТО. НИБЗ. ДЖОН. МАЙКЪЛ.

Забравени толкова отдавна. Питър погали с пръст кората на дървото и почувства позната грапавина. Забравил бе, когато изгуби

миналото си. Забравил бе, когато порасна.

— Свирчо — прошепна той. — Уенди...

Тогава чворестата дупка се разтвори пред него — беше врата и водеше нанякъде. Питър се поколеба само за миг, после пропълзя вътре. Зад вратата имаше кухня. Беше тъмно й входът бе тесен, но той продължаваше по-нататък, защото някак си знаеше, че останалата част от забравеното, останалата част от него го чака вътре.

На половината път заседна като тапа в бутилка. Хвана се с ръце за страничните стени на дупката и се напрегна. Изведнъж изскочи навътре, претърколи се през глава в мрака и се приземи на четири крака.

Зад него чворестата дупка се затвори. Питър протегна ръце. Опитва се да намери нещо устойчиво, за което да се хване.

После блесна светлинка — приближаваше се в тъмнината и ставаше все по-ярка. Внезапно се появи Менче-Звънче, мъничка и сияйна. Увисна във въздуха пред него. Вече не беше облечена с дрехите си на фея, а с дълга рокля от дантела и сатен, от панделки и коприна, в цветове, които блещукаха като изгреви, залези и дъждовни дъги след гръмотевични бури.

— Чаках те, Питър — проговори тя.

Питър се взираше в нея.

— Е, няма ли да кажеш нещо?

Той преглътна.

— Много си... хубава, Менче.

— Хубава?

— Красива.

Тя се изчерви, поклони се по нейния си начин, като фея, после се изправи и приглади воланите на роклята си.

— Харесва ли ти? — попита и направи бавен пирует.

Той се ухили като тромаво момче и кимна.

— Много. — Пристъпи напред и се наведе към нея. — Какъв е поводът, Менче?

Тя отвърна на усмивката му.

— Ти си поводът. Ти си дойде вкъщи, глупаво магаре такова.

Объркан, Питър колебливо опипа цицината на главата си.

— Вкъщи ли? — повтори той несигурно.

Тя започна да става по-ярка, светлинката и се засилваше на вълни, осветяваше мрака около тях, прогонваше сенките в най-далечните ъгли, докато накрая се виждаше всичко.

Питър се огледа учудено. Стоеше в подземната стая, издълбана под дънера и корените на нивга-дървото. В единия край имаше огромна камина, почерняла и студена, а в другия останки от люлеещ се стол и голямо легло-люлка. В средата на стаята стърчеше нещо като издупчина на дървото — сигурно някога е служела за маса. Всичко бе обгорено от опустошителен огън и на пода, вероятно някога пометен и чист, сега растяха най-различни гъби.

„Аз познавам това място!“ — развълнувано си помисли Питър.

— Какво се е случило тук? — попита той Менче, докато се навеждаше и опипваше разрушенията.

— Хук се е случил — отвърна тя.

— Хук?

— Да, Питър. Хук го изгори, когато ти не се върна.

В очите на Питър блесна пламъче, както се ровеше в куп боклуци, захвърлени в един далечен ъгъл. Нежно, почти благоговейно заизважда отломките от това, което някога сигурно е било детска къщичка за игра — дървени стени, покрив от трева.

Ръцете му трепереха.

— Уенди — прошепна той. — Това е... Това е къщичката на Уенди. Свирчо и Нибз ѝ я построиха. Имаше въображаеми рози за украса и ѝ сложихме шапката на Джон за комин.

Той смаяно ахна.

— Менче, аз си спомням! — Завъртя се наоколо. — Това е домът ни под земята. — Изтича до останките от люлеещия се стол. — Уенди седеше на този стол и ни разказваше приказки — само че той не беше тук, а ей там! Ние се връщахме от приключения, а тя седеше и ни кърпеше чорапите. Спеше ето тук. Менче, Менче, твоето жилище също беше тук — точно тук! А кошчето на малкия Майкъл беше там! А пък Джон спеше тук!

Той вече тичаше наоколо, сочеше едно място, после друго, думите му се лееха като поток. Менче-Звънче го гледаше задъхана. На лицето ѝ бе изписан възторг, в очите ѝ се четеше обожание.

Питър спря и зърна още нещо сред развалините. Коленичи, изтръска пепелта и пръстта и извади старо, полуизгоряло мече с едно

око.

— Мечо, моят Мечо — прошепна той. Вдигна очи и като че ли се загледа някъде много далече. — Мечо ми правеше компания в количката. Майка ми... — Преглътна. — Спомням си майка ми...

Менче се стрелна напред, светлинната ѝ припламна. Закръжи край ухото му.

— Какво за майка ти, Питър? Какво си спомняш? Кажи ми!

Питър притискаше Мечо към гърдите си и бавно клатеше глава.

— Спомням си... майка ми... и баща ми... как ме гледат и си говорят как ще порасна и ще уча в най-добрите училища...

Думите събудиха стари, забравени спомени и те оживяха, ярки и ясни.

Той лежеше в количката си — просто едно бебе, сгушено под сините си одеялца — и гледаше нагоре към небето, към облаците, към летящите птици.

„... можеш да бъдеш сигурен, наистина най-добрите училища — чуваше майка си да говори с упоритост в гласа си. — Първо Уайтхол, после Оксфорд. Разбира се, след дипломирането ще се подготви за съдия, после може би един мандат в парламента...“

— Нищо повече от това, което всички възрастни искат за децата си — тържествено го осведоми Менче. Нежното ѝ гласче звънтеше като камбанка в ухото му.

— Да, обаче това така ме уплаши... — каза Питър. — Не исках да порасна... и някой ден да умра.

Бебето бясно се замята в количката и спирачките ѝ се освободиха. Тя полетя по алеята, набра скорост и се понесе към езерцето. Майката на Питър хукна след нея, помъчи се да я настигне. На брега на езерцето количката внезапно спря невредима.

Но беше празна. Бебето го нямаше.

После настъпи нощта. От облачното небе се лееше дъжд. Трецяха гръмотевици и светкавици. На един остров в средата на езерцето лежеше бебето, мокро до кости и разплакано. Появи се мъничка светлинка и се превърна в Менче-Звънче. Тя го погледна, после взе едно листо, за да скрие лицето му от дъжда. Гукаше му и му шепнеше, докато го успокои. Бебето избъбри нещо и тя му отговори. После го посипа с прашец от крилцата на феите, хвана го за ръчичката и двамата полетяха в нощта.

— Доведох те тук, в Небивала земя — прошепна Менче.

После Питър беше на три години и летеше обратно към „Кенсингтън Гардънс“. Беше тъмна нощ, луната и звездите бяха бледи и далечни. Долята до един прозорец на третия етаж и се опита да го отвори. Но прозорецът беше залостен. Момчето объркано го гледаше. Очите му се изпълниха с отчаяние, когато видя, че майка му спи, прегърнала нежно друго дете.

— Тя ме беше забравила — тихо каза Питър. — Беше си намерила... някой друг.

После беше дванадесетгодишен и смело влетя през прозореца на детската стая на номер 14 на „Кенсингтън Гардънс“ — десетина години след началото на века. Къщата на Дарлингви беше тъмна и тиха. В детската стая ги нямаше сегашните мебели, с изключение на няколко играчки, които изглеждаха по-нови и по-шарени. След като завари собствения си прозорец затворен, си беше намерил други прозорци, които да посещава. Беше гонил глупавата си, упорита сянка през този прозорец няколко пъти, докато накрая Нана я хвана, а мисис Дарлинг я заключи в едно чекмедже на писалището. Той дойде да я търси, намери я и не можеше да си я закачи. Бореха се в тъмнината. Той се опита да я залепи със сапун и като не успя, избухна в сълзи и събуди спящото момиченце...

— Момче, защо плачеш? — попита го тя.

Поклониха се един на друг и той я попита:

— Как се казваш?

— Уенди Мойра Анджела Дарлинг. А ти?

— Питър Пан.

Очите на Питър бяха широко отворени. Дишаше учестено. Колко пъти се беше връщал при нея след това? Винаги през пролетта, за да пристигне тя в Небивала земя за пролетното чистене, за да я отведе още веднъж...

Видя я как расте и се превръща в жена, как напуска детството, докато той продължаваше да забравя лесно и да не се променя. Тринадесет, петнадесет, седемнадесет...

И после един ден забрави да отиде да я доведе и не се появи много години. Когато най-сетне отиде, когато най-сетне си спомни, намери я в детската стая до огъня — лицето ѝ бе потънало в сенките, стаята пак беше преобразена...

— Здравей, Уенди — поздрави я той.

— Здравей, Питър — отвърна тя. Замълча. — Знаеш, че не мога да дойда с тебе. Забравила съм да летя. Отдавна пораснах.

— Не, не! Ти ми обеща, че няма да пораснеш!

Но тя беше пораснала, разбира се, въпреки обещанието си, защото в света извън Небивала земя човек винаги пораства. Така че Питър се сприятели с дъщеря ѝ Джейн и много години ходеха заедно в Небивала земя.

Но Джейн също порасна и един ден Питър дойде в детската стая у Дарлингovi и откри, че Уенди е баба, а в леглото ѝ спеше дъщерята на Джейн. Питър, винаги готов за приключения, се втурна към леглото да види спящото дете и се озова лице в лице с Мойра. Нещо в начина, по който усмивката на устните ѝ скриваше целувките им, очарова Питър и на него вече не му се искаше да си тръгва. Всеки път, когато се опитваше да си тръгне, нещо го връщаше. Десет пъти изтичваше до прозореца и понечваше да полети. Менче му махаше отвън — нямаше търпение да се запъти към други прозорци, да изгаси звездите в други небеса. Но всеки път той се колебаеше и се връщаше да погледне Мойра още веднъж.

После се появи Уенди, втурна се през вратата на детската стая, решила да го задържи за миг — толкова ѝ се искаше да го види. Но тази нощ нямаше нужда да задържат Питър. Притегляше го това, което видя в лицето на Мойра. Беше хванат в мрежа, от която дори и той не можеше да избяга.

— Ще ѝ дам една целувка — каза той накрая.

Но Уенди не му позволи.

— Не, Питър. Никакви копчета и никакви напръстници за нея. Мойра е моя внучка и няма да го понеса, ако видя и нейното сърце да се разбива, когато разбере, че не може да те задържи — както разбрах аз някога.

Тогава тя заплака, спомни си какво би могло да бъде, но не беше. Питър седна до спящата Мойра. Пръстите му си играеха с един напръстник. Но в последната минута промени решението си — причините за това ще останат завинаги неясни. Запленен от момиченцето, той се наведе да го целуне по устните, както бе виждал други да се целуват, и когато устните им се докоснаха, той изпусна напръстника.

Не видя как прозорецът внезапно се затвори — сякаш бе появил ветреца. Не чу щракането на ключалките. Не забеляза ужаса по лицето на Менче, която надничаше през стъклото...

— Мислех, че ме разделят от теб завинаги — прошепна тя, спомняйки си заедно с него.

После Питър беше на училище, със сако, вратовръзка и лъснати обувки, с подстригана и сресана коса, чист и спретнат. Седеше на чин с други деца и през отворените прозорци гледаше навън в есенния следобед, в пожълтелите листа. Учителката се приближи до него, усмихна се и каза:

— Питър? Къде отлетя?

Тя затвори прозореца и това го стресна. Той отговори:

— Не си спомням...

Спомените избледняха. Той стоеше и се взираше в пространството. Менче сега кръжеше около носа му — мъничка светлинка в мрака.

— О, Питър — каза тя с разтревожено гласче. — Сега разбирам защо ти е толкова трудно да намериш щастлива мисъл. Имаш толкова много тъжни мисли.

Питър не й отговори, изумен от истините, които бе от крил в паметта си. Той действително беше този, за кого то го мислеха. Той действително беше това момче. Менче и изгубените момчета бяха прави.

Той беше Питър Пан.

Изстена и плъзна поглед по развалините от детството си, по опустошението на това, което толкова бе обича, някога. Но жестоката истина беше, че и двата му живота бяха погубени — и в този свят, и в другия. Вината беше негова — той се бе отказал от всички щастливи мисли много отдавна. Беше ги оставил да му убегнат.

Почти без да мисли, подхвърли Мечо във въздуха. Мечо се издигна, но падането му се забави и после спря. Питър гледаше как мечето му замръзва в мрака. Впери поглед в единственото му останало око. Бавно вдигна ръце.

— Само почакай — прошепна той. — Ще те хвана, Мечо. Ще те хвана.

Пухкавото старо мече падаше към него, но когато протегна ръце и го хвана, видя, че държи не Мечо, а Джек — със светнали очи и

усмихнат, четиригодишен.

— Джек! Джек! — извика той на сина си.

— Подхвърли ме, татко! Искam да полетя! — извика друг познат глас.

— Маги! Миличка!

Взе и дъщеря си в ръцете си, притисна ги и двамата и бързо ги завъртя. Смееха се и викаха от радост. Появи се и Мойра. Тя ги прегърна, обви кръста му с ръка и той усети нежния мирис на кожата ѝ. Той ги прегръщаше и ги целуваше. И те го прегръщаха и го целуваха.

— Да! — щастливо извика той. — Моето семейство — Джек, Маги, Мойра! Толкова много ви обичам! Обичам да съм с вас, да съм близо до вас. О, толкова съм щастлив! Да, Менче! Менче, това е моето семейство, моето чудесно, невероятно семейство. Те се върнаха! Те са...

Очите му се отвориха беше ги затворил, за да задържи прекрасното видение — и той се огледа объркан. Висеше във въздуха, на петнадесет стъпки от земята. Обзе го паника. Размаха ръце и започна да пада.

— Не, Питър! — изпищя Менче и мина под него, за да го задържи с ръце. — Това е твоята щастлива мисъл! Не я изгубвай!

Той продължаваше да пада, трескаво се опитваше да си възвърне самообладанието и викаше:

— Как? Какво?

— Тя е твоя завинаги! — изпищя Менче. — Задръж тази мисъл!

Питър стисна очи, напрегна тяло и върна представата за Джек, Маги, Мойра и самия себе си — отново се въртяха и се смееха весело, — за топлината и дълбочината на чувството, което му даваше семейството му, за обичта им...

Усети, че падането му се забавя, после спира. Отвори очи. Пак се издигаше.

— Да! — прошепна Менче, изведнъж изникнала пред очите му. — Да, Питър Пан!

— Направих го! — каза Питър и продължи да се издига, обзет от чувства, които не би могъл да опише. — Погледни ме! Погледни ме, Менче!

Рязко се извъртя и полетя встрани към стената. После се издигаше и спускаше, нагоре и надолу. Възрастният в него се изпари като призрак при идването на зората, а заспалото дете се събуди. Всички наслоявания от годините, в които се бе мъчил да разбере какво е изгубил, изчезнаха. Като се премятеше във въздуха, той отново прегърна мечтите, които бяха принадлежали на Питър Пан.

— Менче, аз мога да летя! — изкрещя Питър. — Наистина мога да летя!

— Тогава последвай ме и всичко ще бъде наред! — възторжено извика Менче-Звънче. — Обичам те!

И те излетяха от кухнята в дънера на нивга-дървото.

ПРАШЕЦЪТ ОТ КРИЛЦАТА НА ФЕИТЕ

О, прекрасен бе мигът, в който Питър излетя от нивга-дървото. Вече не страдеше от земните ограничения, възвърнал бе самоличността си, отново бе намерил детството си.

Менче-Звънче го водеше и той се издигаше в мрака, набираше скорост и увереност, възторгът му бе толкова огромен, че имаше чувството, че ще се пръсне. Изскочиха през една цепнатина в гигантския дънер — момче и фея — и се завъртаха насам-натам, стрелкаха се между старите клони като светулки в нощта. Кръжаха между листата, завихряха се като пумпали и шумоляха като книжни въртележки. Мяркаха се дървени къщички. Птици политаха с див крясък.

„О, погледнете! Питър Пан се е върнал!“

Той се издигна над върха на нивга-дървото, нагоре към облаците. Заливаше се в радостен смях. Беше преобразен, превърнал се бе в същността на духа, който живее във всички нас, в тази искра на детството, която толкова често изгубваме, когато пораснем. Тя запламтя в него като буен огън и той вече не можеше да се сдържа. Отметна глава назад, протегна шия и изкукурига.

— Да, Питър, да! — чу да крещи Менче. — О, добре дошъл у дома, Питър Пан!

Полетяха заедно към облаците, подражаваха си във всяко безразсъдство, носеха се като лебеди и се гмуркаха с главата надолу, издигаха се, спускаха се, надбягваха се със сенките и слънчевите лъчи, играеха на гоненица и криеница. Когато се измориха, когато попремина първоначалният възторг, че отново летят заедно, те се излегнаха върху един облак, носен от вятъра.

Чак тогава Питър се погледна и се изуми. Вече не беше дебелият стар Питър Банинг. Беше по-младо и по-леко негово подобие. По някакъв начин бяха изчезнали килограми, бяха се появили мускули. Изглеждаше с години по-млад, по-строен и по-здрав. Отметна глава назад и се разсмя на това невероятно чудо.

— О, колко съм хитър! — възкликна той, дързостта на момченцето бе победила задръжките на възрастния.

После пак скочи на крака и се гмурна през облаците към зеленината на нивга-дървото. Спускаше се все по-бързо надолу, а в очите му светеше палаво пламъче. Менче го настигна дръзка и нетърпелива като него. Тя видя пламъчето и инстинктивно почувства какво ще последва.

„Къде са? — питаше се той, докато оглеждаше скалния стълб и нивга-дървото на върха му. — Къде са изгубените момчета?“

Намери ги събрани в лятото, скупчени около Руфио. Руфио чертаеше по земята с пръчка — обясняваше плана за нападението срещу Хук и пиратите.

Питър връхлетя като ураган, завъртя се над главите им, след него се посипа вихрушка от есенни листа. Джобчо, най-отзад в тълпата, пръв погледна нагоре и широката му шапка се килна. Очите му се отвориха широко, като видя Питър, след това се просна по гръб.

— Той е! — ахна момчето и задърпа дрехите на стоящите най-близо до него. — Наистина е той!

Питър се засмя и пак се завъртя наоколо. Менче летеше след него. После отново прехвърча над тях и изкряска тържествуващо. Сега нагоре погледнаха и други изгубени момчета, после зяпнаха и скочиха на крака. Ключалко и Дребоська радостно пицяха и махаха с ръце. Руфио, забелязал проявяваното невнимание към бойния му план, стана, за да разбере каква е причината.

Питър се спусна над морето от глави, извади камата на едно изгубено момче от ножницата ѝ и с един удар срязва колана на Руфио. Панталоните се свлякоха около глезените му. Изгубените момчета нададоха приветствени викове и закресяха след Питър. Накрая Питър се върна още един път, загреба в шепи вода от езерцето и я изсипа право върху учуденото лице на Руфио.

Приземи се сред тях и доволно прие поздравленията им под формата на вдигнати юмруци, потупвания по гърба и всякакви крясъци. Пан бе отново тук! Питър Пан се беше върнал! Сега всички бяха на негова страна и в този момент биха го последвали навсякъде.

Руфио осъзна истинността на нещата и лицето му помръкна. Почти забравен от другите, той вдигна панталоните си и се заизкачва по въжената стълба на нивга-дървото. Хлътна в къщата си, после се

появи отново, размахал меча на Пан. Върна се по възлесто въже. Очите му блестяха силно, а от острието на меча отскачаха отблясъци от светлината на слънцето.

Питър, качил Дребосъка на раменете си, взел Джобчо в ръце и заобиколен от възторжени изгубени момчета, не го забелязваше. Чак когато Руфио слезе на земята и изкукурига пронизително, всички се обърнаха и го видяха да се нахвърля върху Питър с високо вдигнат меч.

Изгубените момчета се разбягаха ужасени. Питър сложи Джобчо и Дребосъка на земята.

— Защиатавай се, Питър Пан! — извика Асото и побягна.

Но беше твърде късно за защита. Руфио вече беше скочил върху Питър, който се приведе, преди да полети.

Руфио се свлече на колене и сълзи обляха лицето му с цвят на кафе. Косата му с червените кичури беше разрошена, в очите му се четеше страдание.

— Ти си той — призна, като дишаше тежко. — Ти си Пан. — Подаде му меча, хванал го за острието. — Това е твое. Вземи го, хитрецо. Ти можеш да се биеш, можеш да летиш, можеш да...

Гласът му изневери. Той преглътна мъчително. По лицето му се четеше разочарование, малко яд, но и възхищение. Питър взе меча, отдалечи се и нарисува една черта на земята. Питър и изгубените момчета застанаха от едната ѝ страна. Руфио остана сам от другата.

Руфио се изправи и прекоси чертата. Някогашното момче и бъдещият мъж се спогледаха с лека усмивка и се прегърнаха.

Около тях изгубените момчета заръкопляскаха.

Тази вечер имаше голямо тържество в чест на Питър Пан. Изгубените момчета се боядисаха в най-крещящите цветове, облякоха най-хубавите си дрехи, ядоха до пръсване от всичките си любими яденета, а после играха индиански танци пред лагерни огньове, които осветяваха притъмнялото небе. Викаха и скачаха около огньовете, вдигаха ръце и яростно размахваха оръжията си, пееха песни на истински и измислени езици. Питър беше центърът на вниманието. Правеше демонстрации на всички видове скокове и летеше толкова дръзко, че пречупваше крайчетата на клоните. Всяка нова каскада

водеше към друга и колкото по-смела беше, толкова по-силни бяха исканията за още една, още по-смела. Питър се смееше, шегуваше се, играеше с всички и с всеки. Отново се връщаха радостта и чудото на неговото детство, разпокъсалите му спомени се сглобяваха в зашеметяващ калейдоскоп.

И само като си помислиш, че някога се бе отказал от това! Само като си помислиш, че нещо е могло да го убеди да се откаже!

Толкова голям бе възторгът му от преоткритото момче, толкова пълно бе щастието от отдалечаването на възрастния, че за известно време се отдаде на мига и за малко позабрави останалата част от живота си и любимите си същества.

Най-сетне утрото наближи, луните на Небивала земя се отправиха на запад, за да си починат, а звездите избледняха в постепенното изсветляване на небето на изток. Чак тогава Питър забеляза, че Менче я няма. Отначало беше с него, веселеше се заедно с останалите, но по едно време изчезна безследно.

Питър полетя нагоре в нивга-дървото, като я викаше по име. Помисли се, ме може би е решила да играе на криеница. Стигна до върха на старото дърво, после надолу, обиколи го от всички страни, но не я намери.

Накрая стигна до покритото с лиани будилниче, което беше нейният дом. Повика я, но нямаше отговор. Долу изгубените момчета продължаваха да танцуват, виковете им се издигаха нагоре към дълбоката тишина в клоните на нивга-дървото. Питър кацна на дървото, наведе се към къщичката на Менче и надникна вътре.

Менче-Звънче седеше с гръб към него, подпряла глава с ръцете си, и раменете ѝ се тресяха. Питър се намръщи объркан. Изведнъж разбра, че тя плаче.

— Менче? Менче, ти ли си? — попита разтревожен.

Нямаше отговор. Стаята бе претърпана със странни неща. Отворено мъжко портмоне служеше за скрин, макара конци за столче, ключове за закачалки, а няколко дребни монети за украшения. На стената като семеен портрет висеше шофьорска книжка.

Повечето вещи принадлежаха на Питър, разбира се, но малкото момче, в което се беше превърнал, не можа да ги познае.

— Менче? — повтори той, този път по-настойтелно. — Какво има? Да не си се ударила?

Плачът спря.

— Не. Просто в окото ми попадна прашец от крилцата на феите. Това е всичко.

— Аз ще го извадя — предложи той и извади камата си.

Менче поклати глава все още с гръб към него.

— Тъжна ли си, Менче? — попита я той.

— Не. Върви си, моля те.

Питър се оживи.

— Искаш ли светулка? Или коланче от роса? Сетих се! Ти си болна! Трябва ти термометър. Един термометър ще те излекува.

— Не, нищо ми няма.

Питър не я слушаше.

— Точно така Нибз излекува Уенди, когато Свирчо я застреля — за това не заслужаваш благодарности. Нибз ѝ сложи термометъра в устата и тя оздравя. Не помниш ли?

Менче спря да плаче и кимна.

— А ти помниш ли, когато говори с гласа на Хук и спаси онази голяма грозна Тигрова лилия, и после склучи мир с индианците?

— О, разбира се, че помня — изпъчи се Питър. — „Ахой, дръвници! — каза той, като чудесно имитираше гласа на Хук. — Пуснете я! Да, развържете я и я пуснете! Веднага, чувате ли, иначе ще забия куката си във вас!“ — Той весело се засмя. — Страшни приключения имахме, нали, Менче?

Менче вдигна разрошената си коса. Без да се обръща, го попита колебливо:

— Питър, помниш ли последното си приключение? Онова... да спасиш децата си?

Питър объркано примигна, после каза:

— Нима Питър Пан има деца?

Менче притихна.

— Я ми отговори: защо си в Небивала земя?

Той пак се разсмя.

— Това е лесен въпрос. За да бъде изгубено момче и никога да не порасна. За да се бия с пирати и да гася звезди. Задай ми друг въпрос. Хайде, тази игра ми харесва.

— О, Питър — прошепна тя.

Стана и се изправи пред него.

Светлинката ѝ запламтя толкова ярко, че Питър бе принуден да се отдръпне от вратата на будилника-къщичка и да заслони очи. Сянката му внезапно побягна, стресната от това, което бе видяла. Къщичката на Менче започна да се разпада. Питър ахна и широко отвори очи. Светлинката ставаше по-голяма, по-сияйна — сякаш, от небето бе паднало парченце от слънцето.

Изведнъж отново се превърна в Менче, но вече не мъничка, а голяма колкото него, останките от дома ѝ едва се крепяха на главата и раменете ѝ.

Усмивката ѝ беше прекрасна.

— Това е единственото желание, което съм си пожелавала — каза тя.

Питър се взираше в нея. Беше толкова... голяма. Беше с дълга дантелена рокля, която се вееше на вятъра. Очите ѝ блестяха, а в косите ѝ сякаш грееха мънички звездички. Стоеше си там, без да помръдва, но му причиняваше нещо, което той не разбираше.

Опита се да заговори, но тя бързо сложи пръст на устните му, за да го спре.

После пристъпи още по-близо, прегърна го и долепи лице до неговото.

Питър, в този момент само едно момче, я гледаше озадачен.

— Какво правиш?

Менче долепи нос до неговия.

— Ще ти дам целувка.

Питър се ухили и подаде шепа, за да я вземе. Защото в неговото детство целувките бяха копчета и напръстници и той очакваше точно това.

Но Менче затвори шепата му с ръка, притисна се до него, сложи устни върху неговите и му даде истинска целувка.

После пак отстъпи назад.

— О, Питър. Не бих те чувствала по този начин, ако не ме обичаше и ти. Обичаш ме, нали? Разбираш ли, това е твърде голямо чувство, за да си го чувствам сама. То е най-голямото чувство, което някога съм изпитвала. А сега за пръв път съм достатъчно голяма, за да го изразя.

Тя пак се приближи и го целуна. Питър стоеше неподвижен. Целувката му харесваше, макар и да не знаеше защо. Искеше да

сподели най-голямото ѝ чувство, защото то беше и негово по някакъв начин. Но когато устните ѝ го докоснаха, той видя цветето в косите ѝ.

То му напомни за някой друг.

То му напомни за...

— Маги — прошепна той и се дръпна. — Джек. Мойра.

У него започнаха да се разместват време и пространство, спомени и мечти и момчето и мъжът съгласуваха позициите си — момчето върна нещо от това, което бе отнело, мъжът прие каквото му предложиха, без да чувства необходимост да пита за повече.

— Моля те! — прошепна Менче и се опита отново да го привлече към себе си. — Моля те, Питър. Не разваляй всичко.

Но беше твърде късно. Магията бе изчезнала. Това се виждаше в очите на Питър, по лицето му, в бръчиците в ъгълчетата на устните му.

— Менче — заговори той, сложил ръце на раменете ѝ, за да не загубят допир, — ти си и винаги си била част от моя живот. Това никога няма да се промени. Но децата ми, Джек и Маги, са част от мене. Семейството ми, Менче! Не мога да го забравя.

Той погледна през клоните към светлините на пиратското пристанище и „Веселият Роджър“.

— Децата ми са на онзи кораб. Трябва да ги спася.

Обърна се отново към нея. В очите ѝ сега определено имаше сълзи и никакви оправдания с прашец от крилцата на феите не можеха да ги скрият. Тя бавно кимна. За миг погледът ѝ се задържа върху него. И двамата не помръдваха, сякаш бяха замръзнали.

После Менче трепна.

— Какво чакаш? Тръгвай... спаси ги, Питър.

Питър се опита да каже нещо, но ръката ѝ се стрелна и хвърли прашец от крилцата на феите в лицето му. Той кихна и отстъпи назад.

— Тръгвай! — извика тя. — Лети, Питър Пан! Лети!

И той полетя, бърз като светлината, издигна се срещу пукващата се зора като птица, споменът за целувката на Менче вече избледняваше. Сега Джек и Маги изпълваха мислите му. Трите дни изтичаха. Хук сигурно го чакаше.

Не се обърна назад. Ако се беше обърнал, щеше да види как Менче, почти скрита в пълзящите сенки на нивга-дървото, отново се смалява.

ТОВА НЕ Е ДОБЪР ТОН!

Внушителен в капитанската си куртка от аленозлатист брокат, с блестяща на утринната светлина излъскана кука, Джеймс Хук стоеше на кварталдека на „Веселият Роджър“ и си мислеше какъв голям късмет има.

Ъгловатото му лице бе сгърчено в усмивка, докато оглеждаше морето от пиратски лица, вдигнати към него от горната палуба. Предани, лоялни псета! Смий стоеше от едната му страна със сияещо очилато лице. От другата му страна беше Джек — миниатюрно копие на новия си ментор, облечен също като Хук от тривърхата шапка до ботушите. Това беше третият ден от срока, даден от капитана на Питър Пан — надяваше се, че ще се яви в нов, подобрен вид, но всякакъв вид щеше да свърши работа. Хук доволно засука мустаците си. Последният ден. Денят, в който тази прекрасна, чудесна война най-сетне щеше да започне, денят, в който Питър Пан щеше да си получи заслуженото.

Той се изправи на палци като балерина. Вече усещаше мириса на барута от оръдията и чуваше трясъка на гърмежите.

Но всичко по реда си.

— Смий, кутията, ако обичаш — нареди той.

Боцманът незабавно извади плоска дървена кутия, която отвори пред Джек. Върху кадифената възглавничка в редици бяха сложени златни обеци. Джек безмълвно ги разглеждаше.

Хук се наведе към него.

— Виждаш ли колко много възможности има, Джек? Коя си избираш? Коя, Джек?

Джек се поколеба за миг и се замисли. После рязко протегна ръка в ръкавица и извади една обещане във формата на кука, същата като на капитана.

— А, това е добър тон, Джек! — сияещ обяви Хук. — Отличен избор. Виж какво, това е специален случай — когато пиратът получава първата си обещане. — Той погледна надолу към екипажа. — Нали така, момчета?

— Тъй вярно, капитане — извикаха те в един глас и множеството груби лица се сгърчиха доволно. Какъв добитък!

Хук пак се обърна към Джек.

— А сега, Джек, ще те помоля да завъртиш главата си на една страна — съвсем малко...

Побутна с ръка главата на момчето.

— Готово — каза усмихнат. Допря върха на куката до долната част на ухото му. — Сега се стегни, Джек, защото наистина ще те заболи.

Той се засмя. Джек стисна очи.

Хук бе прекъснат от пронизително кукуригане. Всички очи се обърнаха към грота, където блестящата светлина на слънцето хвърляше някаква сянка.

Беше сянката на Питър Пан.

Остър меч срязва платното и сянката на Пан падна на палубата. Жестоките пирати се свиха страхливо.

Смий отвори широко очи и се скри зад Хук.

— Капитане! Това е призрак! — изохка той.

Но Хук се усмихна с желязна решителност.

— Не мисля така, Смий, Мисля, че мерзавецът се е завърнал.

— Кой е този, капитане? — попита Джек и се намръщи.

Изад платното изскочи фигура и се плъзна по слънчевия лъч като на ледена пързалка. Приземи се точно върху сянката си.

Питър Пан, с меч си в ръка, с усмивка на устните, със светнало от младост и радост лице. Облечен в горскозелено от глава до пети, с гамаши и туника като листата на нивга-дървото, той беше възплъщение на някогашния Пан. Пиратите бързо заотстъпваха назад и се запрепъваха в дървените си крака и в кинжалите си. Доволната усмивка на Хук стана още по-широка. Смий се сви още по-назад в сянката на капитана. Джек гледаше изумен.

Питър се стегна, подскочи високо във въздуха и стъпи точно пред стълбите към кварталдека и Хук.

Всички притаиха дъх за миг.

После капитанът пристъпи напред.

— Питър Пан — поздрави го той така, сякаш изсъска разгневена змия. Вярно е, времето лети. И ти летиш, както виждам. Добър тон. Кажи ми как успя да се напъхаш в тези очарователни чорапогащи?

Пиратите приветстваха остроумието на капитана със смях и насърчителен вик. Питър сложи крак върху стълбата, водеща към неговия противник. Хук тропна върху палубата и стълбата се преобърна. Червеният килим се скри. Капитанът се усмихна още по-широко.

Питър се изчерви, но продължи да се изкачва, докато стигна до кварталдека и се изправи пред Хук.

— Предай ми децата, Джеймс Хук, и ти и твоите хора можете да си вървите.

Хук излая презрително.

— Така ли? Колко си любезен! — Той си придаде замислен вид. — Знаеш ли какво ще ти кажа? Защо не попитаме малките те какво искат? Да започнем с детето, което е тук, а? Джек! Имаш гостенин, синко.

С мазно изражение на остроото си лице — някаква смесица между уважение и загриженост — той изведе Джек пред себе си. Не пропусна факта, че дързостта в очите на Пан понамаля, като видя какво е станало със сина му. Забеляза и смайването му.

— Джек... добре ли си? — бързо попита Питър. — Направи ли ти нещо лошо? Къде е Маги? Обещах, че ще дойда да ви взема. Ето че дойдох. Никога вече няма да ме изгубиш. Джек, обичам те.

Джек не му отговори. Сякаш не го познаваше. Можеше съвсем спокойно да е син на Хук — като че ли не си спомняше, че не е. Поразгледа Питър още малко и се обърна равнодушно.

— „Обещал“ ли каза? — подигра му се Хук. — Ха! Май за тебе това е доста евтина дума, Питър! И „о-думичката“ ли те чух да произнасяш? Кълна се в кокалите на Барбекю, това е истинско нахалство!

Питър не му обърна внимание. Протегна ръка към Джек.

— Джек, дай си ръката. Отиваме си у дома.

Момчето упорито поклати глава.

— Аз съм си у дома.

Хук се изсмя. Присвитите му очи се впериха в Питър.

— Виждаш ли, Питър, сега той е мой син! Той ме обича. И за разлика от тебе аз съм готов да се бия за него. — Скри Джек зад гърба си и заплашително вдигна куката. — Отдавна чакам да ти стисна

ръката с това! — изсъска той. — Пригответи се да посрещнеш смъртта си!

Питър приклекна и вдигна меча си. Хук направи знак на екипажа си и отдолу се чу тропот. Питър се колеба само секунда, после полетя надолу по стълбите и се изправи пред нападателите си.

Пиратите се нахвърлиха върху него с извадени кинжали и ками. Остриетата проблясваха зловещо. Питър не отстъпваше и успешно отклоняваше ударите, ловък и бърз като котка. Нудлър и Бил Джукс бяха начело, но Питър ги отхвърли встрани, като че ли бяха направени от картон, и те се свлякоха в краката на идващите след тях.

Хук наблюдаваше от кварталдека. Извади меча си, без да бърза, и набързо упражни няколко удара. Джек, забравен за момент, гледаше битката, намръщен замислено.

В Питър Пан имаше нещо познато.

— Не го ли познавам, капитане? — попита предпазливо.

— Никога в живота си не си го виждал — отговори Хук през смях и се съсредоточи върху упражненията си.

Пиратите стягаха кръга около Питър, морето от оръжия се приближаваше все повече. Джукс и Нудлър се изправиха на крака и насърчаваха останалите. Питър изчака, докато почти се покатериха върху него, след това литна към небето, кацна на нока и извика на Джек:

— Джек! Джек, изслушай ме! Няма да повярваш, но наистина намерих щастливата си мисъл! Отне ми три дни, Джек, но когато най-сетне я намерих, полетях! Знаеш ли коя е щастливата ми мисъл, Джек? Мисълта за теб!

Хук беше посинял. Завъртя се, спусна се към парапета и преряза въжето на товарната мрежа, която висеше точно над Питър Пан.

Джек инстинктивно нададе предупредителен вик, без да помисли какво казва:

— Татко! Пази се!

Твърде късно. Тежката мрежа се стовари върху Питър и го повали от нока на палубата. Пиратите с крясъци се нахвърлиха върху него, оръжията им блеснаха. Питър се изправи, вдигна високо меча на Пан и нададе бойно кукуригане.

Устата на Джек се отвори.

— Това наистина е татко ми! — прошепна си изумен. — Наистина е той!

Внезапно от всички страни долетяха кукуригания и се появиха изгубените момчета. Изсипаха се наведнъж, със силни крясъци и бойни викове. Лицата им бяха боядисани като за битка. Телата им бяха защитени от брони — шлемове от издълбани кратуни, ризници и наколенници от бамбукови пръчки, завързани с кожени каишки, подплънки, за раменете от дърво и мидени черупки и много, много ярки пера и панделки. Руфио предвождаше първата вълна изгубени момчета. Като от трамплин той скочи върху такелажна кораба. Кануто на момчетата, „Мрачният отмъстител“, изникна отнякъде досами „Веселият Роджър“. Групата за абордаж незабавно се закатери нагоре. Асото и още няколко хлапета скачаха от кранове и реи, стърчащи от пристана. Други се спускаха по въжета или плуваха във водата и се изкачваха на парапета.

Хук ги гледаше смаян. Беше като дъжд от изгубени момчета. Той сграбчи Смей за ризата.

— Извикай милицията! Имаме нужда от всеки човек!

Смей полетя по стълбите нагоре към палубата на кърмата и задърпа бронзова камбана.

— О, Господи, о, Господи! А какво ще стане със Смей? — мърмореше си той, ентусиазмът му към войната на Хук бе забележимо охладнял.

Изгубените момчета и пиратите влязоха в схватка. Руфио и неговата група наскочаха от такелаж с бойни тояги в ръце и се изправиха срещу стоманените остриета. Питър се бе освободил от товарната мрежа и също се включи. Горната палуба се превърна в бойно поле.

Хук се спусна към парапета на кварталдека със светнали очи.

— Кълна се в кръвта на Били Боунс, обожавам добрата война! Чудесно начало на един чудесен ден! — Той се обърна към Джек — За пръв път ще помиришеш кръв, а, синко?

Лицето на Джек пребледня. „Ще помиришеш кръв?“ Започваше да си мисли, че да си пират не е чак толкова хубаво в края на краищата.

Няколко изгубени момчета се появиха на стълбата към кварталдека с размахани тояги. Но Хук ги посрещна и ги събори като

плочки на домино.

Чуха се нови викове и Бъчонко се показва на пристана с останалите изгубени момчета. Той се втурна по мостчето, събаряйки пирати по пътя си, някои направо във водата.

В средата на кораба Питър и Руфио подреждаха изгубени момчета за първата бойна линия, която да отблъсне готвещото се на кварталдека пиратско нападение. Бъчонко и Асото забързаха към тях. От опънатите лъкове и прашки се посипа вихрушка от намазани с лепило топчета и стрели. Пищови и кинжали се разхвърчаха.

Пиратското нападение потъна в какофония от крясъци и вой.

— Стегнете редиците, трюмни плъхове такива! — бясно пищеше Хук. — Спомнете си в какви битки сте се калявали!

Пиратите, разбира се, нямаха представа за какво говори той, но все пак побързаха да се подчинят. Съмнително ли е дали знаеха с какво се захващат, след като не бяха научили нищо от предишните си схватки с изгубените момчета. Но поне бяха упорити, така че пак се хвърлиха напред, надавайки смразяващи кръвта викове и дрънкайки с оръжие.

По указания на Питър изгубените момчета се подредиха в две редици — предната на колене, задната изправена.

— Спокойно, момчета — окуражаваше ги той. — Сега ще им покажем нашата бяла светлина.

Пиратите е вой се втурнаха напред. Мечът на Пан се вдигна.

— Предната редица — заслепи ги! — извика Питър.

Вдигнаха се ред огледалца, които уловиха блестящата светлина на слънцето и я насочиха право в очите на нападащите пирати. Те отчаяно присвиха очи, заслепени от блясъка. Проснаха се на земята един върху друг.

Най-отпред застана Асото. Държеше зловещо оръдие, на което бе закачена клетка с писукащи пилета. Асото завъртя дулото и го насочи към пиратите. От цевта излетяха яйца, които се счупиха в лицата на пиратите. Веднага щом пилетата ги снасяха, яйцата бяха изстрелвани. От оръдието потекоха ручейчета жълтък. Разхвърчаха се черупки. Все по-бързо снасяха пилетата и все по-бързо летяха яйцата.

А сега най-лошото. Асото отстъпи назад и изгубените момчета се престроиха. Вдигнаха бамбукови тръбички и засипаха пиратите и палубата с топчета. Пиратите се подхлъзваха, размахваха ръце и крака и се просваха на земята.

Изведнъж от тъмнината на тунела се появиха още пирати, доведени от камбаната на Смий. Излязоха на светло е извадени оръжия, с яростни викове. Но изгубените момчета бяха готови. Пак бяха строени в две редици. Първата коленичи с катапултчетата на рамо. Втората пускаше гнили домати, катапултчетата ги мятаха. Веднъж, два пъти, три пъти. Пиратите отстъпиха назад заслепени и задавени. Подхлъзваха се и рухваха на купчини. Когато една неразумна групичка предприе фронтална атака срещу мостчето, Бъчонко се сви на топка, изгубените момчета го търкулнаха по наклона и пиратите се разпиляха като кегли.

Руфио и още няколко момчета бяха отворили решетката на горния люк. Веднага щом пленяваха някой пират, връзваха го и го пускаха в трюма. Пленниците люто ругаеха. Натъртени, изпръскани с яйца и гнили домати, членовете на екипажа бързо изчезваха от погледа. Тези, които не попадаха в трюма, бяха отблъсквани от мостчето и се разпиляваха на кея. Губеха битката на всички фронтове.

От кварталдека Хук наблюдаваше със смесица от отчаяние и ярост. Нищо не вървеше според неговите планове.

— Смий — изхленчи той. — Направи нещо интелигентно!

Смий не се колеба и миг, а се втурна в каютата на капитана. Хук хвърли злобен поглед след него. „Вече трудно се намира добра прислуга“ — помисли си той мрачно.

Запъти се към стълбата на кварталдека, решен, че някой трябва да плати за тази несправедливост, и се натъкна на Руфио.

— Хук! — изсъска водачът на изгубените момчета.

Хук се усмихна и го повика с пръст.

Но Питър застана между тях, долетял от горната палуба с вдигнат меч.

— Не, Руфио — заяви той. — Хук е мой.

Без съмнение край на страшния капитан щеше да настъпи, ако в следващия миг познат глас не бе долетял някъде от пристана.

— Джек! Джек! Помощ!

— Маги! — тревожно извика Питър и отново полетя.

Долу в килията тъмничарят, на когото Хук бе поверил Маги и пленените деца, беше дошъл до заключението, че нещата не се развиват в полза на капитана. Тъй като в момента безстрашният му

водач бе зает с друго и пътят, водещ извън града, изглеждаше чист, той реши, че сега е времето да помисли за себе си.

Но не без нещичко за черни дни, разбира се.

Той пхна железния ключ в ключалката и отвори вратата. Намръщи се свирепо на скупчените пред него пленени деца и те уплашено се разбяха.

— Джек! Джек! — запищя едно момиченце от прозореца.

— Млъкни, ревла такава! — изръмжа ѝ тъмничарят. — Само ще си взема честно спечеления дял и после... — Млъкна, защото видя момченце да спуска през прозореца въже, изплетено от стари пердета. — Ей! Къде си тръгнал? Махни се от прозореца!

Хлапето побягна и се скри при другите някъде из ъглите. Остана само момиченцето, което продължаваше да вика за помощ. Той го сграбчи и го задърпа.

Питър долетя зад гърба му, приземи се и се озова срещу втори пират, който в този момент влезе през друга врата. Той само погледна Питър, после отпраши натам, откъдето беше дошъл.

Питър се втурна напред. Тъмничарят пусна Маги като горещ въглен и се обърна към него.

Очите на Маги широко се отвориха.

— Татко?

Питър се спусна след тъмничаря и го подгони около един огромен глобус, който дори завъртя на минаване.

— Светът е малък, нали? — рече той и погъделичка гърдите на пирата с връхчето на меча си.

Уплашеният тъмничар се опита да се скрие зад една гръцка статуя, но Питър за секунда се озова зад него. С един тласък събори статуята и тя прикова злочестия пират към пода.

Маги скочи в прегръдките на Питър.

— Татко! — щастливо извика тя.

Той я вдигна и радостно я завъртя, после я притисна към себе си.

— Толкова много те обичам — прошепна ѝ той.

— И аз те обичам — отвърна му тя.

— Никога няма да те изгубя пак.

— Залепете ми марки, господин пощаджия.

Той тъкмо я целуваше по челото, когато Ключалко и още пет-шест изгубени момчета се втурнаха в стаята.

Питър им махна за поздрав.

— Това е дъщеря ми Маги — представи я той и я свали от врата си.

— Здравейте — каза Маги.

— Здравсти — отговориха изгубените момчета колебливо.

Питър вече беше на вратата.

— Ще бъдеш в безопасност под тяхна закрила, докато се върна, Маги — извика ѝ той през рамо. — Трябва да отида да взема Джек. Момчета, пазете я с цената на живота си.

Махна с ръка и се издигна във въздуха.

Ключалко и останалите го изпратиха с поглед, после се обърнаха към Маги. Накрая Ключалко прошепна:

— Ти наистина ли си момиче?

Изгубените момчета вече измитаха от палубите на „Веселият Роджър“ малкото останали пирати. Залостиха горния люк над трюма със затворените пирати и прогониха останалите по мостчето и зад борда. Даже и Тикълс вече го нямаше — взеха му хармониката и Не Питай го изхвърли от кораба. Бъчонко, отегчен от търкалянето по наклоненото мостче, се зае с любимия си четирипосочен пистолет. Местеше се от едно при друго пиратско меле със странното си оръжие, прицелваше се, дръпваше спусъка и от тръбичките в четири различни посоки бликваше воняща течност — право в лицата на зашеметените пирати, които после не можеха да си оправят дишането.

В каютата на Хук Смий прилежно събираше най-ценните съкровища на капитана и ги тъпчеше по джобовите си.

— А какво ще стане със Смий? — повтаряше си той. — Време е Смий да се погрижи за себе си. Наистина е време.

През вратата влетяха биещи се пирати и изгубени момчета и наоколо се разхвърчаха мебели и вещи. Смий отстъпи и се скри зад едно знаме на Червения кръст, което бе конфискувал. Когато двама пирати се приближиха прекалено много с оръжията си, той метна знамето върху главите им, като междувременно свали златната обеща на единия от тях.

— Добро е, добро е — промърмори си той, след като захапа златото, и тръгна към вратата с пълни с плячка джобове и торби.

Пътем мина край една статуя на Хук, спря, изви ѝ носа, а после отвори една вратичка, за да види какво става.

„Човек трябва да внимава“ — помисли си той.

Предпазливо надникна навън.

Хук стоеше на кварталдека отново изправен срещу Руфио. Очите му бяха зачервени и опасни. Джек беше зад гърба му, между Джукс и Нудлър.

— Руфио, Руфио — прошепна Хук, за да го предизвика.

Руфио пристъпи с изваден меч и направи финт.

— Куки-муки, пипнах Хуки — отвърна той.

Хук му се присмя:

— За жалост нямаш никакво бъдеще като поет.

Питър летеше към тях с всички сили, но този път не беше достатъчно бърз, Хук и Руфио удариха мечове и започнаха схватката — втурваха се и парираха, отстъпваха и нападаха по дължината на кварталдека. Веднъж Руфио, изгуби меча си, после си го върна. Хук удари корабната камбана със силен удар. Беше равностойна битка между мъж и момче, между пиратството и младостта. Накрая коварният капитан заклеци меча на Руфио с куката си и заби своето острие дълбоко в тялото му.

Руфио ахна и падна на палубата миг преди Питър да стигне до него. Питър коленичи отчаян и внимателно сложи главата му в скута си.

Джек се освободи от Джукс и Нудлър, изтича и застана до рамото на Питър. Руфио впери очи в него.

— Знаеш ли... какво ми се иска? — прошепна той. Погледът му се отмести към Питър. — Да имам... баща като твоя.

А след това умря, защото дори и в Небивала земя нещата невинаги свършват добре.

За момент настъпи тишина. Джек се взираше в падналия Руфио. Стомахът му бе станал на топка. Защото въпреки че външно беше копие на Хук, Джек определено бе нещо съвсем друго вътре в себе си — а именно това има значение. Вълнението и възбудата от пиратството отдавна се бяха изпарили. Гневът и разочарованието от това, че е син на Питър Банинг, бяха изчезнали. Татко му бе спазил обещанието си — беше дошъл да вземе Джек и Маги. А спазеното обещание събуди спомените на Джек — спомените за дома и семейството, за спокойните вечери и играта на шах в кухнята, как му четяха и той четеше, за насърчителните и мъдри думи, които му казваха, когато животът му

ставаше малко труден, за всички хубави и истински неща у родителите му.

Обърна се към Хук и от очите му бликнаха сълзи. Истинският му баща никога никого не би убил.

— Той беше само едно момче като мене, капитане — каза той с трепереща долна устна. После стисна зъби с нова решителност. — Това не е добър тон, капитан Джеймс Хук! — заяви Джек. — Съвсем не е добър тон.

Хук изглеждаше покрусен.

Питър се изправи. Тръгна към Хук, вдигна меча на Пан, но Джек извика:

— Татко!

Питър се обърна. Синът му бавно клатеше глава.

— Просто ме заведи у дома, татко. Искam само да си отидем у дома.

— Но... но ти си у дома си! — изломоти Хук.

Питър дълго се взираше в сина си, после се наведе и го взе на ръце. Джек свали тривърхата си шапка и с презрение я хвърли към Хук. Със сина си в ръце Питър Банинг си тръгна.

Хук не можеше да повярва на очите си.

— Чакай! Къде отиваш? — попита той със съкрушено лице.

— У дома — спокойно отговори Питър.

Издигна се над кораба и полетя към кея, където пиратите панически отстъпваха, а изгубените момчета владееха положението. Приветстваха го с викове. Изгубените момчета се скупчиха около него, когато той се приземи до мостчето с Джек. Маги също се втурна да ги поздрави и той притисна и двете си деца към себе си, погали ги нежно и ги покри с целувки. Джек се измъкна, свали куртката на Хук и я захвърли.

— Бангеранг! — крещяха изгубените момчета от всички страни. — Пир за победата! Пир за победата!

После Ключалко попита:

— Къде е Руфио?

— Да, къде е Руфио? — повториха и останалите.

— Мъртъв е, нали? — тихо каза Асото.

— Завинаги ли е умрял Руфио? — прошепна Дребосъка.

Питър се опита да отговори, но думите не излизаха от устата му. Изведнъж Хук изкрещя от палубата на „Веселият Роджър“.

— Питър!

Питър не му обърна внимание. Вдигна Маги на ръце, направи знак на Джек и изгубените момчета и си тръгна.

— Питър!

Хук вече пицеше неистово, полудял от гняв. Втурна се към стълбата на кварталдека.

— Питър, върни се да се бием! Чуваш ли? Къде отиваш? Не съм свършил с тебе, Питър Пан! Само толкова ли можеш да предложиш? Аз съм шокиран и възмутен! Това не е добър тон!

Маги се обърна към него през рамото на Питър.

— Имаш много, много голяма нужда от майка! — извика му тя.

Капитанът стигна до стълбата тъкмо когато Смий излизаше от каютата му с натъпкани със съкровищата на Хук джобове, с пълна торба през рамо. Промъкваше се към спасителната лодка на кораба, когато Хук го забеляза.

— Смий! — изрева той.

Смий замръзна и затвори очи.

— Стълбата! — излая Хук.

Смий пак отвори очи и на сгърченото му лице се мярна облекчение. Тропна с крак върху палубата, стълбата към кварталдека се обърна и голото дърво отстъпи място на червения килим. Хук заслиза, без да каже нищо повече.

Смий се опита да се усмихне.

— Аз... просто изнасях личните ви вещи, капитане... За да не им се случи нещо...

Хук мина покрай него, все едно че го нямаше, и се запъти към мостчето.

— Не можеш да ми избягаш, Питър! — виеше той. Лицето му бе алено като куртката. — Винаги ще бъда най-страшният ти сбъднал се кошмар! Никога няма да се отървеш от мене! Давам ти клетва — където и да погледнеш, ще виждаш бележки, забодени с ками, с подпис ДЖАС. Хук! Ще висят по вратите на децата на децата на децата на децата ти до края на вечността! — Той ритна палубата. — Чуваш ли ме?

Тогава Питър спря, обърна се, пусна Маги на земята и се върна при мостчето. Стоеше и гледаше побеснелия Хук.

— Какво искаш, Джеймс Хук? — тихо попита той.

Лицето на Хук се сгърчи.

— Тебе, Питър.

Най-сетне Питър проумя истината. Отмъщението срещу Питър Пан бе единственото нещо, което имаше значение за капитан Хук. Това бе натрапчива идея на капитана и той нямаше да се освободи от нея, докато единият от двамата не паднеше мъртъв. Хук наистина имаше намерение да направи това, с което заплашваше. Нямаше да има спокойствие за Питър и семейството му, докато не сложеше край на цялата тази история. Питър въздъхна.

— Ето ме, старче.

На горната палуба Хук захвърли капитанската си куртка и сцепи шарфа си. Вдигна меча със здравата си ръка. Куката му проблясваше зловещо.

Асото и Не Питай се втурнаха напред с извадени оръжия, но Питър ги спря.

— Оставете мечовете, момчета — заповяда им той и очите му бяха мрачни. — Този път всичко ще се реши — или Хук, или аз.

БУДИЛНИКЪТ НА КРОКОДИЛА

Джеймс Хук слезе по мостчето на „Веселият Роджър“ с меч в ръка, с нетърпелив блясък в очите. Усмивката му беше хищна.

— Пригответи се да умреш, Питър Пан. Това е единственото приключение, което ти е останало.

Те се втурнаха един към друг и се сблъскаха със звън на стомана. Хук отначало спечели надмощие и изтласка Питър на другия край на пристана. Джек, Маги и изгубените момчета се пръснаха. После Питър набра скорост и ставаше все по-силен с всеки миг. Хук се опитваше да го примами в тунела.

— Спомням си те доста по-едър — каза Питър и парира коварен удар, насочен към главата му.

Хук изсумтя.

— За десетгодишните съм огромен.

Питър се ухили.

— Добър тон, Джеймс.

— Не ми говори отвисоко, Питър.

Биха се през целия тунел и продължиха от другата му страна. Пиратите и изгубените момчета се пръскаха, за да не им пречат, а после ги следваха по петите като водите на прилива, заливащи брега. Минаха край една кръчма. Питър грабна покривка за маса от въжето за пране и я развя пред Хук — като матадор, дразнещ разярен бик.

Край тях Джек захвърли жилетката на Хук. Хук се подиграваше.

— Много впечатляващо завръщане, Питър — подхвърли той между няколко удара срещу покривката за маса. — Три дни! Представи си! Защо не споделиш тайната си със стария Хук? Диета? Тренировки? Жена? Подходящата жена може да направи чудеса за мъжа, дори да му върне младостта за малко.

Дуелираха се около минута пред кръчмата. След това покривката за маса сякаш полетя, а когато отново се спусна, Питър вече го нямаше.

Хук се огледа смаян. После горделиво влезе в кръчмата. Зрителите се натрупаха по прозорците и вратите и надникнаха вътре.

Питър се бе облегнал на бара и спокойно надигаше халба бира. Хук се поколеба, после се присъедини към него. Както си пиеха, капитанът за миг изпита съмнение.

„Може би малко прибързано хвърлих последното предизвикателство“ — помисли си той.

Силно сви устни. Не че го беше страх от Питър Пан. Не и него, не и Джеймс Хук — човекът, който е бил боцман на Черната брада. Просто го объркваше. Независимо колко подробно и внимателно правеше планове си, Пан винаги се измъкваше. Как можеше човек да има такъв късмет? Беше нелепо! Безброй пъти Хук го хващаше в капана и всеки път той успяваше да се освободи. Наистина беше много изморително.

Хук въздъхна. А къде беше верният му пиратски екипаж? „Не мога да разчитам на никого, кълна се в кръвта на Били Боунс!“ Всички бяха потънали вдън земя. Плъховете усетиха, че корабът потъва, така да се каже, и търсеха начин да го напуснат. Даже и Смий го беше изоставил. Опита се да намери утеха във факта, че поне имаше дългоочакваната си война. Но се опита да пренебрегне факта, че е на път да я загуби.

Той замахна към Питър, който му се изплъзна. Започнаха битката на бара — напред-назад, нападаш и парираш, — а от време на време спираха, за да отпият по глътка. Когато най-сетне изпразниха чашите си, оставиха ги на тезгяха и отново излязоха на улицата.

Биха се из целия пиратски град на Хук, въртяха се, обръщаха се, всеки се опитваше да спечели предимство. Стигнаха до бръснарницата. Питър подскочи и увисна във въздуха над Хук.

Хук задъхан хвърли мрачен поглед към своето проклетие.

— Питър, последния път сбърка, като дойде в Небивала земя.

Питър се засмя.

— Това май съм го чувал!

Хук тропна с крак вбесен.

— Престани да се рееш там! Слез долу, където мога да те пипна.

Питър се приземи приклепнал, с вдигнат меч. Хук пак се втурна в атака. Биеха се ръка до ръка, меч до меч, съскаха и ръмжаха в напрежението на борбата.

Когато стигнаха до ковачницата, Питър започна да сменя ръцете — подхвърляше меча от дясната в лявата ръка и обратно, без да губи ритъма, и отбиваше всички удари на Хук.

— Проклет да си! — беснееше Хук.

И тогава внезапно гардът на Питър падна за миг и Хук проби — бясно връхлетя върху него. Беше твърде близо, за да нанесе удар, но бе набрал достатъчно инерция, за да завърти Питър и да го притисне към точилото. Хук засъска доволно и започна да натиска главата му към въртящия се камък.

— Много си дързък, така ли? — подиграваше му се капитанът. Куката му се допря до камъка и се разхвърчаха искри. — Но нали знаеш, че не си истинският Питър Пан? Знаеш това, нали? Ти си Питър Банинг! Да! Питър Банинг, спомняш ли си?

В очите на Питър се промъкна сянка на съмнение.

— Ти си Питър Банинг — забързано продължи Хук. — А всичко това, мистър Банинг, е сън. То не е истинско — просто въображение. Така трябва да е, а? Нали го потвърждава и рационалното мислене? Ти не си ли човек с рационален ум? Вероятно просто спиш!

Лицето на Питър бе на сантиметри от точилото.

— Когато се събудиш — подигравателно продължи Хук, — пак ще си бъдеш дебелият стар Питър Банинг — човекът, който бяга и се крие от жена си и децата си при всяка възможност, който е обсебен от успеха и парите! Лъгал си всички, нали? Особено себе си. А сега ти се иска да се преструваш на Питър Пан? Как не те е срам?

Силата на Питър вече бързо гаснеше, волята му за победа бе отлетяла заедно с последната му щастлива мисъл, истината за това кой е и кой е бил бе припомнена с думите на Хук. Наистина ли сега беше различен? Нима просто не си играеше на Питър Пан?

— Ти си истински позор! — присмиваше се Хук.

Мечът на Пан падна от ръцете на Питър. На вратата на работилницата изгубените момчета се спогледаха безпомощно.

Тогава Джек скочи и приклепна до баща си — достатъчно далече, за да не може Хук да го хване. Личицето му на елф бе изопнато от внезапна решителност.

— Аз вярвам в теб, татко — извика той. — Ти си Пан.

— И аз вярвам в теб, татко — повтори Маги до лакътя му.

После изгубените момчета подеха думите и ги повтаряха с увереност, която не можеше да бъде пренебрегвана. Питър погледна над рамото на Хук и видя вярата в очите им. Асото, Ключалко, Джобчо, Бъчонко, Дребосъка, Сънливко, Не Питай и всички останали не преставаха да повтарят тези думи.

„Аз вярвам в теб! Ти си Пан!“

И изведнъж той отново беше Пан — защото силата на тяхната вяра проникна в него и стана негова сила.

Той отново се изправи, отхвърли Хук и го запрати на пода. Мечът на Хук изхвърча от ръцете му, а костеливото му лице смаяно се сгърчи. Той се опита да си върне меча, но Питър сграбчи меча на Пан и му препречи пътя.

Хук пребледня и се вцепени.

Питър се поколеба, после внимателно се наведе, взе меча на Хук, хвана го за острието и му го подаде.

— По дяволите вечният ти добър тон! — изпищя Хук.

Незабавно нападна. Продължиха битката — излязоха от ковачницата, минаха през кухнята за бедни, с всяка следваща стъпка Хук се задъхваше все повече и повече.

— Питър Пан — изпъхтя Хук в пълно отчаяние. — Кой си ти? Какъв си ти?

— Аз съм младостта! Ад съм радостта! — извика Питър и буйно изкукурига.

След малко излязоха на Пиратския площад. Удариха мечове за последен път, после Питър литна и се приземи пред будилника на крокодила. Джек, Маги и изгубените момчета ги настигнаха и се пръснаха в кръг около съперниците. Хук предпазливо се обърна и се вгледа в лицата им.

Внезапно се чу тиктакане. Тик-так, тик-так, тик-так. Хук се сви. Джек, Маги и изгубените момчета бяха извадили часовници и будилници — с всякакви форми, размери и модели, но всички тиктакащи, биещи, звънящи. Звукът прерасна в какофония и Хук ужасен заотстъпва.

Питър застана пред него.

— Ей! Това ли е великият капитан Хук? — Той погледна през рамо към огромния крокодил. — Уплашен от един мъртъв стар

крокодил? — Заговори с детски глас. — Тик-так, тик-так, Хук го е страх от един стар мъртъв крокодил.

Изгубените момчета моментално подеха рефрена, „Тик-так, тик-так, Хук го е страх от един, стар мъртъв крокодил.“

Хук бясно се завъртя, стиснал зъби. Нахвърли се върху Питър, но той без усилие отклони удара и отскочи.

— Не, в крайна сметка не от крокодила! — изведнъж извика Питър. После понижи глас. — Мисля, че Джеймс Хук го е страх от времето, което отлита... тик-так...

На Хук му дойде много и той се хвърли върху Питър с вик на ярост.

Боят започна отново. Хук и Питър връхлитаха един върху друг, мечовете дрънчаха. Хук нанесе коварен удар, но Питър бе твърде бърз. Отклони удара встрани и ловко изби меча на капитана от ръката му. Още едно замахване — по-бързо от светлината — и перуката и шапката на Хук излетяха и се стовариха върху изненадания Дребосък. Без оръжие и без коса, изтощен и победен, Хук падна на колене.

Пан опря върха на меча си в гърлото му.

Хук се огледа и видя шапката и перуката си на главата на Дребосъка.

— Питър, поне достойнството ми... — помоли той. — Взе ми ръката. Дължиш ми нещо.

Питър се приближи до Дребосъка, взе шапката и перуката, захвърли шапката, а перуката подаде на Хук, който я притисна с ръце към гърдите си като непослушно дете.

Мечът на Питър отново опря в гърлото на капитана. Пан заговори строго:

— Ти уби Руфио. Отвлече децата ми. Заслужаваш да умреш, Джеймс Хук.

Хук преглътна, после предизвикателно повдигна брадичка.

— Удряй тогава, Питър Пан! Убий ме!

В очите на Питър пламна огънче — сега, когато най-сетне видя врага си безпомощен. Обзе го буен възторг. Тълпата наоколо притаи дъх — и изгубените момчета, и пиратите.

Питър вдигна ръка.

Хук затвори очи.

— Хайде, свършвай!

Но Питър никак си не можеше да го направи. Нито частта Банинг в него, нито частта Пан можеше да покоси беззащитен враг — та бил той и злодей като капитан Хук.

Усети ръцете на Маги на лакътя си.

— Хайде да си ходим у дома, татко — прошепна тя. — Моля ти се. Той е просто един объркан стар човек, който си няма майка.

— Да, хайде да се махаме оттук, татко — съгласи се и Джек, който дойде и застана до него. — Той вече не може да ни направи нищо.

Хук отвори очи и от тях бликнаха сълзи.

— О, Бог да те благослови, дете мое — промърмори с признателност. Пак сложи перуката на главата си. — Това е добър тон, Джек.

Питър свали меча си и отстъпи назад. Студено погледна Хук.

— Добре, Хук. Вземай си кораба и заминавай. Да не съм видял лицето ти повече в Небивала земя! Обещаващ ли?

Хук преглътна, сякаш имаше в гърлото си нещо, което го задушаваше, и със значителни усилия успя да кимне неохотно. Питър се обърна, затъкна меча на Пан, и хвана децата си за ръце. Изгубените момчета нададоха приветствен вик.

Но не бяха забелязали коварното пламъче в очите на Хук. Нещо изщрака в ръкава на обезоръжената му ръка и в дланта му блесна наточено като бръснач острие.

— Глупаци! — изкрещя той. — Та самият Джеймс Хук е Небивала земя!

Скочи на крака и се хвърли в атака. Питър едва имаше време да отстрани Джек и Маги и капитанът вече беше върху него. Хук блъсна Питър към огромния крокодил и го притисна здраво.

— Ти си лъжец, Хук! — каза Питър през стиснатите си зъби. Не можеше да извади меча си. — Наруши обещанието си!

В зачервените очи на капитана имаше лудост.

— Оттук нататък до края на вечността, когато децата четат за теб, ще стигат до това място и там ще пише: „Така загина Питър Пан!“

И насочи куката си към Питър.

Но точно когато изглеждаше, че всичко е загубено, се появи Менче, стрелнала се кой знае откъде. Тя отклони удара и куката се заби в корема на крокодила. Оттам излетя облак газове и прах и

заслепи Хук. Той се замята, но не виждаше нищо. Крокодилът затрепери и се разтресе и будилникът падна от челюстите му. Мина на сантиметри от Хук и тупна зад него. Огромното чудовище се залюля, после се наклони. Чу се стенание, сякаш бяха събудили призрак. Изгубените момчета се дръпнаха назад. Малкото останали пирати се пръснаха с диви крясъци. Питър отстъпи заедно с Джек и Маги.

Хук се мяташе и опасно разклащаше крокодила. Пицеше като луд. Най-сетне излезе от облака, но бе счупил и последните подпори на чудовището и то се наклони към него. Хук се опита да бяга, но се спъна в падналия будилник. Просна се на земята и се замята с ужас в зачервените си очи. Крокодилът падаше с широко разтворени челюсти.

Хуй изохка. Крокодилът се стовари върху него с трясък.

И капитан Джеймс Хук изчезна в гърлото му.

След като прахът се слегна, всички отидоха да надникнат в челюстите на крокодила. Един след друг се навеждаха и поглеждаха с изумени лица.

Капитан Хук го нямаше.

— Къде е отишъл? — искаше да знае Маги. Но никой не можеше да й отговори.

После пак се разнесе вик: „Пир за победата.“ Всички замаршируваха около падналия крокодил и крещяха: „Няма го вече Хук!“ и „Ура за Пан Мъжа!“

Питър вървеше начело на шествието, пленник на тържеството, и не усещаше, че времето пак си прави шеги с него.

— Хайде да отидем и да потопим няколко русалки! — предложи Не Питай. — Няма ли да е забавно?

— Не! — каза Ключалко. — Хайде да нарисуваме кръг на земята и да предизвикваме лъвовете да влязат в него!

— Искам да опека сладкиш и да нахраня птицата нивга! — рече Сънливко.

— Но първо трябва да се облечем като пирати и да потопим кораба! — заяви Асото.

Всеки имаше различно предложение за заниманията им по-нататък. И Питър започна да прави предложения, отново малко момченце.

Но после погледна Джек и Маги, които стояха отстрани и гледаха, погледна Менче, която се рееше във въздуха над главите им, и разбра, че е време да се прибират у дома.

Вдигна ръце и крясъците утихнаха. Изгубените момчета се взираха в него.

— Не мога да остана — каза им той. — Направих това, за което дойдох, но сега трябва да си вървя. — Радостта по лицата им помръкна. — Трябва да се прибирам у дома.

— Но, Питър, твойт дом е тук — настоя Джобчо.

— Да, точно тук е мястото на Питър Пан — потвърди Бъчонко.

Питър се усмихна.

— Не, вече не е така. Разбирате ли, аз пораснах. А след като веднъж пораснеш, трябва да си стоиш пораснал. Можеш да запазиш една мъничка част от момчето, можеш да си спомняш какво е било. Но не можеш да върнеш времето.

Той се извърна и се приближи към Джек и Маги. Коленичи пред тях.

— Менче, поръси ги с прашец — нареди ѝ той. — Малко вълшебство за из път. — Взе ръцете им в своите. — Трябва просто да си помислите една щастлива мисъл и ще полетите като мен.

Менче прелетя над тях и ги поръси с прашец от крилцата на феите. Той се посипа върху Джек и Маги. Те затвориха очи.

— Мама! — каза Маги и се усмихна.

Очите на Джек се отвориха и той погледна Питър.

— Моят татко, Питър Пан — прошепна той.

После тримата се издигнаха нагоре, леки като перца в летния въздух. Менче ги водеше — мъничка светлинна под слънцето. Долу изгубените момчета стояха и тържествено гледаха към небето. Няколко ръце се вдигнаха колебливо и помахаха за сбогом.

Питър се обърна, спря полета си, после сложи ръката на Маги в ръката на Джек и повика Менче.

— Ти знаеш пътя към къщи, Менче. Заведи Джек и Маги вкъщи. Аз идвам веднага.

Видя ги как отлитат, после пак се приземи сред изгубените момчета.

— Не ни напускай, Питър — помоли го Бъчонко. — Остани в Небивала земя.

Видя объркването в очите им.

— Имам жена и деца, които се нуждаят от мен — каза той тихо.
— Моето място е при тях.

— Но и ние се нуждаем от теб — заподсмърча Дребосъка.

Питър го вдигна и го притисна към себе си.

— Изгубените момчета не се нуждаят от никого — рече той. —
Вие имате другите момчета и Небивала земя, а това е повече от
достатъчно.

— Ти пак ще ни забравиш — мрачно заяви Асото.

— Този път няма — обеща Питър. — Никога вече.

— Но ти си нашият водач — настоя Бъчонко.

— Вече не съм — отвърна Питър. Подаде му меч на Пан.
Бъчонко ахна. — Сега ти си Пан. — Опита се да го успокои с усмивка.
— Поне докато се върна аз.

— А ти ще се върнеш ли? — попита Джобчо със слаб гласец.

Питър погледна тъжното смугло лице и кимна.

— Някой ден — прошепна той.

После отиде при всеки един поотделно, при Ключалко, Не
Питай, Сънливко, Асото, Бъчонко, Джобчо, Дребосъка и всички
останали. Подаде ръка и прегърна всеки. Някои заплакаха. И Питър
едва се сдържаше.

— Благодаря ви — каза им той. — Вие ми помогнахте да спася
децата си от Хук. Помогнахте ми пак да стана Питър Пан. Никога няма
да забравя това.

После се издигна в безоблачното синьо небе. Хвъркваше нагоре,
спускаше се, връщаше се назад, мина за последен път над скупчилите
се изгубени момчета. Бъчонко вдигна меч на Пан за поздрав. Асото
наду еленовия рог. Не Питай, Сънливко и Ключалко му махаха с ръце.

Дребосъка плачеше.

— Това беше страхотна игра, Питър! — извика той.

Питър изкукурига в отговор, после се обърна към залязващото
слънце и отлетя.

Бъчонко прегърна Джобчо и го притисна. В очите на момченцето
имаше сълзи.

— Вече ми липсва — прошепна Джобчо.

По-нататък, недалеч от пристанището и с лице към димящия кораб „Веселият Роджър“, Смий вдигна глава в лодката, с която заминаваше. За миг спря да гребе и гледаше как Питър Пан прелита над него и изчезва в далечината.

— Тъй, тъй, право на луната — каза той и се засмя. — Бедният капитан Хук, той винаги е мразил хубавия край.

Намести се по-удобно сред купчините съкровища, които бе присвоил. В краката му се изтягаха три усмихнати русалки и си играеха със златните гривни на ръцете си и със сребърните си пръстени. Едната повдигна рибешката си опашка и го погъделичка по брадичката. Той се изчерви.

— Е, какво пък?

Той въздъхна, наведе се и пак започна да гребе.

Друга русалка намери задигнатата хармоника и засвири. Смий запя. „Йо-хо-хо! За пиратския живот!“

СТРАХОТНО, ВЕЛИКОЛЕПНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

И така, стигнахме до последната глава на нашата история, в която трябва да завържем всички висящи нишки — също като майките, подреждащи мислите на децата си, докато те спят. По традиция в нея не се случва кой знае какво, цялото възмущение вече е изживяно. Но е време да се отпуснем назад и да помислим. Време е и всеки да се прибира вкъщи, където и да е ходил, за да се порадва на простите удоволствия, които носи краят на едно пътуване. Така че сега, докато някои преминават към началото на нова приказка, тези, които са разбрали какви истини възпъзва Питър Пан, ще постоят още малко, за да споделят заслужените топли прегръдки на семейство Банинг.

Питър и децата цяла нощ летяха към къщи между звездите, водени от светлинката на Менче, припламваща като фар. Един-два пъти Питър без малко да се изкуши да се отклони от маршрута — само малко, колкото да се промъкне зад някоя звезда и да се опита да я изгаси (в името на старите времена), но това щеше да означава отлагане на завръщането у дома, а той вече нямаше търпение и не искаше да се бави повече. През цялото време държеше децата си за ръце и им разказваше всички истории, които досега не бе споделял, защото беше заключен във възрастния, а той нямаше време за такива глупости. Непрекъснато ги прегръщаше и целуваше, сякаш се страхуваше, че може да не му се удаде друг случай, и тримата се смееха на всякакви безсмислици и глупости. От време на време си говореха къде са били и какво са видели, но прозевките и приспивните песни на вятъра затрудняваха спомените и думите като че ли сами се отклоняваха като агънца от стадо без овчар.

Към зазоряване повечето звезди изчезнаха в изсветляващото небе и луната залезе под хоризонта. Видяха „Кенсингтън Гардънс“ с потъналите в рехавата димна мъгла остри покриви и тухлени комици. Клепачите на Питър така натежаха, че той едва ги държеше отворени.

Единственото нещо, което си спомняше, бе как пусна ръцете на Джек и Маги.

Детската стая на „Кенсингтън“ номер 14 беше потънала в сенки — черни пластове, които едва започваха да отстъпват пред утрото. Нощните лампи в китайските къщички горяха с равна светлина над празните еднакви легълца и смело прогонваха мрака с малките си пламъчета, слабо осветяваха войниците на пост пред камината, дървеното конче, търпеливо очакващо ездача си, къщичката за кукли, където Кен беше готов да сервира на Барби, и книжките и играчките, населили сънищата на децата, които си бяха играли с тях.

Мойра спеше в люлеещия се стол в средата на стаята. От време на време се размърдваше, пръстите ѝ докосваха роклята, устните ѝ шепнеха имената на децата ѝ. Изглеждаше много самотна.

Ветрецът отвори прозорците с ромбовидните стъкла и разлюля дантелените пердета така, че фигурките на Питър Пан затанцуваха като живи. В стаята се разхвърчаха листа. После се появи Джек — долетя през прозореца и се спусна на пода леко като перце. Маги, с натежали за сън очи, го последва малко по-тромаво. Дватамата се загледаха в спящата Мойра.

— Коя е тя? — прошепна накрая Джек и примигна, защото и на него много му се спеше.

— Това е майка — отговори Маги и се прозя.

— О!

Джек внимателно разгледа спящата жена — чертите на лицето ѝ, извивката на пръстите ѝ, намекът за целувки, скрити в ъгълчетата на устните ѝ.

— Прилича на ангел — въздъхна Маги. — Хайде да не я будим, Джек. Просто ще бъдем тук, когато отвори очи.

Те прекосиха спалнята на пръсти и тихичко се мушнаха под завивките. Може би дъските изскърцаха, или пък Мойра усети присъствието им, но се събуди почти веднага. Примигна, махна едно изгубено листо, паднало на рамото ѝ, и погледна отворените прозорци, усети ветреца, разпиляващ пердетата. Стана, отиде до прозорците и здраво ги затвори.

Когато се обърна, видя телцата в леглата (просто сенки, сигурна бе) — сякаш децата се бяха върнали. Лицето ѝ се сви в тъжен копнеж и

тя за миг не можеше да помръдне — страхуваше се да не развали магията.

Тогава се отвори вратата и Уенди се появи по пенъоар и пантофи. Вървеше бавно, предпазливо и се подпираше с бастун.

— Дете? — прошепна тя на Мойра. — Цяла нощ ли не си лягала?

Мойра се усмихна и поклати глава.

— Толкова често ги виждам в сънищата си точно както сега, като вързопчета под завивките, и щом се събудя, ми се струва, че наистина са били тук...

Но Уенди не я слушаше. Гледаше издутините в леглата с широко отворени очи. Мойра се обърна, смръщи хубавото си лице и колебливо протегна ръка.

Изведнъж Джек отметна завивките.

— Мамо — извика той и би казал повече, само че гърлото му се сви и от него нищо не излизаше.

Маги също се отви.

— Мамо — повика я тя и Мойра се свлече на пода.

Децата скочиха от леглата и изтичаха при нея. Тя прегърна Джек и го притисна толкова силно, че той си помисли, че ще го счупи на две. Притегли и Маги. Вече наистина плачеше. Прегръщаше и целуваше децата си, и ридаеше.

— О, дечицата ми, дечицата ми — шепнеше тя.

— Мамо — каза Джек и се дръпна, нямаше търпение да ѝ разкаже всичко. — Имаше страшно много пирати и те ни вързаха в една мрежа, и...

— Но татко ни спаси — намеси се Маги. — И летяхме! Прабабо, ние...

Но Уенди я прекъсна с топла прегръдка и смях, който спря пълните със съмнение думи на устните на Мойра.

— Пирати ли? — повтори тя. — И сте летели? Чудесно, дете. Господи, това ми напомня за времето, когато Питър и аз летяхме.

Тя ги прегърна отново. Прегърна и Мойра.

Навън зората вече обагряше покривите на къщите, мятеше блестящи гирлянди във въздуха и слънчеви петна на земята. Питър

Банинг лежеше в една снежна пряспа. Той спеше, дишаше равномерно и спокойно, ръцете и краката му извити така, както по никакъв начин не би могъл да ги извие буден.

„Звън, звън, звън“ — чу се някъде наблизо.

Той примигна и се събуди. Седна стреснат. Нямаше представа къде се намира и какво прави там.

— Джек, Маги, ще летим... — заговори, без да се замисли, после колебливо млъкна.

Пое дълбоко дъх и се огледа. Намираше се в потънал в сняг парк. Недалеч лъкатушеше река и от водите ѝ като пушек се вдигаше утринна мъгла. Край нея като часовои се източваха широколистни дървета с опаднали листа — зима беше. Въздухът бе чист и свеж и миришеше на закуска.

— Тъй, тъй. Та как си тази сутрин, Питър Пан? — попита познат глас. — Пак се готвиш за някоя пакост, а?

Питър смаян се обърна и видя Смий на няколко метра от себе си, с ръце на кръста и торба на рамо. Само че не беше Смий — беше градински пазач, който правеше обиколката си и събираше отпадъците. И изобщо не говореше на Питър — говореше на една статуя. Статуя на Питър Пан, издигната близо до реката от писателя Дж. М. Бари през 1912 година. Питър Пан — приклепнал, готов за следващото приключение, надул прочутата си свирка, завинаги момчето, което отказва да порасне.

Питър се изправи, излезе от пряспата и тръгна към статуята. Пазачът събра разхвърляните хартии, които бе приписал на пакостите на Питър Пан, и се отдалечи. Питър стигна до статуята и спря.

Спомените се върнаха и той потръпна.

„Небивала земя, Хук. Маги и Джек.“

На рамото на статуята изникна мъничка фигурка — нежна и изящна в меката утринна светлина, с трепкащи, тънки като паяжина крилца.

Питър примигна.

— Менче?

Тя се усмихна.

— Кажи го, Питър. Кажи го искрено.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Вярвам във феи.

Цялото телце на Менче засвети, сякаш вътре се запали лампа. Личицето ѝ засия.

— Нали знаеш онова място — там, където не спиш, но не си и буден. Мястото, където си спомняш какво си сънувал. Точно там винаги ще те обичам, Питър Пан. И точно там ще те чакам да се връщаш.

Тогава върху рамото на статуята на Пан, точно където стоеше тя, падна слънчев лъч и Менче изчезна.

Питър се мъчеше да я види отново, присви очи, заслони ги с ръка и направи крачка напред. Но тя беше изчезнала и споменът за нея вече избледняваше. Надолу по пътеката градинският пазач събираше празни бутилки, които някой бе захвърлил снощи.

„Звън, звън, звън“ — подрънкваха те в ръцете му.

— Менче? — повика я Питър за последен път и след това спомена вече го нямаше — прибран в едно чекмедже в главата му, за да го намери, щом му потребва отново.

Внезапно го обзе оживление. Беше си у дома!

— Джек? Маги? — извика неспокойно. Огледа се. Та нали бяха тук, с него, когато се върна от... Намръщи се. Когато се върна откъдето беше ходил. Но бяха здрави и читави, сигурен беше, и само това имаше значение.

— Мойра! Аз съм у дома! — изкрещя той.

После се затича по пътеката. Поздрави градинския пазач и всички други, които срещна, с радостно „здравейте“, възторжен „добър ден“ и скокливи обръщения от всякакъв характер.

Стори му се, че за миг стигна до задната ограда на номер 14. Сметна, че е под достойнството му да заобикаля до предната порта. Скочи на оградата и затанцува по нея като въжеиграч, а когато му омръзна, спусна се на земята и се втурна към входната врата.

Беше заключена.

Той посегна към месинговото чукче, но се спря.

Не, не и днес.

Пак се затича назад и прескочи още една ограда, като си пееше и тананикаше. Беше почти под прозореца на детската стая, когато чу телефонен звън. Огледа се и се чудеше откъде идва. Установи, че идва изпод краката му. Коленичи, разрови снега и свежата пръст и извади

собствения си калъф с телефона. Остави го да иззвъни още веднъж, после натисна копчето.

— Ало, обажда се Питър Банинг — поздрави той. — Не съм у дома в момента — няма ме, защото не искам да разговарям с вас. Оставете, ако обичате, съобщение и аз ще се занимая с него, когато намеря за добре. Пожелавам ви щастливи мисли!

Пусна телефона обратно в дупката и го зарови.

После се закатери по водосточната тръба. Изкачваше се, внимателно местеше ръцете си по тръбата, лицето му бе пламнало от усилие и удоволствие. Не би и помислил да направи такова нещо преди четири дни и цял живот приключения, но нещата се бяха променили за Питър Банинг, макар той да не бе съвсем сигурен как точно е станало това.

Стигна до прозореца на детската стая и се опита да го отвори. Залостен! Пак опита. Пак затворен! Доближи лице до стъклото и надникна вътре.

Уенди прегръщаше Мойра, Джек и Маги. Нещо в Питър се обтегна до скъсване и гледката съживи спомен за друго време, много отдавна. Не можеше да влезе при тях! Отново го бяха оставили отвън! Дъхът му замъгли стъклата на прозореца, а той висеше на парапета на балкона ужасен, че пак някак си е закъснял...

После заудря по прозореца, вече не го интересуваше нищо, освен да влезе вътре.

— Аз съм у дома! — извика той. — Върнах се! Моля пуснете ме вътре!

Чуха го, разбира се, и Джек се втурна към прозореца. Личицето му на елф светна от мисълта за пакост (а не приличаше ли подозрително много на лицето на Питър?). На устните му имаше широка усмивка, а в очите му бликваха сълзи.

— Извинете — каза той, — имате ли уговорена среща?

Питър се ухили.

— Да, с теб за цял живот, малък пират такъв!

Джек завъртя дръжката и широко отвори прозореца.

Питър влезе и застана срещу него. За миг мълчаливо се гледаха.

После Питър прошепна:

— Какво ти бях казал за този прозорец? — Грабна Джек и го притисна към себе си. — Никога не го затваряй! Дръж го винаги

отворен!

Завъртя Джек, подхвърли го във въздуха. И двамата се смееха и крещяха.

Маги заподскача по леглото.

— Искам и аз да летя, татко! Искам и аз да летя!

Питър я взе и я заподхвърля.

— Твоето желание е закон за мен, принцесо!

Накрая ги пусна и двамата на земята, прегърна смаяната Мойра и завъртя и нея, вдигна я от пода, сякаш и тя беше дете, със светнало от щастие лице. Тя се държеше за него и пискаше. Когато краката ѝ пак бяха на земята, Мойра го прегърна и силно го притисна към себе си.

— Питър, о, Питър — прошепна тя с облекчение. — Къде беше?

Но Питър зърна Свирчо, който надничаше през вратата. Отдели се от Мойра и се приближи до стареца. Свирчо се усмихна свенливо и понечи да си тръгне.

— Не — тихо каза Питър и го прегърна, доведе го в стаята при другите.

— Здравей, Питър — несигурно каза Свирчо. — Пак изпуснах приключението, нали?

Питър поклати глава и му се усмихна. После си спомни нещо. Бръкна под ризата си и извади торбичката, която му бе дал Бъчонко. Отвори я и изсипа съдържанието ѝ в тънките, треперещи ръце на Свирчо.

— Мисля, че са твои — прошепна той.

Учите на Свирчо се отвориха широко и невярващо. По бузите му се застичаха сълзи и той се обърна към Уенди.

— Гледай, Уенди! Виждаш ли? Ето ги. Излиза, че не съм си изгубил топчетата.

Уенди се приближи до него и го прегърна, с едната си ръка пригладя разрошената му коса. Свирчо си взе топчетата и отиде до прозореца да ги разгледа на светло; мърмореше си нещо за изгубените спомени, галеше щастливите си мисли. След минутка за всеобща изненада започна да се издига във въздуха. На дъното на торбичката беше намерил малко прашец от крилцата на феите и го бе посипал по себе си. Воден от щастливите си мисли, той смело излетя през прозореца.

— Довиждане! Довиждане! — извика им от небето и се изгуби от очите им.

Уенди се приближи до Питър и му подаде ръка.

— Здравей, момче.

Питър преглътна.

— Здравей, Уенди.

— Момче, защо плачеш?

Той се усмихна.

— Просто съм щастлив... че съм у дома.

Уенди го прегърна и пак си спомни онова далечно време, когато отлиташе в Небивала земя с Питър Пан, как се скитаха из острова на пирати, индианци й русалки, как живеяха под нивга-дървото и разказваха приказки на изгубените момчета, как бяха част от сънищата на детството и младостта, без грижите и отговорностите на порастването. Искаше й се да се върне там още сега. Не би се колебала и миг, стига да можеше.

— Питър — прошепна тя. — А приключенията ти? Ще ти липсват ли?

Той поклати глава.

— Просто ще живея — отвърна той. — Това ще бъде страхотно, великолепно приключение.

При тези думи последната звезда от нощта — ако това наистина беше звезда — припламна и изчезна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.